

ไว้ได้เดียวจะย้อนกำไรมันกะได้ต้อยถ้าเลี้ยงหมูขุน 3-4 เดือนกะได้ขาย ขายเทียวนั้นหักค่าอาหารที่ลงทุนไปกะได้อยู่ 2-3 หมื่นบาท ปีหนึ่งตั้งแต่ก็กะได้ขายอยู่ 3 เทีย

สาเหตุที่ปลูกเห็ดกะย้อนเห็นเขาเห็ดมันได้กำไรดี แม่กะไปศึกษานำบ้านอยู่ข้างล่างพื้นกะอยู่บ้านสำโรง พื้นกะชื่อว่าพ่อเดช เป็นผู้มาสอนและแนะนำเห็ดให้พื้นกะมาบอกวิธีเห็ดเพื่อหนึ่งเขาจะจำเอากะเลยเห็ดนำพื้นพ่อพื้นกะบักคือกันพ่อนั้นแหละเป็นคนริเริ่มให้ปลูกเลย แม่กะได้จ้างคนมากอกถุงขอยเพราะว่าแรงงานพ่อมาเห็ดขอยปัญหาเกี่ยวกับการปลูกเห็ดมันกะเกิดลาทำให้เห็ดบเกิดขาดทุน การแก้ปัญหาก็ต้องจากโรงเรียนโดยให้เชื่อลามาตาย แต่ว่าแม่กับพ่อลองปีแรกกะบมีปัญหาลายดอกกะได้กำไรอยู่

อาชีพที่สร้างรายได้ดีที่สุดในห้องถิ่นแม่กะว่าปลูกเห็ดเพราะว่ามันเห็ดให้มีรายได้เข้าบ้านคิดแล้วเทียละ 20,000 บาทต่อ 5 เดือนแม่กะเห็ดน้อยลงเบื่อก่อนกะต้อย ส่วนพ่อเดชพื้นเห็ดหลายรอบหนึ่งพื้นกะได้หลายหมื่นอยู่ 4-5 หมื่นบาทต่อรอบอยู่พื้นกะอยู่ได้บได้เดือนร้อนพื้นกะเห็ดมา 4-5 ปีแล้วกะขายดีมาตลอดแม่กะเลยเห็ดนำพื้น

อาชีพที่แยที่สุดในห้องถิ่นแม่กะว่าทำนาเพราะว่ามันเป็นอาชีพที่แยเพราะว่ามันมีปัญหาหลาย จาการาคาข้าวบตีเวลาไปขายกะถูก ตั้งแต่ก่อน 5-6 ปีคินหลังกะขายกิโลละ 4-5 บาท แม่ขายเทียหนึ่งกะได้แค่ 7-8 พันบาทต่อปีกะบได้กำไรขาดทุนเพราะว่าลงทุนหลายอยู่ ไหนสิจ้างเทีย จ้างดำ ซื้อปุ๋ย จ้างสิเทียหนึ่งหรือปีหนึ่งกะเหม็ดอยู่ หมิ่นกว่าบาทแล้วมาขายถูกจมันกะเลยขาดทุน แม่กะเลยบอยากเอ็กปานได้ถ้าข้าวราคา 8-9 บาทชาวนาจ้งแม่กะจ้งสิอยู่ได้ราคาข้าวกะบตีมาตลอดช่วงที่ข้าวออกมาขายพอพวกโรงสีซื้อข้าวชาวบ้านเขาเหม็ดแล้ว กะผ่านมา 4-5 เดือนราคาข้าวกะขึ้นพวกชาวนาที่ขายข้าวเหม็ดแล้วกะบมีข้าวขายแล้วพวกชาวนาที่ขายข้าวให้เขากะต้องไปซื้อข้าวมากินแพงๆ เพราะว่าช่วงที่ขายที่แรกกะขายย้อนยืมเงินทุนมากะเลยต้องขายให้หนี้เขาพอเวลาผ่านไปบโดนข้าวชาวนาเหม็ดต้องซื้อกินกับต้องได้ซื้อข้าวแพงๆชาวนาจ้งพอกับแม่และทุกคนกะถูกกดขี่แบบนี้มาตลอด ส่วนปัญหาอีกเรื่องหนึ่งกะย้อนปัญหาน้ำท่วมเพราะว่าน้ำท่วมมา 3-4 ปีแล้วกะบรู้ว่าสิเห็ดจ้งได้เพราะว่ามันเป็นภัยธรรมชาติ กะบรู้ว่าสิแก้ไขจ้งได้

รายได้ที่ได้ทุกมือนีกะได้มาจากเงินเดือนพ่อ 8,000 บาท ทุกเดือนแล้วกะขายเห็ดได้ 20,000 บาทต่อรอบ คิดแล้ว มือนีกะได้มีอยู่ละ 500 บาท อาทิตย์หนึ่งกะได้ 3,500 บาท เดือนหนึ่งกะได้ 105,000 บาท แต่กะบได้ตลอดเพราะว่าเห็ดแม่ยังบทันเก่งเพียงแต่ทดลองเห็ดมันเป็นธุรกิจขนาดย่อมอยู่ แล้วแม่กะให้พ่อพื้นไปอบรมอยู่ศูนย์เกษตรอยู่ร้อยเอ็ดพ่อพื้นกะไปอบรมพ่อพื้นกะไปเบื่งการประกอบการเห็ดถึงอบมันเห็ดจ้งได้แน่มันลงทุนหลายปานได้ ตั้งแต่ก่อนแม่เลี้ยงหมูก่อนสิมาปลูกเห็ดมันกะใครอยู่แต่ว่าแม่บมีคนขอยกะเลยบเห็ดต่อเพราะว่ามันหนักมันกะเมื่อยเพราะว่าหมูมันหลาย 30 โตกะเลยต้องเลิกขายออกไปมาปลูกเห็ดแทนเพราะว่ามันบเมื่อยแรงงานกะบพอกะต้องได้จ้างคือเก่าแต่ว่าเวลาเก็บกะมีตั้งแต่พอกับแม่นั้นแหละเก็บขายหม่องขายแม่กะขายอยู่ตลาดอยู่ ยโสธร กะมีแม่ค้ามารับซื้ออีกต่อหนึ่งกะบพอขายดอก บางเทือกะขายนำบ้านกะเหม็ด

มี ถ้ามีเงินจะต้องมีฐานะดีขึ้น ทุกมือนี่กะขาดเงินไปได้ ถ้าขาดเงินกะบ่ได้กินข้าว ตั้งแต่นั้นก็มีพ่อกะบ่ลำบาก เพราะว่าพ่อเป็นคนไปหาเงินมาให้ครอบครัว แต่ว่าเดี๋ยวนี้แม่กะต้องได้หาเอง มันกะเลยลำบากกว่าเก่า ถ้าอันใดพอสิประหยัดได้พอกะสิประหยัด บ่ใช้จ่ายสุรุษสุร่าย แม่กะคิดว่าเงินมีความสำคัญตั้งแต่แม่หาเงินเองจากอาชีพที่พ่อเป็นภารโรงแล้วแม่กะขายของอยู่โรงเรียน กะเก็บไว้ให้ลูกได้เรียนหนังสือบ่ให้ลูกขาดแคลน เพราะว่าเวลาลูกเดือดร้อนสิได้เอาไปใช้ได้ทันเวลากะเป็นจั่งสิมา 10-15 ปีแล้ว

อยากให้ลูกเรียนสูง ๆ อยากให้เขาได้เป็นเจ้าของคนคือเฟิ่น ผู้ล้งคนว่าซื้อแนวเขาบ่มี มันกะคือสิบได้เป็นดอก แม่กะคิดอยู่ซู่มีว่าเฮ็ดจั่งได้จั่งสิหาเงินได้หลาย ๆ ให้เขาได้เรียนสูง ๆ เพราะว่าลูกสาวผู้น้อยกะเรียนหนังสือได้อยู่ แม่กะอยากให้ลูกได้เป็นหมอ แม่กะคิดมาโดนแล้วตั้งแต่พ่อบ่ทันได้เสีย พ่อกะคิดคือกันกับแม่นั้นแหละ ประมาณ 7-8 ปีแล้วที่วางแผนไว้ให้ลูก แล้วสมมติว่าลูกได้ทำงานทุกคนกะสิบ่หนักปานใด กะอยากให้เขาทำงานทำการดี ๆ นี่แหละ

มันกะสิได้อยู่ เพราะว่าถ้าเรียนสูงกะสิได้เงินเดือนสูง ๆ ถ้าเรียนต่ำ ๆ กะสิได้เงินเดือนน้อย ๆ ถ้าได้เรียนสูง ๆ กะสิได้เฮ็ดงานที่ซำบายบ่ต้องได้มาเฮ็ดงานที่หนัก ๆ จั่งแมที่เรียนหนังสือมาน้อยกะได้เฮ็ดงานหนักแล้วรายได้กะน้อย บ่พออยากพอกิน กะเลยวางแผนอยากให้ลูกได้เรียนสูง ๆ สามารถเอาตัวรอดได้ดีกว่าพ่อแม่ บ่ต้องมาเฮ็ดใช้เฮ็ดนาคือพ่อกับแม่

เป็นคนใช้จ่ายธรรมดาเนี่ยแหละ ใช้ซื้อกับข้าวกับน้ำกะบ่ซี้ถึปานใดดอกปานกลาง เพราะว่าต้องเก็บเงินไว้ให้ลูกแล้วกะเก็บเงินไว้ถ้าใช้ในครอบครัวและการลงทุนปลูกเฮ็ดแล้วกะสร้างบ้าน เพราะว่าเหม็ดหลายแล้ว 200,000 กว่าบาทแล้ว ถ้าของใช้ในครัวเรือนหมดแม่กะสิไปซื้ออยู่ตลาด กะสิอาศัยซี้รถไปนำฟีน้อง เพราะว่าเขามีรถ และมันกะประหยัดค่ารถค่ารานำ ส่วนมากแม่กะไปซื้ออยู่ห้างนานาพรรณ อยู่ในตัวเมืองโยธธรร เพราะว่าเป็นของมันถูก ซื้อมาแล้วกะได้ใช้หลายเดือนพอหมดแล้วกะไปซื้อใช้ใหม่ แม่กะประหยัดมาตลอด 10-20 ปีแล้ว

แม่ว่ามันกะดีกว่อยู่ เพราะว่าเดี๋ยวนี้มีทุกอย่างแต่ก็ปลาทุมันกะบ่มี มีแต่กบแต่เขียดน่าท่งน่านา ปลาทุ ปลาแห้งกะบ่มี ผงชูรสกะบ่มี ตั้งแต่นั้นพ่อแม่เล่าให้ฟังว่าอึดอยากหลาย ข้าวกะบ่พอกิน เพราะว่าลูกหลาย ครอบครัวเฮดิกว่าตรงที่ว่ามียอหยังพร้อมทุกแนวแล้วกะบ่อดอยากคือเก่า ตั้งแต่พ่อแต่แม่มีแต่นาซื่อ ๆ บ่มีหยัง แล้วกะพากันอยู่อด ๆ อยาก ๆ ไปโรงเรียนแต่ก็แม่กะให้สิ่งเดียวเป็นค่ากับข้าวไปกินนำหมู่กะแล้ว แม่ว่าการกินคืออยู่ดีมันเปลี่ยนแปลงมา 20 ปีกว่าแล้วตั้งแต่แม่ไปทำงาน เดี่ยวนี้แม่กะว่าครอบครัวแม่มันคงอยู่

แม่กะไปซื้อผ้ามาตัดเอาไปซื้อยามวันเสาร์ เพราะว่าผ้ามันบ่แพง แต่พวกสำเร็จรูปสิซื้อตั้งแต่เป็นสาวกะอยากงาม กะซื้อใส่ตัวละร้อยกว่าบาทแถวประตูน้ำ กะซื้อตามแบบตามสมัยเขา เห็นเขาใส่งามกะซื้อใส่หน้าเขา ตั้งแต่นั้นกะบ่แพง แล้วกะบ่ได้ซื้อใส่ตุ้ แต่ทุกมือนี่กะบ่ซื้อตุ้กะสิใช้ของที่มีอยู่ ถ้าแม่ซื้อแม่กะซื้อของที่ถูกมาใช้ เพราะว่าเขาหาบ่ได้คือเก่าซื้อแต่พอใช้ กะเป็นจั่งสิมาตั้งแต่แต่งงาน 20 กว่าปีแล้วที่ใช้จ่ายอย่างประหยัด

กะเอียดนาคีหละที่ปสบายใจเพราะว่าเฮ็ดแล้วน้ำมันท่วม แล้วเฮากะลงทุนหลายเวลาเอาไปขายกะบ่เต็มราคาไหนสิจ้งดำ จ้งเกี้ยว และกะซื้อปุ๋ย แล้วพอได้ข้าวมากะเอาไปขายกะได้แค่กิโลละ 6 บาท

มันกะเลยบ่ได้กำไรอียังมีแต่ได้ทุนคืนชื่อ ๆ บ่หน้าซ้ำน้ำกะมาท่วมผู้ล้งคนบ่ได้กินข้าวจ้งเม็ด คนทุกข์อยู่แล้วกะเลยทุกข์กว่าเก่าบ่รู้สิไปหาอยู่หากินจ้งได้ นี่หละเป็นปัญหาที่แม่บ่สบายใจมา 3-4 ปีแล้ว

แม่กะอยากให้ช่วยเรื่องด้านเกษตรกร อยากให้เขามาแจกวัวแม่พันธุ์เลี้ยงพอครบปีกะใช้คืนโดยการเอาแม่มันคืนไปแล้วเอาลูกไว้ให้เขาไปให้ผู้อื่นเลี้ยง แล้วพอขายลูกมันได้กำไร กะจ้งเอามาแบ่งกันกะสิช่วยให้ชาวบ้านมีรายได้เพิ่มขึ้น กับการเฮ็ดถนนหนทาง ให้มันไปมาสะดวกยามเจ็บเป็นเย็นอุ่นกะสิได้ไปง่ายมาง่าย เพราะว่าทางอยู่นี้มันบ่ดีไปยากมายาก เพราะ อบต. บ่ทันเฮ็ดถนนหลายปานได้ตั้งแต่แปดอยู่กะเฮ็ดถนนตั้งแต่กลางบ้านกับรอบบ้าน แม่กะอยากให้รัฐบาลมาชวย ในด้านความเป็นอยู่อยากให้มาตั้งโรงงานให้เพราะว่าบ้านเฮานี้ บ่มีโรงงานอยู่บ้านเฮาเลย แล้วคนในหมู่บ้านหลังจากเฮ็ดนากะบ่มีงานทำ ทำให้คนในหมู่บ้านต้องได้ไปทำงานหม่องอื่น จ้งอยู่บ้านเฮากะไปหลาย บางคนกะไปหาทำงานในกรุงเทพฯ บางคนกะไปทำงานอยู่บักได้ จ้งอยู่บ้านแป้นกะไปขับแท็กซี่อยู่กรุงเทพฯ กะเลยอยากให้มีโรงงานในหมู่บ้านเพื่อว่าคนในหมู่บ้านสิมีงานทำมีรายได้เข้าในหมู่บ้านเฮ็ดให้ชาวบ้านมีอยู่มีกินบ่ต้องได้ไปทำงานต่างจังหวัดหม่องไกล ๆ แม่กะคิดมา 4-5 ปีแล้ว เดียวนี้คนอยู่บ้านพวกที่บ่ได้ไปใส่กะรับผ้ามาเย็บพอได้เป็นรายได้เข้าบ้านกะคืออยู่ พอได้ซื้อกับข้าวสู่ลูกกิน บ้านเฮากะเย็บผ้าโดนแล้วเห็นเขาไปรับมาจากอาจสามารถ ร้อยเอ็ด บ่รู้ว่ารับนำผู้ใดได้อินเขาว่าไปรับมาจากโรงงานแล้วกะเอามาให้ชาวบ้านเย็บเทื่อหนึ่ง

ทุกมือนี้อะซื้อมาเฮ็ดกินเอาบ่ซื้ออาหารสำเร็จรูปมากิน เพราะว่าเขาเฮ็ดบ่แซบ ทั้งย่านเขาใส่ผงชูรสหลายย่านมันเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ส่วนมากที่ซื้อมากะสิเป็นพวกเนื้อพวกปลาถ้ามันเหลือกะสิเฮ็ดตากแห้งไว้ อีอย่างหนึ่งที่บ่ซื้ออาหารสำเร็จรูปกะย่านอาหารมันค้างคืน พวกที่เขากะเฮ็ดขายเขาเฮ็ดตั้งแต่ 6 ทุ่มพอมันแจ้งเฮาจ้งไปซื้อ ถ้าเขาเฮ็ดกินเองเฮากะสิได้กินฮ้อน ๆ มันกะแซบ บ่มีความเสี่ยงต่อร่างกายจะของ แม่กะเฮ็ดกินเองตั้งแต่แต่งงานกับพ่อมาได้ 20 กว่าปีแล้ว

แม่กะนับถือพระธาตุคำบุญอยู่แบบว่าตำบลคือเหนือสินับถือ พระธาตุคำบุญเหม็ด เพราะว่าตั้งแต่พ่อแม่เกิดขึ้นกะเห็นโลดกะเลยนับถือ ถ้าเขาไปทำมาหากินกะต้องไปขอของดีพื้นน้ำมนต์พื้น ประวัติแม่กะบ่รู้เพราะเกิดที่หลัง กะมีตั้งแต่พื้นบ่ว่าถ้าไปใส่มาใส่กะให้ยกมือใส่หัวให้พื้นปกปักรักษา การบูชากะใช้ดอกไม้ธูปเทียน แล้วส่วนการส่งน้ำปีหนึ่งสิเฮ็ด 2 เทีย เทียแรกทางอำเภอออกมาส่งก่อน กะสิเป็นพวกนายอำเภอกะเป็นเดือน เมษายน แล้วเทียที่สอง กะทางตำบลมาเฮ็ด กะส่งอีกเทียหนึ่งกะเดือน พฤษภาคม ประมาณวันที่ 20 กว่า ผู้ล้งคนพื้นไปเทียวทะเลพื้นว่าพ่อ เพชร คนบ้านค้อเหนือ บาทนี้เรือในทะเลแตกคนกะตายหลายแต่พื้นบ่ตายลาวอยู่ในน้ำประมาณ 7 มื้อลาวกะว่าเอาก่อนหินไปติดโดนบาทนี้พวกเกษตรเขาคุยกันเรื่องพ่อเพชรอยู่แล้วมีผู้

หนึ่งว่าบ่เชื่อ แล้วเขาจะขึ้นรถไปเบ้งงานอยู่เชียงใหม่ แล้วรถกะเลยตกถนนพวกที่นับถือกะบ่เป็นอิหยัง แต่ว่าคนที่บ่เชื่อตายลาวกะตายคนเดียวกันกะบ่เป็นอิหยัง แต่ว่าถ้าคิดเบ้งกะเป็นตาปาฏิหาริย์อยู่แล้วแม่กะนับถือมาตลอด

แม่กะว่าได้ในรูปเงินสิติกว่าเพราะว่ามันดีเพราะแม่กะได้มาลงทุนเกี่ยวกับการปลูกเห็ดต่อแม่กะได้ขายกิจการต่อไปอีกแล้วก็ได้มีกำไรหลาย ถ้าได้มาในรูปสิ่งของเป็นวัวควายมันสหายากเพราะว่าแม่บ่มีเวลาไปเลี้ยงเพราะว่าพ่อกะไปทำงานค้าจั่งได้มาส่วนลูกกะไปเรียนมีตั้งแต่แม่ผู้เดียวแม่กะแล่นบ่ไหว แล้วแม่กะได้ขายของอยู่โรงเรียนหน้าบ่มีเวลาไปเฮ็ดแนวอื่นต้องให้เลืออย่างไต่อย่างหนึ่งก่อนจั่งสิได้ไปเลี้ยงวัว แม่กะว่าคืออยู่ถ้าพื้นมาชอยบ่แม่นบ่ดีแต่แม่บ่มีเวลาเลี้ยงชื้อๆ เพราะว่าราคาวัวมันแพงเต่ทุกมือนั้นกะเป็นจั่งสิมาได้ 5-6 ปีแล้วที่ราคาวัวมันราคาดีโตหนึ่งกะตกอยู่ 10,000 กว่าบาทพอย่านแม่หนึ่ง

โตบ่บอกถึงความร่ำรวยกะคนที่ร่ำรวยกะต้องมีทุกอย่าง เช่น มี บ้านหลังใหญ่ แล้วกะมีรถยนต์ มีทองเส้นใหญ่ มีคนนับหน้าถือตา แล้วการอยู่การกินกะต้องดี บ่ได้กิน อดๆ หยากๆ แล้วกะต้องมีการงานที่มั่นคงเพราะว่าคนทุกมือนั้น ถ้าบ่มีงานกะบ่มีเงินสิชื้ออยู่ชื้อกิน คนในบ้านกะเบ้งบ่ดีหย่านไปชื้ออยู่ชื้อกินมีตั้งแต่คนรังเกียจบ่อยากให้ไปหาเพราะว่าบ่มีงาน

กองทุนหมู่บ้านกะมีความหมายต่อความครบครันอยู่ เพราะว่าแม่กะได้ยืมเงินกองทุนหมู่บ้านมาลงทุนปลูกเห็ด 10,000 บาท แม่กะพึ่งยืมปีนั้นแหละเพราะว่ามันได้เสียดอกน้อยกว่าหม่องอื่น เสียร้อยละบาทต่อปี แม่กะพอเสียได้กะเลยยืมเพราะว่าคนในบ้านเขาจะยืมกันเหมิด แล้วมันกะชื้อให้เขามีเงินก่อนไปชื้อของมาลงเทื่อละหลายๆแล้วจั่งบ่ชื้อได้ไปชื้อมาตุ๋

กรมพัฒนาการเกษตรเขาจะมาแจกของอยู่ เขาจะมาแจกทุกปีตั้งแต่หน้าท่วม 3-4 ปี อยู่บ้านแม่กะได้พันธุ์ ข้าวผู้ละครั้งกะสอบ แล้วเขาจะมาแจกพันธุ์ไม้เป็น มะม่วง มะขาม เม็ดผัก ไปจั่งสันแหละเกษตรเขาจะมาจากอำเภอเมืองยโสธร

อยู่บ้านแม่กะมีครบทุกอย่าง อยู่บ้านกะมีโทรทัศน์ กะชื้อมาได้ 6-7 ปีแล้ว กะไปชื้ออยู่ในตลาด ร้อยเอ็ดกะชื้อมาในราคา 6,000 บาท ส่วนตู้เย็นกะชื้อมาประมาณ 3-4 ปีแล้วกะบ่รู้ว่าชื้อมาในราคาทอได้กะบ่รู้เพราะว่าแม่ใหญ่เป็นคนชื้ออย่างอื่นกะมี มอเตอร์ไซค์ กะชื้อมาได้ 2 ปีแล้วชื้อมาในราคา 40,000 บาท

ส่วนมากกะมีตั้งแต่ทำนาเพราะว่าการทำนาต้องได้ขอแรง คนนำหมู่บ้านแล้วกะญาติพี่น้องไปเกี่ยวข้าวชื้อเพราะว่าเขาเกี่ยวเองบ่ไหวถ้าสมมุติว่านาหลาย แล้วกะยามสีข้าวเพราะว่ายามสีข้าวรถสีต้องการความเร็วต้องเฮ็ดให้ทันกับการสี เพราะว่าเขาฟ้าสีฟ้าไปหาผู้อื่น แล้วกะเอาข้าวขึ้นลำนี้นะที่ได้อาศัยผู้อื่น อย่างอื่นกะบ่ได้อาศัยหลายบ้านได้ กะเป็นการวานไปชื้อแต่มือเดียว ทอนั้นเพราะว่าสิวานหลายกว่านี้กะเกรงใจเขาเพราะเขากะมีเวียกเขาคือกันกะอาศัยกันจั่งสิมาตลอด พอแล้ว กะเลี้ยง ต้มเป็ด ต้มไก่ เหล้ายาปลาบั้งนี้แหละ ตามประเพณี

ถ้าเป็นไปได้แม่อยากให้ลูกเรียนสูงๆ เพราะว่าบ่อยากให้เขามาลำบาก อยากให้เขาได้เป็นเจ้าเป็นนาย ได้ทำงานดีๆ ได้ทำงานในห้องแอร์ แต่ว่าอาชีพค้าขายกะดีเพราะว่ามันเป็นงานที่อิสระแล้วกะได้เงินดีบ่มีไฟมาบังคับ แล้วการค้าขายถ้าเขาเฮ็ดดีก็กะสามารถรวยคราวเดียวกะได้ เพราะว่ามีตั้งแต่อาชีพค้าขายท่อนั้นที่รวยอาชีพอื่นกะพอเลี้ยงตัวเองได้บ่รวยคือจั่งอาชีพค้าขาย แม่กะคิดมาตั้งแต่มีลูกนี้แหละได้ 2-3 ปีแล้ว

พ่อกะถ้าเขาเฮ็ดดียังกะต้องไปศึกษาผู้ที่มีประสบการณ์มาก่อนกะต้องไปปรึกษากันว่าเฮ็ดจั่งได้ แล้วต้องใจกว้าง ต้องมีความเอื้อเฟื้อ ต้องมีเหตุผลบ่เคียดง่าย แล้วพร้อมให้คำปรึกษาเขาได้ถ้าทุกคนเฮ็ดได้กะสิมีแต่ความสำเร็จ ผู้ล้งกะวางแผนไว้ว่าเฮ็ดเฮ็ดจั่งได้ กะล้งเทื่อกะไปถามเพื่อนถ้าเฮ็ดได้กะดี กะล้งเทื่อกะคิดว่าดีจั่งไปปรึกษาเพื่อนปรึกษาผู้อาวุโสกว่าผู้ที่เขาเฮ็ดมาก่อน

อยู่บ้านกะบ่ได้เสียภาษีอิหยังเลยมีนาทำมอยู่กะแม่เพิ่นกะเสียให้บ่ทันแยกออกจากเพิ่น ได้เสียปีละ 50 บาท ประมาณ 10 ไร่ แต่ว่าพ่อกะได้ไปช่วยเพิ่นตลอดทุกปีนั้นแหละ แต่ว่าเวลาเขาจะมาเก็บเขาบ่อยู่เพิ่นกะสิไปเก็บกับพ่อหรือแม่อยู่โรงเรียนแต่ว่า 3-4 ปีบ่ช่วยได้เสียเพราะว่านาข้าวท่วมเพิ่นพักให้ว่าเขามาเก็บเงินค่านาเฮากะเอาให้เพิ่นคืน คนที่มาเก็บกะเป็น อบต. ตั้งแต่ก่อนพ่อใหญ่บ้านสิเป็นผู้มาเก็บพื้งมาเปลี่ยนได้ 2-3 ปีนี้ละ

อบต.มีความหมายต่อครอบครัวอยู่เพราะว่าพ่อดั้งแต่มี อบต.เขากะเอาถนนมาให้หมู่บ้านแล้ว เพราะว่าทางอยู่บ้านมันต่ำเขากะเลย เขากะเลยเอาถนนมาให้เขากะถมให้มันสูงขึ้น แล้วการไปมากะสะดวกสบายแล้วน้ำกะบ่ข่ยท่วมคือเก่า ตั้งแต่พ่อดมี อบต. แล้วเขากะเฮ็ดถนนคอนกรีตผ่านหมู่บ้านเฮาแล้วการไปมากะสะดวกกว่าเก่า

แม่กะว่าแม่สามารถเอาไตรอดได้ดีกว่า ตั้งแต่ก็พ่อแม่พาดั้งแต่เฮ็ดไรนากะมีตั้งแต่วัว ควาย ไถนา จนกว่าสิแล้วกะใช้เวลาโดน บ่คือสมัยนี้อิหยังกะทันสมัยสามารถเฮ็ดนาได้บ่ต้องเฮ็ดกะได้แล้วกะใช้เวลาคราวเดียว กะแล้วเพราะมันมีรถไถนา แล้วเวลาเกี่ยวกะจั่งรถมาเกี่ยวบ่พ้อมมือ 2 มือกะแล้ว แต่สมัยพ่อแม่ต้องเกี่ยวเองแล้วต้องตีข้าวเองมันบ่มีความทันสมัยทุกคือทุกมือแม่กะเลยว่ามีสิเอาไตรอดได้ดีกว่า เพราะว่า ทุกอย่างมันทันสมัยกว่าพ่อแม่สมัยเก่า มันกะเปลี่ยนแปลงมาแล้วมาประมาณ 10-15 กว่าปีแล้วตั้งแต่ก็อยู่กับพ่อแม่เฮ็ดนาแต่ละเทื่อใช้เวลาโดนอิหยัง พ่อกะตากสมัยแม่ใช้เวลาคราวเดียวกะแล้ว บ่ต้องลำบากคือจั่งสมัยเก่า

ที่พ่อแม่เห็นมันเปลี่ยนแปลงกะมีมาโดนแล้วเพราะว่าสมัยตั้งแต่อยู่กับพ่อแม่มีตั้งแต่การวานกันมาชอย เช่น การเฮ็ดนาตั้งแต่ก็มีตั้งแต่วานพี่วานน้องมาชอย เอ็นกันมาลงแขกเฮ็ดจนแล้ว พ่อกะคิดว่าคนสมัยเก่ามีน้ำใจดีและความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ถ้าเอ็นมาเฮ็ดชอยกะมารุมชอยกันคราวเดียวกะแล้ว แต่ว่าคนทุกมือนี้น้ำใจดีคือสิบ่คือคนสมัยเก่า เพราะว่าทุกมือนี้อิหยังกะหาหาการอยู่การกินกะผิดเคือง แล้วการชอยเหลือกันกะบ่ติดคนทุกมือกะเลยบ่กล้าวานกันถ้าวานกะต้องวานแค่ได้มือเดียว แล้วต่อไปกะต้องจั่งเพราะว่าคนเฮาทุกมือนี้นะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบถ้าบ่

จ้างเขาจะมาชอย เขาจะต้องไปเอ็ดให้คนที่จ้างเพราะว่าทุกมือน มีตั้งแต่ได้จ้างอย่างต่ำ ถ้าดำเนิน เกี่ยวข้าว กะต้อง 100 กว่าบาท มันกะเปลี่ยนประมาณ 20 กว่าปีแล้ว

ในท้องถิ่นแม่กะสืให้ความเคารพพอใหญ่ก้านั้นเพราะเป็นผู้นำหมู่บ้านอีกอย่าง หนึ่งเพิ่นกะอายุหลายแล้ว แล้วเพิ่นกะเป็นหูเป็นตาสามารถปกครองลูกบ้านได้ดี อันได้บตีเพิ่นกะ มาชอยบอกชอยเตือนลูกบ้าน หม่องนั้นหม่องนี้ให้ไปชอยกัน แล้วเพิ่นกะให้ความเป็นกันเองกับทุกคนบถือเนื้อถือโต ถ้ามีอียังกะมาบอกด้วยโตเอง บคือหมู่บ้านอื่นเพิ่นสืประกาศบให้ความกันเอง กับลูกบ้านปานได้ ถ้ามีปัญหาอียังกะสืประกาศสืไมเลยว่ผู้้นั้นผู้้นี้เป็นจ้งสัน ที่เห็นประกาศบชอย ย่างมาบอกกะบ้านค้อเหือ การเคารพกะมีความแตกต่างจากอดีตอยู่เพราะว่าเพิ่นได้เป็นก้านั้นตั้ง แต่กีกะเคารพผู้เฒ่าผู้แก่อยู่นำหมู่บ้าน ตั้งแต่ให้ความเคารพกะมา 10 ปีแล้ว

นางกนกวรรณ เพียงดา อายุ 38 ปี อาชีพช่างเสริมสวย บ้านเลขที่ 2.ม.1บ้าน ค้อเหือ.ตำบลค้อเหือ อ.เมืองจ.ยโสธร บ้านค้อเหือ.วันที่สัมภาษณ์ 26 ธันวาคม 2545.

แม่กะแต่งงานแล้วแฟนกะมาเสียเดือนที่แล้ว มีลูกอยู่ 2 คน ลูกผู้ใหญ่อายุ 19 ปี เรียนอยู่ ราชภัฏอุบลราชธานี ปีที่ 2 ชื่อว่านายอิทธิพล เพียงดา ส่วนลูกผู้ที่สอง เรียนอยู่โรงเรียนราชประชา อยู่ จังหวัดอุบลค้อกัน กะชื่อว่าดุขดี เพียงดา อายุ 13 ปี เรียนอยู่ชั้น ม.2 การส่งเงินไปให้ลูกกะอยากผิดๆ อยู่พอตีแฟนชื่อว่า นายสุรัตน์ เพียงดา มาเสียชีวิตเดือนที่แล้วสาเหตุที่ตายกะปวดฟันแล้วเส้นเลือด ฝอยแตกในสมองกะเลยตาย แม่กะไว้ทุกข์ให้พ่อเขา 3 เดือน

การส่งเงินให้ลูกคนใหญ่ส่งอย่างต่ำเดือนละ 2,000 บาททุกเดือน

การส่งเงินให้ลูกคนน้อยแล้วแต่สืส่งให้เพิ่นเดือนละ 300 บาท เพราะว่าคนน้อยอยู่ใน การอุปถัมภ์ของพระเทพคือเป็นโรงเรียนกินนอนเพิ่นรับดูแลฮอด ม.6 ถ้าลูกโทรมาหากะจ้งได้ฝากให้ การส่งไปแม่กะสืส่งไปให้อ้ายแล้วจ้งให้อ้ายแบ่งให้น้อง

แม่กะมีพี่น้องอยู่ 3 ไ้กะให้อ้ายเป็นคนเอ็ด อ้ายกะชื่อว่านายอุทัย ที่เป็นคนเช่านาเอ็ด กะได้ข้าวประมาณ 30 กว่าสอบกะมาแบ่งกันคนละ 15 สอบ กะบ่พอกินต้องได้ซื้อเพิ่มอีก ได้ซื้อเพิ่มกะ ประมาณ 1,000 บาท นา 3 ไ้กะลงทุนซื้อปุ๋ย จ้างคนเกี่ยว จ้างคนดำ ประมาณ 2,000 บาทกว่า ครอบ ครว้ที่อยู่กันมีทั้งหมิด 4 คน แฟนเสียไปแล้วผู้หนึ่ง กะเหลือ 3 คน

ผู้หารายได้ให้ครอบครัวกะคือแฟน จากอาชีพซ่อมรถซ่อมอยู่กรุงเทพฯ ส่วนแม่กะไป ๆ มา ๆ พอแฟนเสียแม่กะมาอยู่บ้าน แล้วกะมาเอ็ดงานนำหม่ออยู่ร้านเสริมสวย รายได้ต่อเดือนกะตก ประมาณ 4,000 บาท หมื่อหนึ่งกะประมาณ 150 บาท ปีหนึ่งกะประมาณ 50,000 บาทจากการเอ็ด เสริมสวยกะบ่พอใช้ดอกเพราะว่าต้องส่งให้ลูกเรียน เดือนนี้แม่กะกลับมาบ้านกะเลยมาเป็นลูกมือเขามา เป็นลูกมือหม่อ แล้วกะมาทำบุญให้แฟนและกะมาพักผ่อนสมองนำ ส่วนแฟนของหม่อกะเป็นนายฮ้อยค้า ควาย เพิ่นกะค้าวัวค้าควายมาโดนแล้ว ประมาณ 10 กว่าปีแล้วรายได้ประมาณ 20,000 บาท บางที การค้าวัวควายกะขาดทุนเพราะเขาซื้อวัวมาแพงบางที่มันกะตายกะเลยขาดทุน วัวควายที่เพิ่นไป ซื้อมาเพิ่นกะไปซื้ออยู่บ่อนบ้านสำราญ จังหวัดยโสธร เทียวหนึ่งเพิ่นกะซื้อมา 10 กว่าตัว คิดเป็นเงิน

กะแสนกว่าบาท แล้วเฟิ่นกะเอามาเลี้ยงอีก มือสองมือกะเอาไปขายใหม่ขายบ่อนเก่าแทน บ่อนใหม่
แทน

วิกฤติปัญหาคือการขาดแคลนเงินทอง เพราะว่าลูกกำลังเรียนหนังสือและกะนำกะ
มาท่วมข้าว 3 ปีมาที่ท่วมรวด การลงทุนแม่กะลงทุนทีละ 2,000 บาทต่อปี แล้วแม่กะแก้ปัญหามาโดย
การซื้อข้าวเขากินอยู่ในเมืองยโสธร ร้านกิจทวีกะซื้อมาทีละ 1,000 กว่าบาท กะเลยมีปัญหขาดทุน
มาตลอด และปัญหาก็อย่างหนึ่งแฟนกะมาเสียหว่างเดือนที่แล้ว ขาดผู้นำครอบครัวแล้วกะขาดรายได้
เข้าบ้าน แม่กะแก้ปัญหามาโดยการไปหาสมัครงาน แต่เขากะบ่รับเพราะว่าเขาว่ามันมีหลายแล้ว ถ้าอายุ
เกิน 30 ขึ้นไปเขาว่าสายดาปดีเขากะบ่อยากรับเข้าเฮ็ดงาน

แม่กะบ่ได้เลี้ยงสัตว์อีกเลย เพราะว่าบ่มีทุนในการเลี้ยง ไปยืมเงินล้านกะบ่ได้นำหมู
จกเทื่อ แม่ไปยืม 3 เทื่อแล้ว สงสัยเงินมันสิบพอจ่ายให้ลูกบ้านไต้บ่ แม่เลยบ่ได้ แม่กะมีความคิดว่าสิ
เลี้ยงหมูอยู่ เพราะว่ายังคงมีที่ไว้เลี้ยงคั้นมีเงิน

มันกะแตกต่างอยู่ เพราะตั้งแต่สมัยแต่กี้ การหยิบยืมเงินทองกันกะต้องบ่มีดอก แต่ว่า
ทุกมือนีการหยิบยืมกันบ่ว่าสิหลายสิน้อยกะต้องเฮ็ดสัญญากัน แต่ว่าแม่กะบ่เคยไปยืมนำนายทุนปล่อย
เงินดอกจกเทื่อมีแต่ยืมนำพี่น้อง ที่แม่ยืมตุ้ ๆ แม่กะยืมนำเอื้อยชื่อ บุญเลี้ยง แม่กะยืมทีละ
10,000 กว่าบาท ถ้าเฮียยืมมาแล้วกะต้องเสียดอกนำแทนจกหน่อยเพราะว่าเกรงใจเขาอยู่ ทีละ
1,000 กว่าบาทต่อปี มันกะแตกต่างจากอดีตอยู่ ตั้งแต่กี้เฮียกะมีหัวหน้าครอบครัวเฮียกะยืมง่ายไ้ง่าย
แต่ว่าเดี๋ยวนีแฟนเสียเหลือเฮียตัวคนเดียวถ้ายืมมาแล้วกะบ่รู้ว่าสิเอาอยู่ใส่ไปใช้เขา ทั้งลูกกะกำลังเรียน
หนังสืออยู่ด้วย แม่กะเลยตัดสินใจสิบพยายามสร้างหนี้สร้างสินเพราะว่าบ่มีคนหาเงินช่วย แม่กะว่ามัน
แตกต่างที่เสียดอกมาประมาณ 20 กว่าปีแล้ว

ตั้งแต่กี้การไปมาหาสู่ แม่กะสิลงไปหาแฟนไปเอาเงินเดือนละ 5,000 บาทกับแฟน บัดนี้
กะเลยกลับมาบ้านให้แฟนส่งเงินมาให้ จะของกลับมาเฮ็ดร้านเสริมสวยกับหมู แม่กะได้อยู่เดือนละ
3,000-4,000 กะพอได้ส่งให้ลูกได้ไปโรงเรียนกะพออยู่พอกินกะบ่เดือดร้อนปานได้ การไปมาหาสู่ส่วน
มากแม่สิไปหาญาติพี่น้องอยู่กรุงเทพฯ ปีละ 3-4 เทื่อถ้าแม่ไปแม่กะสิอาข้าวหมมข้าวต้มไปฝากเขานำ
ญาติพี่น้องกับเอื้อยกะเปิดร้านขายลาบก้อยอยู่แถวสมุทรปราการและแถวสาทรประดิษฐ์ แม่กะไปเล่นนำ
ปีละ 2-3 เทื่อ แล้วเอื้อยญาติพี่น้องเขากะขายของดี

แม่กะคิดว่าอาชีพค้าขายแม่นางเฟิ่นค้าขายอยู่กลางบ้าน เฟิ่นขายกับข้าวดีแม่กะเคยไป
ถามเฟิ่นอยู่ว่าเฟิ่นได้รายได้ดีขายพวกกับข้าวนี้หละ หาปู หาปลา มาขายแล้วมันกะขายดี เก็บผักอี
หยังมาขายกะได้ขาย ปานได้ เฟิ่นกะว่าได้ประมาณ 20,000 บาทต่อเดือนเฉพาะกะไร เฟิ่นกะเฮ็ดมา
แล้ว 10 กว่าปี แล้วเฟิ่นกะปล่อยเงินดอกนำภายในหมู่บ้าน ดอกร้อยละ 10 บาท แล้วอีกอย่างหนึ่งแม่
กะเห็นเขาปลูกเห็ดฟาง เห็ดนางฟ้า ในหน้าแล้ง ผู้ปลูกกะเป็นพี่น้อง เขาชื่อว่า หมาย เขากะเฟิ่งปลูก
ว่างปีทีแล้วเขากะมีรายได้ดี

แม่คิดว่าอาชีพทำนา เพราะว่าเห็ดนาปีนาบึงข้าวมันกะถูกขายปได้ราคา เดียวนี้เห็ดนา มันได้ลงทุนหลาย ไหนสิซื้อปุ๋ย จ้างเกี่ยว จ้างดำ ถ้านา 10 ไร่ เฉลี่ยแล้วลงทุนกะประมาณ 10,000กว่า บาทพูน แล้วพอเวลามาขายกะขายได้ถูก ๆ ปุ๋ยมักำค่าจ้าง ค่าแรงงาน แล้วเห็ดนาปีคือกันมันอยู่กะคือ น้ำมาท่วม ปได้กินข้าวจักเม็ดเลย น้ำกะท่วมมาแล้ว 3-4 ปีแล้ว บรูว่าสิแก้ปัญหาลงได้เพราะว่ามันเป็น ภัยธรรมชาติ ตั้งแต่ก็แม่เห็ดนามา 3 ปีมันกะท่วม 3 ปีกะเลยเลิกเห็ดเลย ให้พี่ชายเห็ดแทน

เดี๋ยวนี้รายได้ต่อเดือนประมาณ 4,000 บาท แม่กะส่งให้ลูกเดือนละ 2,000 กว่าบาทที่ เหลือแม่กะเก็บไว้ซื้ออยู่ซื้อกิน เสียค่าน้ำ ค่าไฟ แม่พึ่งมาเห็ดกับหมูได้ 2 เดือนตั้งแต่แฟนเสียกะเลย กลับบ้านมาสงบสดีอารมณ์ ตั้งแต่ก็ก่อนแฟนปทันได้ตายแม่กะเห็ดอยู่ร้านเสริมสวยเดือนอยู่ กรุงเทพขายได้เดือนหนึ่งตกประมาณ 6,000 กว่าบาท ส่วนแฟนได้เงินเดือน 10,000 กว่าบาท พอ แฟนเสียแม่กะลงมาเลย ตั้งแต่ก็กะกลับมาอยู่บ้านคือกัน ช่วงปิดเทอมกะต้องกลับมาอยู่เป็นหมูลูก เพราะว่าลูกปมีหมูอยู่ พอลูกเปิดเทอมกะกลับมาเห็ดงานคือเก่า ตั้งแต่ก็กะมีรายได้พอสมควรพอมิ เพราะแฟนปทันเสีย แต่เดี๋ยวนี้ได้ฝึกเคื่อง เพราะว่ามิแต่แม่หาเงินอยู่ผู้เดียวปมีคนหาช่วย แม่กะคิดวิธี ขึ้นไปเห็ดงานอยู่ เพราะว่าช่วงนี้กลับมาพักผ่อนมาสงบสดีอารมณ์

แม่กะมีหลานอยู่ พ่อแม่เขากะตายหมดแล้ว หลานกะชื่อว่า นัท อายุ 12 ปีอยู่โรงเรียน บ้านคือ แม่กะให้เงินหลานประจำมี้อละ 5-10 บาทแล้วแต่แม่มี แม่กะให้เงินหลานมาตลอดได้ 10 กว่าปี แล้ว

บ้านที่อยู่อาศัยพอกับแม่กะหาเงินสร้างเองบ่แม่นมรดก กะสร้างหมดเงินหลายอยู่ ประมาณ 300,000 กว่าบาทใช้ระยะเวลาสร้าง 3 ปี แฟนกะเป็นคนเห็ดบ้านเอง คือแฟนสิพักงานปีหนึ่ง เต็ม ๆ มาสร้างบ้าน แล้วกะมาจ้างลูกมือต่างหาก

ทุกมี้อนี้กะซื้อเขากิน บางทีหมูเขากะเอากับข้าวกับน้ำให้ถ้าเขามี ตอนเช้าแม่กะตื่นหนึ่ง ข้าวใส่บาตรทุกมี้อ มันกะแตกต่างจากที่อยู่กับพ่อกับแม่อยู่เพราะว่าเขาอยู่เองกะต้องรับผิดชอบทุก อย่าง การอยู่การกินกะดีขึ้นกะดีกว่าอยู่กับพ่อกับแม่อยู่ ปได้กินอิด ๆ อยาก ๆ อยากได้กินหยังกะได้ กิน พึ่งมาเปลี่ยนแปลงช่วงระยะ 2 เดือนหลังมานี้หลังจากที่แฟนตาย มันกะเริ่มขัดสนจักหน่อย

แม่กะว่าถ้าได้มาในรูปวัลสิดีกว่าเงิน เพราะว่าวัลถ้าเขาเลี้ยงไปมันกะออกแม่แผ่ลูก หลาย แล้วช่วงนี้วัลขายได้ราคาดีคนนิยมซื้อ สมมติว่าเขามีวัล 3-4 ตัว เขาเลี้ยงไปอีกจัก 2-3 ปีกะได้ ขายลูกมัน โดหนึ่งกะตกประมาณ 17,000-20,000 บาท มันกะดีกว่าได้มาในรูปเงินเพราะเขาเอาเงินมา ลงทุนอาจสิขาดทุนกะได้ สู้ได้วัลมาเลี้ยงบ่ต้องลงทุนอียังมีแต่เพียวหาหน้ำให้มันกินตามท่งนา ยาม มี้อแลงกะเอามาเข้าคอกช้านั้นปได้เห็ดอียังมากมาย แม่กะอยากสิเห็ดอยู่

แม่กะแบ่งโดยผู้หญิงกะเห็ดเวียกเขียนเวียกชาน เห็ดกับข้าวกับน้ำ กะเห็ดงานที่ผู้หญิง ควาสเห็ดได้นั้นละ ส่วนผู้ชายกะสิเห็ดงานที่ออกสิหนักกว่าผู้หญิงแน่ อาจสิเป็นงานพวกตัดไม้ตัด ใหญ่ไปจั่งสันละ กะแล้วแต่ถ้าเผื่อบางเทื่อเขากะช่วยกันเห็ดงานอันนั้นมันจั่งสิแล้วเสร็จไว ส่วนมากถ้า

เป็นงานที่สามารถที่แม่เห็ดชอยได้แม่กะสิเห็ดบ่ได้จำเป็นว่าต้องเป็นงานผู้ชายผู้หญิงปานได้แม่กะเห็ด
จั่งสิตั้งแต่แต่งงานกันมาเลยเป็น 20 กว่าปีแล้ว

การเลือกซื้อเสื้อผ้าทุกมือนี่ แม่กะสิซื้อราคาที่ถูกที่สุดเพราะรายได้เขามันน้อยแล้วบ่มี
เงิน หลายคือตั้งแต่เก่ามันก่อสิเกิดมาช่วงแฟนเสียนี้แหละ ตั้งแต่แฟนยังบ่ทันได้เสียกะเลือกซื้อกะบ่
พุ่มเพื่อยปานได้กะเป็นคนประหยัดอยู่เพราะว่าลูกกะเรียนหนังสือทั้ง 2 คนเฮากะต้องเก็บไว้เพื่อว่าถ้า
ลูกอยากเรียนต่ออีกกะจั่งสิได้มีเงินทุนส่งเสียลูกได้แต่ความหวังกะมาพังตอนที่แฟนเสียนี้แหละการใช้
จ่ายอียังกะผิดไปเหม็ดแม่ต้องประหยัดเพื่อสิให้ได้ส่งเงินให้ลูกในแต่ละเดือน

เครื่องใช้เฟอร์นิเจอร์ภายในบ้านกะบ่มีอียัง มีตั้งแต่โทรทัศน์ขาวดำเก่าๆเครื่องหนึ่ง
อยู่บ้าน สาเหตุกะเกิดจาก ลูกกำลังเรียนหนังสือเพราะว่าเดือนหนึ่งบางที่ลูกกะโทรมาขอตั้ง 2 เทื่อ เฮา
ต้องเก็บเงินไว้ถ้าลูกบ่ให้ลูกชดสน ลำพังเฮาอยู่กินจั่งได้กะได้ บางที่เฮาโทรมมาขอเทื่อละ 1,000-
2,000 บาทกะต้องหาส่งให้เขา กะเลยเป็นอันว่าเครื่องเฟอร์นิเจอร์ภายในบ้านบ่ทันที่แต่ว่ากะสร้างบ้าน
แล้วต้องรอให้ลูกเรียนจบให้เขาเป็นคนหาใส่บ้านเองแล้วเพราะว่าแม่คือสิบ่มีปัญญาแล้วเพราะว่าอายุ
กะหลายขึ้นทุกมื่อ

แม่กะว่าครอบครัวอยู่ดีกินดีกะช่วงที่อยู่กับแฟน เพราะว่าเขามีรายได้ที่มั่นคงบ่เดือน
ร้อนอยากกินอียังกะได้กิน เพราะว่าแม่เป็นคนเก็บเงินภายในครอบครัว แต่ว่าช่วงอยู่กับพ่อแม่ตอนนั้น
เฮายังบ่ทันได้รับผิดชอบอียัง คือว่าเฮาอยากขอเงินกะขอกับแม่อยากขอเทื่อได้กะได้คือเฮาบ่ได้รับรู้
รับเสียว่าต้องได้ใช้จ่ายอียังซื้ออียังแนในแต่ละมื่อ

แม่กะเบ็งบ้านช่องเขางาม การเงินเขากะดีเขาอยากได้อียังกะได้ เช่นเขาอยากได้รถ
เขาอยากสร้างบ้านกะได้สร้าง กะลังคนกะค้าขายจนร่ำรวยหลายกะสร้างบ้านหลายหลังแล้วกะบ่อยู่เขา
กะไปหาทำงานค้าขายอยู่กรุงเทพฯ ที่อยู่บ้านแม่กะเห็นแม่นางพื้นมีอาชีพค้าขายรวยหลายสร้างบ้าน
2-3 หลังทั้งไว้แล้วกะบ่ไปอยู่เพิ่นกะปล่อยเงินดอกให้คนในหมู่บ้านพร้อมดอกร้อยละ 10 บาทต่อเดือน
แล้วแนกะบ่แม่นคนโอวอดเป็นคนประหยัดพร้อม เพิ่นกะรวยมาเป็น 10 กว่าปีแล้ว

แม่อยากมีอาชีพในการทำมาหากินเทื่อแรกว่าสิไปเรียนตัดผ้าแต่ว่าแม่บ่มีทุนสาเหตุที่บ่
มีกะเห็นหลานไปทำงานเย็บผ้ามันปวดหลังแม่กะเลยบ่อยากไปเรียน แม่กะเลยไปเรียนเสริมสวยแม่
กะไปเรียนอยู่โรงเรียนธรรมรัตน์ อยู่หาดใหญ่ สมัยก่อนแม่ไปอยู่หาดใหญ่แล้วแฟนกะซ่อมรถแม่กะ
เรียนอยู่ปีหนึ่งกะจั่งจบหลักสูตร พอจบแล้วกะไปอยู่น่าหมู่ชื่อว่าสาว อยู่หาดใหญ่กะเห็ดกับหมู่โดนอยู่
จนได้ลูกผู้หนึ่ง รายได้แม่ตั้งแต่ก็สมัยก่อนมันเห็ดผมถูกแม่เป็นผู้ชอยสร้างกะได้เดือนละ 600 บาท กะ
เลยมาเห็ดงานอยู่กรุงเทพฯ กับแฟนแม่กะไปทำงานอยู่ร้านดิว อยู่ปากน้ำ ดัเงินเดือน 800 บาท ส่วน
ร้านที่สาม ชื่อว่าร้านแหล่ กะได้เงินเดือนแบ่งครึ่งกันกะได้คนละ 7,000-8,000 บาทส่วนร้านที่สี่ ร้าน
เดือนจิต จนได้เงินเดือน 6,000 บาทเท่าทุกมือนี่

แม่กะว่างานที่เห็ดอยู่กับบ้านเพราะว่ามักเห็ดความสะอาด มันเบ็งแล้วมันสบายหูสบาย
ตาสบายใจ จิตใจเฮากะผ่องใส แล้วกะงานเสริมสวยมันกะเป็นอาชีพของเจ้าของเห็ดแล้วกะสบายใจ กะ

แม่ก็สวยก็งามเห็ดแล้วกะสบายใจเห็ดแล้วกะเพลินไปเลย แบบที่ว่าจิตใจมันมักจะอยู่แล้ว ส่วนมากลูกค้ากะกันเองกะทั่วตำบล กะมีบ้านเด็ด บ้านดอน บ้านกล้วย บ้านดอนกลอย บ้านสำโรง บ้านดอนยาง บ้านค่าน้ำสร้าง บ้านแจ้งน้อย บ้านท่าเยี่ยม บ้านเชือก ร้านทางอื่นกะมีอยู่เขาแห่งบ่มีก บางที่เขาเห็นร้านใดเต็มเขากะมาร้านอื่นร้านหนึ่งกะบ่ไกลกันปานใด

งานที่เห็ดแล้วสบายใจกะคืองานที่เขาเห็ดบ่เป็นกะคืองานก่อสร้าง เพราะว่ากะเคยคิดว่าสิไปเห็ดงานก่อสร้างเพราะว่าลูกกำลังเรียนหนังสือแม่ต้องหาเงินมาไว้ถ้าส่งให้ลูกไปโรงเรียน ลำพังเงินค่าเสริมสวยกะบ่พอสิส่งลูกเรียนได้กะคิดไปทุกอย่างทุกแนวแล้วค่าจ้างมันกะจ้างแพงอยู่แต่แม่กะบ่กล้าไปเพราะว่าย่านเขาบ่รับเพราะเขาบ่มีประสบการณ์ทางนั้นแม่กะคิดมา 2 เดือนแล้วตั้งแต่พ่อเสียไป

มันกะบ่มีความหมายเพราะว่าบ่ได้ยืมเงินจ้กเทื่อ แต่ว่าเห็นคนอื่นยืมเขากะว่าคืออยู่เวลาเขาเดือนร้อน กะสิพอได้พึ่งพาได้ ส่วนมากที่เห็นเขายืมกะยืมมาเห็ดไร่นา ซื้อมั่ว ควาย

ถ้าแม่บ่มีทางไปยืมกะว่าสิยืมให้ลูกเรียนเป็นค่าเทอมลูกอยู่เทอมปีละ 2 เทื่อ เทื่อละ 10,000 บาท พร้อมซื้อชุด กับ หนังสือ แม่กะว่ามีความหมายอยู่เท่าที่แม่เห็น

ญาติพี่น้องกะได้ชอยอยู่จัดงานศพเงินกะเหลือ 3,000 บาท พี่น้องกะให้เงินอีก 10,000 บาท แล้วมันกะเห็ดแล้วเพราะว่าลูกขอมากะต้องได้ส่งให้เขา

กรมพัฒนาการเกษตรเขาจะมาชอยแจกพันธุ์ข้าวปลูก แล้วกะมาแจกพันธุ์ไม้ พันธุ์ปลา แจกข้าวสารอาหารแห้ง เขากะมาแจก 3 ปี ตั้งแต่ข้าท่วมมาแล้วเขากะมาชอยแนะนำปุ๋ยชีวภาพ ให้ประหยัดการซื้อปุ๋ย ลดต้นทุนชอยให้คนที่บ่มีเงินซื้อปุ๋ย สามารถมีปุ๋ยใส่ข้าว เกษตรเขากะมาตั้งแต่จังหวัด ยโสธรที่เขาแนะนำทุกปี

แม่กะเห็นชาวบ้านเขายืมอยู่แต่แม่บ่ได้ยืม แม่กะไปยื่นเรื่อง 2-3 เทื่อแล้วกะบ่ทันได้ยืมจ้กเทื่อเขากะว่าเงินบ่พอเลยเหมือนเดิมแม่กะยื่นเรื่องมา 2 ปีแล้ว

อบต. กะมีความหมายอยู่กะมาชอยเห็ดถนนเข้าหมู่บ้าน กะเห็ดให้การไปมาได้สะดวกกว่าแต่เก่าเขากะเป็น อบต. มีมา 4-5 ปีแล้วกะดีกว่าเก่าอยู่

อยู่บ้านแม่กะบ่ได้เสียภาษีหนึ่งดอกเพราะว่าเขายกเว้นนาข้าท่วม ตั้งแต่ก็กะบ่ได้เสียเพราะว่านาแม่บ่หลายเขากะเลยยกเว้น

แม่กะอยากให้ข้าวราคาดี เพราะว่าเฮาลงทุนหลายนาบั้งนี้ แทนที่ข้าวสิมีราคาพอเกี่ยวข้าวแล้วข้าวกะราคาปดืทุนกะบ่ได้ ขาดทุนทุกปีแม่กะเห็ด 3 ปีกะขาดทุนตลอด บ้ำท่วมนาปีบ่ได้กินข้าวกะเลยเห็ดนาบั้งสิขายข้าว เอาเงินไปซื้อข้าวมากินราคาข้าวกะปดืกะเป็นทุนหายกำไรหด

กะมีอยู่กะเวลา ยืมอิหยังที่เขามาชอยจากรัฐแม่กะอยากให้ได้สักอย่างเงินกู้กองทุนแต่ละหมู่บ้านอยากให้มีได้ทั่วๆกัน เพราะว่าแม่กะมีสิทธิคือกัน เพราะว่าแม่กะเป็นชาวบ้านที่มีสิทธิเท่าเทียมผู้อื่นคือกัน แล้วไปยืมกะบ่ได้แม่กะเสียใจคือเขาย่านเขาบ่มีเงินจ่ายคืน แต่บางคนกะยืมได้หน่อยบางคนกะยืมได้หลายกะมี

แม่กะว่าโตเฮนี่หละสามารถเอาโตรอดได้ดีกว่าเพราะว่าตั้งแต่กั้น้ำบ่ท่วม พ่อแม่กะบ่รู้จักไปกรุงเทพฯกะมีตั้งแต่เฮ็ดแต่ข้าว แต่ทุกมือนี้น้ำมันท่วม คนเฮากะไปหาอยากหากินอยู่กรุงเทพฯพ่อแม่เห็นบ่เคยเห็นกรุงเทพฯจักเทื่อแล้วหมู่แม่กะได้เฮ็ดงานใหม่ๆที่มันสร้างรายได้ดีให้กับครอบครัวแต่ละคน กะลั่นคนกะไปเย็บผ้า กะลั่นคนกะไปทำงานนำโรงงานกะมีรายได้เพิ่มขึ้น

แม่กะต้องการถ่ายทอดอาชีพเสริมสวຍให้ลูกหลานอยู่เพราะว่าใช้เวลาเรียนบ่โดนบ่ 2 ปีเฮากะประกอบอาชีพได้ แม่กะมีความต้องการสอนให้ลูกสาวแต่ว่าเขาสืออยากเรียนบ่กะบ่รู้เพราะว่าเขากำลังเรียนอยู่ ยานเขาไปเรียนหม่องที่ได้ทำงานดี ๆ

ตั้งแต่ก่อนเฮ็ดไร่ นา บ่ว่าเฮ็ดหยัง เช่น การสร้างบ้าน กะมีตั้งแต่การเฝ้าหากันมาชอยกันลงแขกแล้วกะมีการกินอาหารนำกันกะแล้ว แต่เดี๋ยวนี้นี้บ่ได้แล้วเพราะว่าทุกคนต้องดิ้นรนหาใส่ครอบครัวจ้าวของเพราะว่าการหาอยู่หากินมันลำบาก ถ้าเขาไปเฝ้าคือแต่เก่ากะบ่ได้เขกะสิบมาเฮ็ดชอยเพราะทุกคนเขอยากแล้วเร็วกะต้องจ้างอย่างต่ำกะ 100 กว่าบาทเขาจ้งสิมาชอยเฮ็ดที่แม่กะจ้างคือกันคนที่แม่จ้างกะมี แม่กุล พ่อหลอด พ่อแปลง แม่ฝน ขะเจ้าบ่มีไร่ นาต้องอาศัยมารับจ้างกินเลี้ยงปากท้องมันกะเปลี่ยนแปลงประมาณ 30 กว่าปีมาแล้ว

แม่กะว่าอาชีพเสริมสวຍที่แม่สามารถเฮ็ดเองผู้เดียวกะได้ เพราะว่ามันบ่เป็นงานหนักแล้วกะเฮ็ดในร่ม แล้วกะใช้ความประณีต ละเอียดอ่อน แล้วแม่กะเฮ็ดผู้เดียวตั้งแต่อยู่กรุงเทพฯ แคเขาเป็นนายจ้างทอนั้น

กะมีอยู่งานที่ทำเองผู้เดียวบ่ได้กะการทำงานและการสร้างบ้านเพราะมันเป็นงานที่หนักต้องใช้กำลังหลายแล้วกะมีงานเป็นกลุ่มกะเฮ็ดแห เฮ็ดสะดุ้ง ที่แรกเฮากะสานเองจนว่าสิแล้วเฮาจ้งเฝ้าหมู่มาชอยดิ่งขึ้นถ่วงหลังคา กะสิเฝ้าอยู่ 3 คน กะมี พ่อแดง แม่อ่อน การสานแหมันกะใช้เวลาโดนอยู่ประมาณ 2 เดือน ดางหนึ่งกะขายในราคา 3,500 บาท ตั้งแต่ที่พ่อแม่พาเฮ็ดมาตั้งแต่เกิดแต่ปัจจุบันแม่กะบ่เฮ็ดแล้ว

แม่กะได้ใช้ข้อมูลในการประกอบอาชีพอยู่ ส่วนมากแม่กะสิเบ้งจากโทรทัศน์แล้วกะซื้อหนังสือนางแบบ มาให้ลูกค้าเบ้งแล้วกะเลือกทรงไต่ที่มัก ตั้งแต่เริ่มทำมาแล้วกะได้อาศัยข้อมูลมา 10 กว่าปีแล้วแล้วทุกสิ่งทุกอย่างแฟร์ชันสิบอยู่หนึ่งต้องเปลี่ยนแปลงตลอดแม่กะต้องเบ้งเพื่อปรับความรู้เจ้าของนำ

กะมีแม่มัย ที่มีความสัมพันธ์ กันเพราะเพิ่นเป็นนายจ้างชื่อว่าแม่มัย เพิ่นกะเปิดร้านเสริมสวຍแม่กะเลยมาอยู่ทำงานนำเพิ่นได้ 2 เดือนแล้ว แล้วเพิ่นกะมีจิตใจดี พุดจาอ่อนหวาน บ่จู้ บ่เป็นคนเรื่องมาก แล้วเพิ่นกะเป็นกันเองกับเขาทุกอย่าง บางที่เฮามีเรื่องกลุ่มใจกะปรึกษาเพิ่นได้ แล้วเพิ่นกะรับฟังเฮาได้ กะให้คำแนะนำเฮาพร้อมแม่กะคบเพิ่นมาตั้งแต่เป็นเด็กน้อยได้ 30 กว่าปีแล้ว

หลังจากที่พ่อเสียแล้วเฮาอยู่โดดผู้เดียว การอยู่การกินเฮาต้องประหยัดที่สุด เพื่อประหยัดไว้ให้ตั้งแต่ลูกพอว่าเฮามีมีเงินหลายคือตั้งแต่ก่อนแล้วเฮากะบ่มีรายได้ต้องประหยัดที่สุดเพื่อ

ที่ได้ส่งให้ลูกบ่ขาดเงินยามเขาโทรมาขอเงิน แม่กะคิดว่าถ้ารออีกซักหน่อยก่อนให้สบายใจกว่านี้กะสิไปทำงานอยู่หม่องเก่ามันจั่งสิได้เงินส่งให้ลูกบ่ได้ขาดเงิน

แม่กะเบิ่งคำเว้าเขาและการคบกันมาโดน บางทีเขากะมาเว้าว่ามือนั้นมือนี่สิเอาเงินมาให้ ถ้าเอาไปแล้ว แล้วกะบ่ทันเอามาให้แล้วสิมาเอาอีกมันกะแยอยู่ เขากะบอกว่ายืมไปจ่ายค่าน้ำค่าไฟ ถ้าแฟนส่งมาสิเอามาให้ บางทีเขากะยืมทีละ 200-300 บาทกะมี กะมีแม่กุส แม่รอด กะมีอยู่ 2 คน แต่ว่าพวกเคเรติดดีเขามายืมกะให้เขาไปแต่กะบ่มากมายให้ทีละ 50-100 บาท พออดเวลาเขากะเอามาให้แสดงว่าคนนั้นใช้ได้ กะมียายหลอด แม่หมาย เขากะเฮ็ดจั่งสิมาตลอด

งานที่ทำเป็นกลุ่มกะมีตั้งแต่กลุ่มแม่บ้าน บางทีเขากะอยากเอาจักรมาลงเย็บผ้า กลุ่มแม่บ้านอยู่บ้านนี้สิอยู่รวมกันเป็นหมู่จั่งแม่นี้กะอยู่หมู่ 2 เขากะรวมโตกันเป็นกลุ่มมาได้ 7-8 ปีแล้ว กะมีนางเส็งยม เป็นหัวหน้ากลุ่มแม่บ้าน รายได้กลุ่มกะบ่ติดดอกเพราะบ่มีเงินมาเขากลุ่มเลย แห่งจัดตั้งกลุ่มชื่อๆ กะมีเงินทุนอยู่ 1,000 บาท แห่งเสียดอกร้อยละ 20 บาทต่อปีมาเฮ็ดมาซื้อจ่ายมาสานเป็นแหขาย กลุ่มแม่บ้านกะเวลามีงานมีบุญเขากะไปชอยกันเฮ็ดอาหาร ให้เจ้านายและชาวบ้านกิน อยู่ในกลุ่มกะมี 30 กว่าคน

แม่กะมีปัญหาอยู่แฟนบ่สบายเป็นโลหิตจางและความดันต่ำเวลาเป็นมาสิวิ่งไปเลยกะได้ เข้าโรงพยาบาลให้น้ำเกลือ จนว่าสิเฮ็ดงานได้กะเป็นเดือนค่ารักษาเทื่อหนึ่งกะ 10,000 บาท ช่วงนั้นกะต้องได้ยืมพี่สาว ชื่อว่าเดือน กะยืมทีละ 10,000-20,000 บาท เพื่อเป็นการรักษาพยาบาลแฟน แฟนกะเป็นมาได้ 7-8 ปีแล้ว กะได้ไปหาหมอประจำว่าตั้งแต่เป็น

แม่กะมีความตั้งใจสิเฮ็ดนาในรอบ 2 ปีเพราะว่ามันได้บ่สำเสียเพราะมันมีปัญหามาตลอดเลยในรอบ 3 ปี แล้วถ้าเป็นเรื่องงานในรอบ 2 ปีแม่กะว่าสิค้าขาย แม่กะคิดว่าสิไปขายตำส้มอยู่กรุงเทพฯ หลังปีใหม่แล้วแม่กะสิไปเบิ่งท่าเล แถวสมุทรปราการคือเก่า เพราะตั้งแต่กี้กะขายตำส้มอยู่แถวนั้นกะฟังมาพักช่วงแฟนได้ทำงาน กะมีญาติค้าขายอยู่แถวนั้นคือกันชื่อว่านาง แล้วแม่กะต้องไปอีกเพื่อสิหาเงินให้ลูกได้มีเงินส่งไปให้ลูกเรียนหนังสือ

ช่วงที่แม่เค็ดร่อนแม่กะสิปรึกษาพี่สาวเป็นคนแรกพี่สาวกะชื่อว่าบุญเลื่อน ส่วนมากแม่กะสิไปยืมเงินกับพี่สาวเพราะว่าช่วงแฟนเสียแม่บ่ชอยมีเงินจับจ่ายใช้สอย แล้วเขากะว่าถ้าสิค้าขายกะมาหาเขาเขาสิชอยให้ทุนค้าขาย แต่ว่าแม่กะเป็นหนี้เขาอยู่เพราะว่าของเก่าที่แม่ยืมกะบ่ทันได้ใช้ เขากะบอกให้ไปค้าขายจั่งสิได้มีเงินคือจั่งเขาพี่สาวกะค้าขายอยู่ สาธุประดิษฐ์ อยู่กรุงเทพฯ เขากะไปค้าขายได้ 20 กว่าปีแล้ว

ในท้องถื่นแม่กะสิให้ความเคารพพอใหญ่กำนันเพราะเพิ่นเป็นผู้นำหมู่บ้านอีกอย่างหนึ่ง เพิ่นกะอายุหลายแล้ว แล้วเพิ่นกะเป็นหูเป็นตาสามารถปกครองลูกบ้านได้ดี อันได้บ่ดีเพิ่นกะมาชอยบอกชอยเตือนลูกบ้าน หม่องนั้นหม่องนี้ให้ไปชอยกัน แล้วเพิ่นกะให้ความเป็นกันเองกับทุกคนบ่ถือเนื้อถือโต ถ้ามีอียังกะมาบอกด้วยตนเอง บ่คือหมู่บ้านอื่นเพิ่นสิประกาศบ่ให้ความกันเองกับลูกบ้านปานได้ ถ้ามีปัญหาอียังกะสิประกาศใส่ไมเลยว่าคุณนี่เป็นจั่งสั้น ที่เห็นประกาศบ่ชอยอย่างมาบอกกะบ้านคือ

เหนือ การเคารพจะมีความแตกต่างจากอดีตอยู่เพราะว่าฟังได้เป็นก้านตั้งแต่ก็กะเคารพผู้เฒ่าผู้แก่อยู่นานหมู่บ้าน ตั้งแต่ให้ความเคารพมา 5 ปีแล้วส่วนมากแม่สื่ออยู่กรุงเทพฯหลายกว่าอยู่บ้าน

กลุ่มคนที่อพยพออกนอกพื้นที่สาเหตุที่เกิดจากความหยากจนบ่มีอยู่มีกินเพราะว่าเฮ็ดนาปีได้น้ำกะท่วมข้าวกะบ่ได้กิน แล้วถ้ามาเฮ็ดข้าวนาปีหวังสิแก้ไขความหยากจนกะบ่ได้ข้าวบ่เป็นราคาแห่งเฮ็ดแห่งขาดทุนแล้วนำบ้านเฮากะบ่มีโรงงานพอสิได้เฮ็ดกะเลยต้องแก้ปัญหามาหาทำงานหม่องอื่น ที่แม่เห็นกะมี น้ำดา พ่อลา เพ็นไปตัดยางอยู่บักได้เพ็นกะไปได้ 3-4 ปีแล้ว เพ็นกะว่ารายได้ดีอยู่ปีหนึ่งหลักค่าใช้จ่ายออกเพ็นกะมีเงินเก็บอยู่ 40,000-50,000 บาทที่เพ็นกับมาบ้าน แล้วกะเห็นแม่แดง ไปทำงานเย็บผ้าอยู่กรุงเทพฯเพ็นกะไปได้ 2-3 ปีแล้วเพ็นกะว่ารายได้กะปดิป่านได้กะดึกว่าอยู่บ้านเฮาอยู่ เพราะอยู่บ้านบ่รู้ว่าสิเฮ็ดอียัง ที่แม่เห็นไปขับรถแท็กซี่ กะมีพ่อพร พ่อบุญเพ็นกะไปขับรถอยู่กรุงเทพฯเพ็นกะไป ๆมา ๆที่ละ 2-3 เดือนกะมาพักเพ็นกะว่าดึกว่าอยู่บ้านชื้ออยู่ แต่กะบ่ขอยดีป่านได้ เพราะว่ารถมันหลายกะพอได้ออยู่ได้กินชื้อๆ

คนที่ย้ายเข้ามาหมู่บ้านเฮาตามเห็น ๆกะมีอยู่ กะมีคนอยู่ภาคใต้อพยพมาอยู่บ้านเฮามาเฮ็ดสะดุ้งขาย เพ็นกะมาอยู่ได้ปีกว่าแล้ว กะคนอยู่บ้านเฮาไปแต่งงานกับคนใต้บาทนี้พ่อแม่เขาบ่มีคนเลี้ยงเขาเลยอพยพมาเลี้ยงพ่อแม่อยู่บ้าน เพ็นมาเฮ็ดสะดุ้งขายรายได้กะบ่ดีป่านได้แต่ว่ากะต้องเฮ็ดเพราะแถวบ้านกะมีตั้งแต่ทำนาทอนันกับหาปลาแล้วทำนากะบ่ได้ข้าวเพราะว่าน้ำท่วม แล้วโรงงานแถวบ้านกะบ่มีกะเลยจำเป็นต้องเฮ็ด เขากะชื่อว่าชัย กับนางเลียม กะมาอยู่ได้ 2-3 ปีแล้ว การอพยพแม่ว่ามันขึ้นอยู่กัับอียังเป็นหลัก แม่กะว่าปัญหาการอยู่การกินเป็นหลักบ่พอยากพอกินการใช้จ่ายกะสูง แล้วอยู่บ้านกะบ่มีอียังทำ คั้นถ้าทำแต่นากะบ่ได้ผลเพราะว่าน้ำกะท่วมกะเป็นปัญหามา 3 ปีแล้ว ถ้าผู้ได้ลูกบ่เรียนกะพออยู่ได้ถ้าผู้ได้ลูกเรียนกะต้องดิ้นรนหา

การใช้จ่ายในครอบครัวถ้ามีครบพ่อแม่ลูกอย่างต่ำละมือละ 50 บาท ถ้าอย่างสูงกะมีละ 100 บาท แต่เดี๋ยวนี๋กะล้งมือกะหลายกว่า 100 บาท กะล้งมือกะ 20 บาท คือว่ามีมือละ 100 บาทนี้เพราะว่า น้ำปู น้ำปลาหมิด แล้วถ้าในบ้านมีงานกะต้องไปชอยเข้าเพราะว่าเขามาเ็นแล้วกะมีชองมาให้ แล้วกะค่าน้ำค่าไฟ ถ้าปกติอยู่ผู้เดียวกะสิ 20 บาททอนันละบ่เปียงป่านได้ดอกเพราะกะล้งเทื่อผู้้นั้นผู้นี้ให้กินแน่ กะส่วนมากหม่องอยู่น้ำ กะชื่อว่าสมัย นี๋ละให้กินตุ่มส่วนมากสิให้กับข้าวไปกินแล้วกะบ้านข้าง ๆกันเขากะให้กับข้าวกินคืออยู่มีปู ปลาเขากะเอามาให้

คนเฮาทุกมือนี๋ต้องขยันและดิ้นรนแล้วต้องมีการศึกษา บ่ต้องเป็นคนขี่คร้านอย่าง เช่นงานรับจ้าง เพราะว่าทุกมือคนเฮาต้องมีการศึกษา บ่ว่าสิไปทำงานใส่เขากะต้องเบ้งวุฒิการศึกษาก่อนถ้าเขามีวุฒิการศึกษากะสิได้ทำงานดี บ่ดล้าบากคือจ้งคนบ่มีวุฒิถ้าบ่มีวุฒิกะสิได้ทำงานเป็นกรรมกรแบกหาม จ้งแม่บ่มีวุฒิเรียนมาน้อยกะต้องไปรับจ้างเฮ็ดนา ดำนา เกียวข้าว ผู้จ้งกะบ้านพอ แดงอยู่บ้านใกล้ ๆกันเพ็นกะจ้งมือละ 100 กว่าบาท กะเฮ็ดงานตั้งแต่ 2 โมงเช้า ฮอด 5 โมงแสง

แม่กะว่าขึ้นอยู่กัับประสบการณืตนเองเพราะว่าโตเองต้องรู้จักโตเอง เพราะว่าผู้อื่นกะสิชอยเฮาบ่ได้ทุกเรื่องเฮาบ่ชอยโตเอง สิ่งทีผู้อื่นชอยบ่ได้ส่วนมากกะสิเป็นเรื่องงานต่างๆทีเฮาเฮ็ดแล้วได้

เงิน จึงแม่จะต้องขอยโตเองเพราะว่าแม่ไปค้าขายจะต้องไปหาหมองขายแล้วเสียดกับข้าวให้ลูกค้ากินเอง แม่กะคิดมาได้ 2-3 ปีแล้ว

แม่กะว่ามีตั้งแต่อาชีพค้าขายทอนั้นจะประสบความสำเร็จเพราะว่ามันมีรายได้เข้าบ้านทุกมือแล้วคนกะจับจ่ายใช้สอยดี ถ้าสิ่งอื่นแม่กะไม่เห็นดอกจั่งเฮ็ดนากะมีตั้งแต่ขาดทุนอย่างเดียว สู้ค้าขายไปได้จั่งอยู่บ้านเฮา แม่นางเพิ่นกะมียอนค้าขายทุกมือนี่กะบ้าน 2-3 ลัง มีเงินปล่อยดอก มีรายได้เข้าบ้านทุกมือเพิ่นกะมีนิสัยใจคอดีมีความเป็นกันเองกับคนอื่น

ส่วนมากคนเฮาชอยกันทุกมือนี่กะเรื่องเงิน เพราะว่าบางครอบครัวมีแค่พออยู่พอกินแล้วกะกิน อย่าง อดๆอยากๆ ถ้าผู้ใดมีเงินทองหลายกะนำสิเอื้อเฟื้อกันแน ส่วนมากที่ชอยกันกะมีตั้งแต่ญาติพี่น้องที่ชอยกัน ส่วนมากผู้อื่นกะบ่ปานได้มีตั้งแต่มาเบ๊งแต่ว่ามาเบ๊งคนเฮากะพอใจหลาย ถ้ายามเจ็บเป็นเย็นอุ่นมีญาติพี่น้อง มาเยี่ยมกะพอใจบ่ได้ทั้งได้ปากกัน

เรื่องให้การให้การดูแลในชีวิตประจำวันกะเรื่องเจ็บเป็นเย็นอุ่น ยามไปหาเพื่อนบ้านถ้าเฮาเดือดร้อนสิไปหาหมอ เขามีรถกะอยากให้เขาพาไปเพราะว่าคนเฮากะนำสิชอยกันเพราะว่าที่เพิ่นที่โตต้องมีน้ำใจให้กัน แต่ว่าคนอยู่ในหมู่บ้านเฮากะมีตั้งแต่คนน้ำใจดีหมิดทุกคนอยู่จั่งแม่มัยกะเป็นคนน้ำใจดีแม่กะปลื้มบุญคุณเพิ่นถ้ามีอียังที่แม่พอสิชอยได้แม่กะเต็มใจมาชอยกะอาศัยกับแม่มัย มาตั้งแต่เป็นสาว 20 กว่าปีแล้วที่อาศัยกัน

การอยู่การกินกับลูกโดนๆ เป็นปีจั่งได้กินน้ำกันเทื่อหนึ่งเพราะว่าทั้งสองคนไปเรียนหนังสืออยู่อุบลมันกะไกลมันเที่ยวบ่ได้กะต้องได้พอหอ ส่วนลูกผู้หญิงจั่งอยู่โรงเรียนกินนอน เขาบ่ดเทอมจั่งสิไดอยู่กินน้ำเขาเทื่อหนึ่งกะเป็นมา 2-3 ปีแล้ว

กะมีแรงงานพอเพียงอยู่กะสำหรับบ้านเพราะว่าอยู่ผู้เดียวมันกะบ่หกล้านไดอยู่บ้าน บ่มีคนมาทำให้สกลปรกเฮากะขอยเบ๊งไปเรื่อยๆแต่ละมือแต่ละเวอร์ กะถือว่าเป็นงานอดิเรกของเฮาเพราะว่าแม่กะมักทำงานบ้านอยู่ แม่กะเฮ็ดจั่งสิมาตั้งแต่มีครอบครัว

แม่กะเคยชอยอยู่เขาเป็นหนุ่มน้องชายชื่อว่าแดง เพิ่นตกรถคือเพิ่นจ้องตัวรถไฟ แล้วเพิ่นไปนอนหลับบาทนี้รถไฟพัดไปก่อน หมู่กะเลยพามาหาว่าอยู่ทางบ้านเดียวกันกะเลยเอาเงินให้ค่ารถเขา 500 บาท แม่กะชอยคนตกรถหลายอยู่ อีกผู้หนึ่งกะไปตายอยู่ปากน้ำลูกสาวเพิ่นเป็นอัมพาต พวกเข็นรถขอทานลูกสาวกะเลยตาย กะบ่มีเงินซื้อโรงกะเลยซื้อโรงให้เพิ่น กะเลยซื้อโรงนำมูลนิธิให้ 400 บาท

แม่ทองลา แทนกุดเรือ อายุ 40 ปี. อาชีพทำนา กับ ขับรถรับจ้างทั่วไป ที่บ้านเลขที่ 94 ม.5 บ้านกล้วย. ตำบลค้อเหนือ. อ. เมืองจ. ยโสธร. วันที่สัมภาษณ์ 24 ธันวาคม 2545

แม่มีลูกอยู่ 2 คน ผู้แรกชื่อ เดชดำรงค์ แทนกุดเรือ อายุ 18 ปี เรียนอยู่ ม.6 โรงเรียนพิทยาคม ผู้ที่สองชื่อ เกียงไกร เดชดำรงค์ อายุ 11 ปี ชั้น ป.6 โรงเรียนดอนยางกล้วยสำโรง

หลังจากทำนาพอเพิ่นกะขับรถรับจ้างทั่วไปผู้ใดมาจากเพิ่นกะไป กะหลังเทื่อเพิ่นจั่งไปต่างจังหวัดกะไปถาราคามันแพงกะไป ส่วนมากเขากะสิจ้างไปกรุงเทพฯ ราคาจ้างกะ 3,000-4,000 บาทหว่างปี 2 ปีนี้แหละแต่เดี๋ยวนี้อยาก 5,000 บาท กับภาคอีสานเฮานี้แหละกะล้งเทื่อเขากะจ้างไปหาข้าว

แถวอุดร เพื่อละ 4,000 บาท คนที่เหมากะแถวบ้านเฮานี้แหละกะมีบ้านค้อ บ้านกล้วย บ้านดอนกลอย บ้านสำโรง กะแถวตำบลเฮานี้แหละ ถ้าเป็นพี่น้องลดลงมาพอได้ค่าน้ำมัน บางทีกะเหมาไปแก๊ส แบดโทรศัพท์ เขากะเอามาลงบ้านเฮานี้แหละคนที่มาเหมากะชื่อว่า จิ เขากะอยู่บ้านค้อเขากะเป็น โฟแมน อยู่บริษัทเฮ็ดโทรศัพท์เขากะเอามาตามเครือข่ายที่เขาประมูลได้ แม่กะซื้อรถมาปี 2539 กะรับจ้างมาตลอดเลย แต่ทุกมือนี้นะเขากะมาเหมาเอาข้าวไปขายอยู่ในเมือง ยโสธร คนกะรู้จักเขาหลายเพราะว่าเขากะออกรถก่อนหมู่บ้านมีอียังเขากะสิมาเหมาเขาก่อนหมู่บ้าน การขับรถรับจ้างแฟนกะขับคนเดียวเลย เพราะว่าลูกพี่มาขับรถเป็นหว่างปีนี้ แล้วเลยบ่อยากทนให้ลูกขับ แล้วเขาขับคันเฮ็ดใบขับขี่ ถ้าให้ขับกะให้ขับขอยส่งข้าวผู้ใช้นั้นผู้นำบ้านในเมืองปทุมธานีให้เขาไป

กะผู้มีคนยืมไปขับคันได้กะมี กะแม่ไปซื้อนาพื้น 9 ไร่แล้วพื้นกะโกงคือแม่ซื้อนาพื้น แล้วทำสัญญาไว้แล้วเจ้าของนาชื่อว่า นายพุทธา กันยา มาตายแม่กะนัดจ่ายเงินปีหนึ่งจั่งจ่ายให้จ่ายแม่ กะจ่ายก่อนครึ่งหนึ่ง ว่าง วันที่ 12 มกราคม 2541 แล้วจ่ายอีกครั้งหนึ่งปีต่อมา 12 มกราคม 2542 พื้นกะเป็นโรคชราตาย อายุพื้นกะ 70-80 ปี บาทนี้พื้นตายก่อนกำหนดพื้นตายเดือน สิงหาคม 2541 เมียพื้นกะบ่มั่นผู้ได้กะเครือญาติกันนี้แหละพื้นกะชื่อว่าแม่ใหญ่หนูเป็นเมียใหม่พุทธา กันยา บาทนี้กะมาได้รู้ความกับลูกพ่อใหญ่พุทธา ศาลกะตัดสินให้ลูกพ่อใหญ่พุทธาแบ่งทอกันเหม็ดกับแม่ใหญ่หนู ลูกพ่อใหญ่ พุทธา กะมี นายบุญสิน นางสงวน นางลำดวน นางดาวรุ่ง นายสุดใจ บาทนี้หน้าที่เขาชื่อ 9 ไร่ 1 งานกะซื้อมาในราคา 280,000 บาท งวดเดือนมกราคม 2541 แม่กะจ่ายพื้นไป 120,000 บาท บาทนี้หน้าที่แม่ซื้อลูกพื้นกะว่าสิเซ็นแม่ใหญ่หนูให้มาโอนให้แม่พื้นกะรับปาก แล้วพอเซ็นเป็นชื่อแม่หนู พื้นกะเลยบอโอนให้แม่ บอโอนให้แม่กะบ่เอาแต่ว่าแม่สิเอาเงิน 120,000 บาทคืนพื้นกะเลยบ่เอาให้ แม่กะเลยฟ้องศาลสู้คดีกัน บาทนี้แม่มีเงินอยู่ 160,000 บาท ไว้ถ้าจ่ายค่านากะถูกกะถูกทนายหลอกเอาอีก ทนายกะชื่อว่า ประดิษฐ์ อยู่ยโสธร ทนายกะบ่แม่ว่าสิขอยแล้วกะให้เอาเงิน 160,000 บาท ไปวางเงินสู้ อยู่ศาล พอแม่เอาเงินให้เขากะเอาหนีไปเลย บาทนี้แม่เอาเงินไปจ่ายให้เขา วันที่ 3 กุมภาพันธ์ เขากะเอาเงินที่แม่ให้ไปสู้ศาล ไปใช้จ่ายสมัค สจ. ศาลมีหนังสือให้ไปว่าความเขากะบ่พาไปจักเทื่อ แม่ไปหา กะหลังเทื่อกะฟ้องกะลังเทื่อกะบ่พอ 160,000 บาท กับค่าว่าความให้ 16,000 บาท แม่กะให้ทนายไปเหม็ด แม่ไปหาเขา เขากะบ่ว่าความให้เขากะเลยไปจ้างทนายใหม่ คดีความเขากะมาแพ้อา เขากะฟ้อง พยานเขากะมีชาวบ้านกับผู้ใหญ่บ้านที่ลงชื่อหว่างชื่อนาเป็นพยานศาลกะสั่งยกฟ้องเงิน 120,000 บาท กะปลั่งจ่ายคืนให้เขา แล้วเงิน 160,000 บาท กะไปถามเอานาทนายเขากะมีตั้งแต่ว่าสิให้กะบ่ให้จักเทีย กะเลยเป็น 300,000 บาท แล้ววิกฤติอีกอย่างหนึ่งกะแฟนมาถูกวัยรุ่นตี เสียเงินค่าโรงพยาบาล 25,000 บาท สาเหตุกะคือ มีคนเหมารถไปกรุงเทพฯพอพื้นกะมาจากกรุงเทพฯ ประมาณ 6 ทุ่ม แล้วมีอันมีงานบุญบวช แล้วเจ้าภาพพื้นกะจ้างหมอลำมาเล่นอยู่วัด แล้ววัยรุ่นบ้านค้อหนีกับบ้านดอนกลอยเขา ตีกัน แล้วเขากะตีกวัดไล่กันพื้นกะหย่านมาถูกหนักรถ พื้นกะเลยออกไปห้าม เขากะเอามิดพันหัว รวมแล้วกะ 92 เข้มแม่ละว่าพ่อสิดาย

การชอยเหลือกันกะบ่แตกต่างจากอดีตดอกเพราะว่าอยู่บ้านเฮาส่วนมากกะมีแต่ฟี่แต๋
 น่องกัน แล้วการชอยเหลือกันส่วนมากกะสิเป็นอาหาร เป็น ปู ปลา เห็ดไร่นา ถ้าเขาบ่ทันแล้วเอ็นฟี่เอ็น
 น่องเขากะมากะมีพ้อคำกับเมีย แม่ปลอง แม่ยมกับลูก กะชอยติดอยู่ถ้าเขามีหยังกะหาสุ่พื้นกิน เป็นเนื้อ
 เป็นปลา นี่หละจิง เป็น ปู ปลา เขาไปหามามันได้หลายเขามีเฮากะแบ่งฟี่แบ่งน่องกัน แล้วกะถ้าชอย
 เหลือกันเรื่องเงินกะให้ความชอยเหลือตั้งฟี่น่องเป็นส่วนมาก กะสิให้ยืมตั้งแต่ 200-300 บาทนี้ ที่ให้
 ความชอยเหลือกันตู่กะมีน่องผัวกะชื้อว่านาง กับน่องเจ้าของ กะมีชื้อว่าเพ็ญ ชื้อว่าฝ้าย ถ้าเขายืมเงิน
 ธกส. แล้วเขาบ่มีเงินจ่ายดอกเขากะมาเอา ถ้าแม่บ่มีเงินกะไปเอานำเขาคือกันถ้าลูกบ่มีเงินค่าเทอมกะ
 ไปเอานำเขาคือกันกะวนเวียนกันจั่งสิหละ การไปมาหาสู่ญาติฟี่น่องของแม่ถ้าเขาไปกะมีของฝากของ
 ด้อนอยู่ ถ้าเขาได้ปลา ได้ข้าวเฮากะเอาไปส่งเขา ส่วนมากที่แม่ไปส่งกะพวกที่เฮ็ดเวียกชอยนั้น กะมีพ้อ
 คำกับลูก แม่ยงค์ แม่ปลองกับผัวไปจั่งสิหละ ถ้าเขามีเฮากะเอามาให้แม่คือกันจั่งเปิดเฟิ่นไขเฟิ่นกะเอา
 มาให้แม่คือกันกะเฮ็ดจั่งสิมาได้ 10 กว่าปีแล้ว

ธกส. กะมีความหมายกับแม่อยู่แม่กะยืมเงิน ธกส. มาค้าข้าว แม่กะยืมมา 10,000 บาท
 แม่กะไปหาชื้อนำบ้านเฮานี้หละถ้าเขาสิขายข้าวเฟิ่นกะมาบอกเฮา เฮากะไปชื้อเอานำเขา การชื้อของ
 แม่กะแล้วแต่ตลาด ถ้าตลาดชื้อ ห่อได้แม่กะชื้อทอนนั้น แม่ชื้อแล้วแม่กะสิไปขาย ร้านพวงเฮง ร้านกิจทวี
 อยู่จังหวดยโสธร การชื้อขายข้าวกะได้ทุนคืนชื้อๆกะมีถ้าโทมไปขายราคาข้าวดีกะได้กำไรหลาย กะล้ง
 เทียเฮาไปขายเขากะติข้าวเฮากะมีว่าเขาเฮาบ่ดีจั่งสิ้นจั่งสิ เทียวหนึ่งแม่ไปขายมันกะเต็มรถกะ 40,000-
 50,000บาท เท่าที่แม่จำได้ปีก่อนแม่ขาดทุน แม่ชื้อกิโลกรัมละ 8 บาท แล้วไปขายกิโลกรัมละ 5.20 บาท
 แม่กะขาดทุนหลาย เป็น 20,000 บาท

แม่กะมีนาอยู่ฝากหยังเขต อำเภอสกลภูมิ ยามไปนากะขี่รถจักยาน ไปจอดไว้ท่าวัง
 หลอกแล้วกะขี่เรือข้ามไปอีก คั้นยามได้ข้าวเอาข้าวมากะไปถนนลาดยาง เข้า บ้านดอนยาง บ้านสะ
 ทอน บ้านขาว ไปบ้านกุดเรือ บ้านโพธิ์ชัน จ้งฮอดนาเจ้าของถ้าไปทางลาดยาง กะ45 กม. มันกะไกล
 กว่าขี่เรือประมาณ 30 กว่า กม. แม่กะมีนาบ่ทันเป็นของเจ้าของทำกินอยู่นั้นกะประมาณ 15 ไร่ แล้วแม่
 อยู่บ้านให้ทำกิน 3 ไร่ 3 งาน แล้วอยู่หม่องน้ำท่วมบ่ได้กินข้าวอีก 4 ไร่ กับนาที่มีคืดความ 9 ไร่กะได้
 เฮ็ดมาเท่าทุกมือนี เดียวนี้แม่กะกำลังยีนอุทรอยู่ แต่แม่กะได้เฮ็ดมาตั้งแต่ปี 2541 เท่าทุกมือนี แต่ว่า
 เขากะบ่ทันได้อินให้ แม่ข้าวปลูกกะอย่างเดียวอย่างอื่นกะบ่ได้ปลูก กะมีปลูกข้าวจ้าวหอมมะลิกะ
 ปลูกเอาไว้ขายกับข้าวเหนียวกะปลูกเอาไว้แค่พอกิน 1 ตันกว่ากะ 3 ไร่ 3 งาน แล้วนา 10 กว่าไร่กะได้
 6-7 ตัน ข้าวจ้าวที่แม่ปลูกขายปีหนึ่งกะประมาณ 30,000-40,000 บาท กะปลูกมาโดนแล้วกะประมาณ
 14 ปีแล้วแล้วนาที่น้ำท่วมกะบ่ได้กินข้าวเลยจักเม็ด มันกะท่วมมา 3 ปีแล้ว นาทั้งเหม็ดแบบทั้ง ปุ่ม ทั้ง
 คำ ชื้อข้าวปลูก น้ำมัน กะ 10,000 บาทอยู่ต่อปี

รายได้กะบ่ได้ทุกมือนีถ้ามีคนมาจ้างกะจ้งได้ไป มาบอกไปเฮ็ดนั้นเฮ็ดนี้ กะล้งเทือกะได้
 200-300 บาท ถ้าหักค่าน้ำมันออก รายได้ออย่างอื่นกะบ่มี แล้วรายจ่ายกะลูกไปโรงเรียน ส่วนแม่กะบ่มี
 รายได้อียังกะล้งเทือกะได้ไปนำพ้อ ถ้าเฮาคิดเฉลี่ยแล้วประมาณ 3,000 บาท ต่อเดือนรายได้กะตกมือนี

ละ 100 บาท ปีหนึ่งกะตกประมาณ 40,000 บาท มันกะบ่แน่นอนปานไต่เพราะกะล้งเทื่อเขากะจ้งไปทางไกลจ้งบักไต่กะได้ 6,000 บาท แต่ปีหนึ่งกะได้ 2-3 เทื่อหนึ่ง ไปกรุงเทพฯกะมิดคิดแล้วมันกะบ่พอจ่ายแม่กะแก้ปัญหาคามีไฟมาจ้งกะไปจ้งเขามาเฮ็ดถนนแม่กะไป เฮ็ด กะล้งเทียเฮียเฒ่ามาจ้งไปชนของอยู่ อุบล กะไต่ไป เพิ่นกะโทรมาบอกว่ารถอยู่บ่ ไปชนของอยู่อุบลให้แน ถ้าไปเพิ่นกะเอาเงินให้แล้วเฮากะไปซื้อให้เพิ่นแล้วกะเอามาส่งเพิ่นกะไปซื้อของก่อสร้างเพิ่นกะใช้บริการมาหลายปีแล้วแต่ว่ารายจ่ายนี้หลายเพราะว่าได้เรียนหนังสือกะไคร่อยู่เพราะว่าลูกศุ่ใหญ่กะไต่ยืมเงินเรียนอยู่กะเดือนละ 600 บาทแต่ก่อนกะเลี้ยงหมูอยู่ แล้วกะบ่มีเวลาเลี้ยงเพราะมันไต่ไปกับรถดู กะว่าซื้อหัวอาหารแพงนำ หมูอยู่เตี้ยละ 3-4 โต กะเลี้ยงไว้ขาย กะเลี้ยงเป็น 10 กว่าปีแล้ว ตั้งแต่ก็เลี้ยงหมู 3-4 โต กะไต่กำไรเทื่อละ 3,000-4,000 บาท กะเลี้ยงบ่พอปีดอกประมาณ 7-8 เดือน ไต่ขายเพราะมันไต่หาผัก หาข้าวให้มันกินนำ

แม่กะคิดว่าเฮ็ดหนึ่งวันนี้หละมันสร้างรายได้ดีให้ท้องถิ่นเพิ่นกะเฮ็ดมา 2-3 ปีแล้ว มันกะมีครอบครัวเขา 3-4 คนเฮ็ด กะมีแม่หนู แม่แดง แม่ดิ่ง แม่ไปถามเขาสมมุติว่าเขาลงทุน 10,000 บาท เขากะไต่กำไร 10,000 บาทคือกันกะไต่กำไรครึ่งต่อครึ่ง แล้วเพิ่นกะไปรับมาแล้วกะมาจ้ง ชาวบ้านมาแล้ว มาตัดซอย เขากะเฮ็ดอยู่ตลอดเขากะมีทองใส่ มีรถมีลาซี น้องแม่กะไปเฮ็ดอยู่ มันไปเฮ็ดหลายแม่กะไล่ซื้อบ่ได้ ตั้งแต่ก่อนที่แรกเขากะฟ่ายกะค้าหาขายนำบ้านทุกหมู่บ้านในเขตอำเภอ แต่เดี๋ยวนี้ซื้อรถเล่นขายเลย เพิ่นกะขายมัดละ 10 บาท

อาซีพทีแยแม่กะว่าเฮ็ดนานี้หละมันแย แนวอื่นกะบ่ทันเห็นแม่กะเห็นพวกหนึ่งเพิ่นกะเป็นการโรงชื่อว่าพ่อชวน แม่ดิ่ง มาเฮ็ดเฮ็ดอยู่บ้านจักมันแยบ่เพราะว่าเพิ่นเพิ่นเฮ็ดข้างโรงเรียนบ้านกล้วยดอนยางนี้หละ การโรงกะคนบ้านเฮานี้หละการทำนาที่มันแยกะสาเหตุกะน้ำมันท่วมตู่มันกะท่วมกันมา 3 ปีแล้ว แล้วมันกะไต่ลงทุนหลาย กะไต่ซื้อ บู่ ซื้อน้ำมัน จ้งคน ไปเฮ็ดซอยแล้วกะบ่ได้ข้าวจักเม็ดมันกะเลยให้ชาวนามีเงินสิลงทุนอีก คนที่เป็นหนี้หวังว่าสืขายข้าวให้ค่าหนี้ กะบ่ได้ใช้กะเลยเป็นหนี้ต่อไปเรื่อย ๆ เป็นมา 3 ปีแล้ว ตั้งแต่ก็มันกะท่วมอยู่แห่งบ่ท่วมโดนปานนี้ มันเดี๋ยวนีมันล้นขึ้นมาจากซีจากแม่น้ำยัง เลยมันท่วมหมองสูงก่อนแล้วจ้งมาท่วมหมองลุ่ม เพิ่นกะว่ามันมาจากเขื่อนลำปาว

เงินล้านกะฆ่าเจ้ากะมาให้อยู่บ้านแม่นี้เพิ่นกะให้ 15,000 บาท กะกรรมการเป็นคนพิจารณาว่าสิได้สำได แม่กะยืมมาปีกลายใกล้ครบรอบสิได้จ่ายแล้ว แล้วกะมีเงินแสนมาให้แม่กะได้ 2,000 บาท แม่กะไต่มา 2 ปีแล้ว แม่กะปรู๊ว่าเป็นเงินอียังเงินติดมาให้หมู่บ้านเลยเพิ่นยังบ่ทันคิดเงินคืนแต่ว่า 5 ปีเพิ่นจ้งสิเอาคืน

แม่กะเห็นหลานชื่อว่านก กับอ้าวชื่อว่าพัน เขาปลูกบักพริกขาย ปีกลายอ้าวชื่อว่า พัน กะปลูก 3,000 ต้น เขากะไต่เงิน 20,000 บาท อยู่ แต่ว่าพริกมันถูกเขาขายได้กิโลกกรัมละ 14 บาท เขากะเก็บหว่างเดือน 5-6 ปีกลาย พัดช่วงพริกเหม็ดราคาพริกพัดขึ้นกิโลกกรัมละ 30 บาท มันกะไต่กำไรอยู่เพราะว่าลงทุนน้อย แต่ว่ามันกะไต่สูบน้ำใส่อยู่ แต่ปีนี้ราคาพริกมันขึ้นเขากะปลูกอีกอยู่

อุปสรรคแม่กะมืออยู่กะผัวกินเหล้าเป็นแบบที่ว่าเป็นคนมีหมูหลาย แม่กะห้ามแต่กะห้ามเขากะบ่ได้ กะลังเทื่อแม่กะน้อยใจว่าบ่ผัวบ่ได้ ผัวเพิ่นกะกินมาตลอด เขากะบ่ก่อวณดอกแต่ว่ามันกะสิ้นเปลืองเงิน กะลังมือกะใช้ลูกไปซื้อยาสูบซื้อเบียร์ ผู้เดียวกะใช้เงินเหมิดเป็น 100 บาทแล้ว หมูกะมากะเลี้ยงเขากอีก ว่าเหล้าเบียร์กะบ่กินทุกมือแต่ว่ายาสูบ สูบทุกมือ 2 ของ กะเป็นจ้งสิมาเรื่อย ๆ มีแต่บ่ว่าสัพยายามเลิกทุกเทื่อแต่กะบ่เลิกจักเทื่อ กะเป็นจ้งสิมา 19 ปีแล้ว

คำว่าเงินถ้าเขามี เขาต้องการอิหยังกะได้ เก็บเงินไว้ถ้าเขาอยากซื้อหยังกะซื้อเอาของที่มีนจำเป็น ครองใช้ในครัวเรือนกะครบเหมิด ตอนนั้นเขามีเงินกะซื้อไว้ พวกที่มีนจำเป็นกะ รถไถนา เครื่องสูบน้ำ ถ้าเขามีเงินเอ็ดอิหยังคือจ้งสบายใจเพราะว่าบ่ต้องได้ไปยืมเงินหมู่ แม่กะคิดว่าเงินสำคัญมาตั้งแต่แต่งงานได้ 19 ปี

ถ้าเขามาซอายเป็นรูปเงินกะดีเพราะว่าแม่สิได้ซื้อที่ดินไว้ ถ้าเขาอยากขายมันมีตั้งแต่ได้กำไร แต่ว่าวักคืออยู่เพราะว่าคนที่มีความเสี่ยงถ้ามันออกลูกมากะได้กำไรคือกัน เว้าแม่ถ้าเขามาซอแม่กะอยากค้าขายข้าวนี้แหละ ซื้อข้าวขายข้าว เพราะว่าบ้านเขามันมีการเอ็ดนาบึงนา แถวบ้านดอนกลอยทางฟ้นเขาเอ็ดนาบึง ถ้าช่วงนาปีถ้าน้ำท่วมป่านนี้กะบ่ทันได้หยุดซื้อดอก ถ้าเขามีราคาจ้งสิถ้าเขาซื้อไว้แล้วมืออื่นมันราคาขึ้นมันกะดีกับเขา ถ้าเขาซื้อมามันราคาบ่ดีเขากะเอาไว้ก่อนรอให้มันราคาดีเขาจ้งเอาข้าวมาขายเพื่อบ่ให้ขาดทุน

เป้าหมายในการใช้เงินของแม่แม่สิประหยัดที่สุดเท่าที่แม่สิประหยัดได้ ถ้าอันได้บ่จำเป็นแม่กะสิบ่ อยากให้ซื้อเลย สิ่งที่มีจำเป็นกะใช้จ่ายฟุ่มเฟือยแล้วกะซื้อกินตุ้ คือจ้งผัวสูบยาแม่กะบอกเขาถ้าบ่จำเป็นกะบ่อยากให้ซื้อ พวกที่มีจำเป็นกะพวกพริก น้ำปลา ผงชูรส สิ่งที่มีนขาดบ่ได้ แม่มีเงินสะสมไว้บ่แต่ก่อนแม่กะมืออยู่ 300,000 บาท แต่มาเป็นความ 3-4 ปี แม่กะบ่มีเงินเก็บเลย ตั้งแต่ก่อนกะซื้อรถ 120,000 บาท ปี 2539 กะเงินเจ้าของเอง แต่พอมีรถกะมีเงินเก็บเทื่อละ 200,000-300,000 บาทแล้วกะมาเป็นติกะเลยบ่มีเงินเก็บเพราะช่วงนั้นข้าวเป็นราคาช่วง เขาวลิตร เป็นนายยก ราคาข้าวมันดีแล้วแม่กะมีเงินเก็บหลาย พอเหมิดยุคเขาวลิตร ข้าวกะตกลงมาเรื่อยๆ

การใช้จ่ายกะให้ผัวไปยามเขาไปตลาดเทื่อละ 500-1,000 บาทถ้ามันเหลือบางเทื่อเขากะคืนให้บางเทื่อเขากะเก็บไว้เทื่อหน้า แต่ก่อนลูกบ่ได้ยืมเงินทุนกะจ่ายมือละ 20 บาท พอมันยืมได้กะเป็นค่ากับข้าวมือละ 20 บาท ถ้าทางโรงเรียนต้องการ เทื่อละ 100-200 บาทจ้งมาเบิกกับแม่ถ้าเป็นงานกลุ่มงานอิหยัง ส่วนคนน้อยให้มือละ 10 บาท ไปโรงเรียนทุกมือบ่เว้น เสาร์ อาทิตย์ คัณรถขนมมาถ้าบ่ซื้อให้กะสงสารลูกเห็นผู้อื่นกินเาะคือจ้งขี้ร้ายโพด ปัจจุบันแม่กะบ่มีเงินเก็บเพราะว่าเอาเงินมาหมุนกับรถกะคือเอาเงินไว้ถ้าซื้อข้าวถ้ามีคนมาบ่ให้ไปซื้อเขากะไปสั่งเอาแล้วจ่ายเงินพร้อมเลย

กะบ่ได้แบ่งปันอิหยังแม่กะเก็บผู้เดียวถ้าเขาต้องการใช้กะจ้งมาขอหน้าแม่อยากได้ทอได้แม่กะให้เพราะเขาเอาเงินไปกับรถต้องได้ใช้จ่ายเงินหลาย แม่กะเอ็ดจ้งสิมา 10 กว่าปีแล้ว

แม่กะมีหลานอยู่กะอยู่บ้านนำพ่อนำแม่เขา แล้วกะมีหลานมาตั้งแต่กรุงเทพฯ มาอยู่บ้านแม่ใหญ่ กะล้งเทื่อเขาจะมากินกับแม่อยู่แม่กะเอาเงินให้ดูอยู่เขากะชื่อว่าแม่คแม่กะให้ เทื่อละ 1 บาทกะเป็นลูกน้องสาว อายุเพิ่งได้ 2 ปีแม่เขาทำงานกะมาฝากแม่ใหญ่ให้เลี้ยงชอยพอใหญ่เขาจั่งสิเอาไป

ตอนแรกแม่ใหญ่เห็นไปซื้อบ้านเก่ามาให้ประมาณ 10,000 กว่าบาท ซื้อมาจากอำเภอสกลุมิ แม่กับพ่อเป็นคนซื้อมาให้ แม่กะชื่อว่าแม่ตุ้ พ่อกะชื่อว่าพ่อใหญ่ตา ซื้อมากะมาต่อมาเติมเอากะเหม็ดเงินต่อเติม 60,000-70,000 บาท กะสร้างมาตั้งแต่ลูกชายผู้ใหญ่อายุได้ 3 ปี กะประมาณ 15 ปีที่สร้าง ที่แรกเห็นซื้อมาให้กะมีตั้งแต่แป้นปู กับสังกะสี เสาคะบ่มีแป้นแถมแม่กะมาซื้อแป้นแถมมาเอ็ดตาล่างเอ็ดมุก เอ็ดเกยออกไป สร้างแล้วประมาณปี 2537-2538 ช่วงกะเป็นน้องชายแม่กะชื่อว่านิต กะจ้างในราคา 1,500 บาท เพื่อนบ้านกะมาชอยยกเสาผู้ได้มาเห็นกะมาชอยยกผู้ได้วานแนบได้วานแน แล้วพวกผู้หญิงกะมาชอยเอ็ดกับข้าวผู้ว่างกะมาผู้ว่างกะบ่ได้มา กะแล้วพอสร้างบ้านแล้วกะมาซื้อรถต่อ

หน้าที่ของแม่งานบ้านบ้านแม่กะรับเอาเองเหม็ด กะกวาดบ้าน ภูบ้าน เอ็ดกับข้าว ชักเสื้อผ้า แต่ว่าของลูกชายผู้ใหญ่เขากะชักเอง ส่วนของผู้น้อยแม่กะได้ชักให้อยู่ ส่วนงานของผู้ชายเวียกหนักเขากะรับเอ็ดเหม็ดกะมีแบกข้าว ไถนา ส่วนแม่กะไปชอยวาน ชอยทำงานเบาที่แม่เอ็ดได้ กะเอ็ดกับผัว 2 สอง ลูกกะบ่ได้ชอยเพราะว่าลูกไปโรงเรียนกะเอ็ดมาจั่งสิตั้งแต่พดแต่งงานกันได้ 19 ปีแล้ว

การอยู่การกินกะกินต้อยต้อยอยู่ มันกะแตกต่างจากอยู่กะกับพ่อกับแม่อยู่สมัยตั้งแต่ก็กะบ่ได้ซื้อของกินมันกะหาได้นำทุ่งนา มียังกะได้กิน มีปูกะกินปลุก มีปลากะกินปลา หาเก็บผักเก็บหญ้ามากิน แต่ทุกมื้อนี้มันสิได้ซื้อกินหลายกว่าหาเพราะว่าหากะบ่พอแล้วแลงแล้วง่าย กะได้ไปซื้อกับข้าวสำเร็จเขาเอ็ดมาตั้งแต่ตลาด กะมีปิ้งไก่ ต้มไก่ เนื้อ ไปจั่งสันหละใส่ห่อข้าวไปโรงเรียนของลูกตั้งแต่สมัยแม่กะได้ห่อกับกับปลาแดกไปโรงเรียน สมัยแม่เห็นบ่ได้ซื้อมีปลาแดกเห็นกะห่อไปเลย แต่ทุกมื้อนี้เขากะบ่เอาเต้ ถ้าเขาไปตลาดเขากะไปซื้อข้าวพดกินอยู่ตลาดมันเปลี่ยนแปลงมันกะเจริญมาเป็น 10 กว่าปีแล้ว มันกะเจริญมาไฟฟ้ามามี 2519 บาทนี้ปี 2521 น้ำกะมาท่วม แต่ว่าตอนนั้นแม่บ่ทันได้แต่งงานบ้านกะบ่ทันได้สร้าง แล้วแม่กะไปเลี้ยงวัว ควาย นำทุ่งนาทำ พอดตอนกับกะเก็บฝืนมานำแต่เดี๋ยวนีกะบ่มีแล้วลูกเด้ากะไปเอาบ่เป็นข้า มีตั้งแต่เอ็ดแก๊สโลดยามเขาอยากกะทอดไข่ ผัดกิน กับใช้ถ่านซื้อส่วนทุ่งข้าวกะใช้หม้อไฟฟ้าโลด

แม่กะบ่ซื้อแบบแพงแม่กะซื้อแบบถูกๆ แบบเขาใช้กันมันเป็นดาใส่ง่าย เรียบๆส่วนมากกะบ่ชอยได้ซื้อเพราะว่าเสื้อผ้ามันกะบ่ขาดง่ายมันกะบ่จำเป็นกะใส่โตเก่า 4-5 ปี แต่ว่าลูกชายกะเหลือผู้เขาพุ่นแล้วเขากะมาขอเงินไปซื้อของเขาเอง มันกะบ่แตกต่างจากอดีตดอกตั้งแต่ก็เสื้อผ้าเห็นบ่ได้ซื้อเนาะ เห็นกะต่ำฮู้ก ตากฝ้าย ต่ำผ้าแพเห็นกะมาย้อมเอง แล้วกะมีผู้เฒ่าหาบปีปมาหาย้อมแต่ทุกมื้อนี้เขาบ่ย้อมเขากะซื้อหู้สำเร็จเอากะ 3 โต 100 บาท ยามสิลงนากะจั่งได้ซื้อ สมัยแต่ก็พอแล้วนาเห็นกะให้ต่ำฮู้ก ต่ำผ้าแพโลด ตั้งแต่ก็กะเอ็ดนำพ่อนำแม่อยู่แต่ว่าทุกมื้อนี้กะออกมา 3 โต 100 บาท มันกะซื้อเอา

ง่าย ๆ มันไม่ต้องตำหยากคือจิ้งจอกดีดี แต่ว่าแม่กะเฮ็ดไว้อยู่ พวกเสือ หมอน แม่กะเฮ็ดเอาเอง ไว้ในตู้ห้ายามมีแขกคนมาหาเป็นงานกะบ่ได้แล่นหาหมู สาดกะตำเอา

ตุ๋น โทรทัศน์ กะซื้อเอง ตุ๋นกะซื้อมา 3-4 ปีแล้วแต่ว่าโทรทัศน์กะซื้อมาได้ 6-7 ปีแล้ว ถ้าเขาบ่ซื้อต้องไปเบ้งบ้านผู้อื่นมันหยากลำบากกะเลยต้องซื้อสิ่งที่เฮ็ดเองกะมีอยู่ผัวกะเป็นคนเฮ็ดกะมี เตียง ตู่กับข้าว ไม้คานหาบกะเฮ็ดเอาเอง ตามบักจก ตามเสียม กะเฮ็ดเอาเอง อันได้พอเฮ็ดได้กะเฮ็ด ผัวกะได้ความรู้มาตั้งแต่พ่อแม่เขา

แม่กะว่าเฮามาอยู่เองเฮาอยากได้ใส่ฮียังเฮากะได้เอาโลด เพราะว่าถ้าเขามีเงินเฮาอยากฮียังกะซื้อกินเองได้ ตั้งแต่ก้อยากฮียังกะบ่ข่อยได้กินเพราะว่าขอเงินพ่อแม่บ่ได้ มันกะคือว่าละตั้งแต่ก็ซื้อ วัว ควาย 5 บาทกะได้เป็นโต ไปโรงเรียนเงินพื้นกะบ่ให้ไป ขิพื้นได้กะเทื่อละสสิ่ง ห้าสิบสตางค์ ถ้ายามเป็นงานจ้งได้กะดีใจหลาย แม่กะบ่เคยขอเงินพื้นได้พื้นกะว่าพื้นบ่มีพื้นกะบ่ให้ แต่ทุกมือนี่ลูกออกบ้านไปซื้อไร่ต้องเอา 20 บาท โลด ถ้าลูกไปเอาบุญนำหมู แต่ว่า 10 บาทกะได้นำหวานขวดเดียว ที่เหลือกะไว้ซื้อขนมกิน ถ้าไปเที่ยวงานกาชาดแม่กะให้เทื่อละ 100 บาท ถ้าเป็นงานประจำปีอยู่ยโสธร ค่ำรถกะ 20 บาทไปกับ ค่าผ่านประตูค่ากิน แม่กะคิดว่ามันเปลี่ยนแปลง 30 ปีแล้ว

แม่กะเห็นเขาซื้ออันนั้นอันนี้ซื้อสร้อยซื้อทอง มอเตอร์ไซด์ ซื้อไรนา กะเห็นเขาซื้อกะว่าเขามีถ้าเขาบ่มีกะคือสิบได้ซื้อดอก ทุกมือนี่อยู่ในบ้านคือมีตั้งแต่คนส่ากัน พวกที่เขาขายข้าวได้เป็นแสนบาท กะบ่มีเงินคือกันเพราะว่าน้ำมันท่วม นอกจากเขาสิมีเงินเก็บแต่เก่ากะปู้รน้ำพื้น แม่กะเคยเห็นอยู่พวกที่นาหลายๆขายข้าวตั้งแต่ก็ข้ากิโลกรัมละ 8 บาท แล้วเขากะขายได้เป็นแสนบาท แม่กะเคยเห็นอยู่แม่กะคิดมาโดนแล้วตั้งแต่แต่งงานมา พอแต่งงานมานะกะมีปัญหากันกับน้องกับแม่กะเลยแยกมาเป็นโตเฮาเอง แม่กะเคยปู้รว่ามันเกิดจากฮียังถ้าเฮ็ดฮียังขึ้นมันกะบ่ถูกตาพื้นโลดกะเลยแยกออกมาเป็นครอบครัวเจ้าของมันบ้านสิหลังน้อยกะบ่เป็นฮียังขอตั้งแต่ได้แยก

ตลาดที่แม่ไปขายมันกะเป็นร้านค้า เป็นโรงสี เฮากะบ่ได้ไปแต่หม่องเดียว เฮากะติดต๋อไปถ้าหม่องได้ราคาดีเฮากะไปลง ส่วนมากโรงสีมันสิคักเอาตั้งแต่ข้าวงามๆ บางร้านข้าวบ่งามเฮากะซื้ออยู่แห่งซื้อถูกกว่าเก่า ถ้าโรงสีได้ให้ราคาถูกหลายเฮากะไปขายให้โรงสีใหม่ อยู่ยโสธร กะมีโรงสีเกตรสัมพันธ์ โรงสีดวงเฮง ร้านกิงสูง ปัญหากะสิเป็นนาราคาถ้าข้าวมันบ่ดีเฮากะสิให้ราคาต่ำ มันซื้อหยากขายหยาก 2-3 ปีมาแล้ว ตอนพ่อใหญ่ เขาวลิตร เป็นนายยกข้าวกิโลกรัมละ 10 บาทอยู่บ้านซื้อกันกิโลกรัมละ 10.30 บาท

งานที่เฮ็ดแล้วสบายใจกะมีตั้งแต่เฮ็ดน่านนั้นละพอว่าถ้าเฮ็ดมาแล้วคือจ้งสบายใจโลด เพราะว่ามันเป็นของเฮาเองถ้าเฮาเมื่อยเฮากะเฮา ถ้าเฮาไปรับจ้างเมื่อยเด้อยากให้หมูพาเฮากะบ่ได้เฮา ถ้าหิวข้าวถ้าพื้นบ่เอ็นขึ้นกินกะบ่ได้กิน ถ้าเฮาแล้วของเฮากะไปรับจ้างดำนารับจ้างลก กล้านาคคนอื่นค่าจ้างเฮากะคิดมัดละบาทผู้ลกเก่งกะได้ผู้ละ 200 บาท ถ้ากล้านากหยากกะบ่ถึง 200 บาท จ้งแม่ไปรับจ้างกะได้อยู่มีอยู่ละ 100 บาท

กะเป็นงานมีลงทุนแล้วจึงซื้อข้าวไปขายถ้าช่วงได้ราคาดีขายได้มีกำไรกะสบายใจแต่ถ้าช่วงได้มันไปขายแล้วบได้กำไรขาดทุกกะสบายใจ แล้วกะเอ็ดไรนาถ้าน้ำมันท่วมขายข้าวมีราคากะสบายใจ แต่ถ้าช่วงได้ขายข้าวบได้ราคา แล้วน้ำกะมาท่วมกะเลยบสบายใจมันกะเป็นจั่งสิมา 3 ปีแล้ว

กะคืออยู่เพราะเขาคิดดอกถูก เพื่อแรกเขากะให้ยืม 10,000 บาท แต่เขาบมีหลักทรัพย์ บมีไรนาไปค้ำประกันตอนนั้นกะเองายอยู่ แต่เดี๋ยวนี้ผู้ได้บมีนาเป็นของโตเองเขากะปรับ แล้วแม่กะเข้าประกันสังคมนำเขากอีกทั้งผิวทั้งเมียปีหนึ่งกะตกอยู่ 4,000 บาทต่อคนแม่กะเป็นสมาชิกตั้งแต่อายุได้ 36 ปี ประมาณ 4 ปีแล้ว ตั้งแต่ก็เขาคิดร้อยละ 12 ต่อปีแต่ว่าแม่กะไปจ่ายก่อนกะได้ลดดอกลงมา ร้อยละ 9 บาทต่อปีอยู่กะเลยได้เป็นลูกค้าเกรดเอ กะเลยได้บัตรพิเศษของ ธกส. แม่กะบกล้ายืมหลายถ้าเอาหลายยามสิจ่ายมันสิหายากเฮา แม่กะมีปัญหาช่วงน้ำท่วมเฮาบมีข้าวขายไปจ่ายเพิ่นงวดนี้กะบทันได้จ่าย เพราะว่าเดือน เมษายน จั่งสิได้จ่าย

จั่งน้ำท่วมกรมพัฒนาการเกษตรเขากะเข้ามาขอแจกพันธุ์ข้าว พันธุ์ไม้ บมันสิได้ 2-3 ปีแล้วบที่เขามาแจก ปีกลายแม่กะได้ข้าวจำมะลิ 2 สอบ ข้าวนาบิงผู้ละกะสอบต่อลง ปีนี้ได้ข้าวปลูก ข้าวเหนียวผู้ละ 1 สอบ แต่ว่าเขากะมาแจกช่วงเก็บเกี่ยวแล้ว อย่างอื่นกะมีในผักกะมี ผักกาด ผักชี มะมา ข้าวสาร ปลากระป๋อง เขากะจัดเป็นชุดคั่นน่าน้ำท่วมเฮากะไปรับนำผู้ใหญ่บ้าน แต่ว่าน้ำท่วมรัฐบาลสีย่อยกะลงนำหม่ออยู่กะลงไป 30 ไร่ แล้วแต่สิได้แม่กะเบิ่งอยู่

เพราะว่าอยู่บ้านมันเสียดอกแพงร้อยละ 5 บาทต่อปี คือจั่งแนวอื่นอยู่บ้านแม่กะยืม 15,000 บาท แล้วให้น้องสาวยืมให้อีก 13,000 บาท เป็นแม่ยืม 28,000 บาท กะสิได้จำยืมเดือน มกราคม กะสิได้เสียดอกประมาณ 1,800 บาท แม่กะยืมได้บทันได้พออยู่ แม่ยืมมากะเอาไปลงนากับซื้อข้าวขายแน่ แม่กะมีหน้าที่สองอย่าง ถ้าเอ็ดกะเอ็ด ถ้าคนมาบอกไปซื้อข้าวกะต้องไปส่วนมากเขากะมาถามราคาข้าวก่อน แล้วเขากะบอกไปเอา ส่วนมากกะได้ซื้อแถวตำบลคือเหนือ

อบต. กะจะว่ามีความหมายบแม่ไปเอ็ดงานคอนกรีตแม่ไปเอ็ด 8 มื้อ ลงให้แม่ 4 มื้อ เพราะว่าตอนเฮาเอ็ดงานเพิ่นกะมาเบิ่งเพิ่นไปเกี่ยวข้าวเพิ่นกะปลงให้ แล้วกะว่าผู้รับเหมายู่บริษัท หจก.วิรัช ลูกน้องผู้คุมเบ่งงานลักหนี แล้ว อบต. ฉลอง กะบมาเบิ่งเพิ่นเอ็ดงานว่ามีไฟแน่ พัดฮอดมือส่งรายชื่อเข้าไปกะปมาถามผู้เอ็ดว่าเอ็ดจกมือกะส่งไปเอาโลดกะเขียนให้แม่ 4 มื้อ กะสำบมีความหมาย แต่ว่าเพิ่นาง อบต.ฉลอง ชื่อว่าแม่บุญ เอ็ดงานสำกันเขากะได้เต็มอยู่ แต่ว่าเขากะได้ถนนมา 2 เส้นแล้ว อบต. กะเลือกตั้งมา 2 สมัยแล้วกะมี อบต. มา 6-7 ปีแล้ว

แม่กะได้เสียตั้งแต่ภาษีรถเพราะนายังเป็นชื่อของผู้อื่นอยู่ แต่ว่ากะได้เสียอยู่นาอยู่ฟากยังเป็นนาย่านาปุ ถ้ามีใบออกมาเพิ่นกะมาให้เฮาเสียอยู่ เพราะว่าเฮาเป็นผู้ทำกิน หม่องทำกินกะ 12 ไร่แล้วหม่องเป็นป่าอีก 20 ไร่ แม่กะได้เสีย 178 บาท ยากะซื้อว่านางจันทร์ เพิ่นบได้เอ็ดนาเพิ่นกะเอาใบมาให้แต่ว่าปีกลายเขาบมเก็บคือสิมันน้ำท่วมเฮาเลยปมาเก็บ แล้วมีอวานแม่กะไปเสียภาษีรถ 2,200 บาท ค่า ตรวจสภาพ 300 ค่าประกันภัย กะไปเสียอยู่ ธกส. 1,300 บาท กะได้ไปเสียทุกปีก่อนสิสิ้น 31 ธันวาคม

กะอยากให้เห็นชอยลูกให้มีทุนเล่าเรียนต่อไปเพราะว่าพ่อ แม่กะบ่ชอยมีรายได้ที่มั่นคง ป่านได้ กะอยากให้ลูกเรียนสูงๆ เพื่อมันเลี้ยงเขาได้ แล้วมันกะขาดแคลนเรื่องเงิน ถ้าได้เงิน 300,000 บาทคืนมากะไคร่แน่ มันบ่ได้นากะได้เงินคืนกะไคร่ กับเงินทนายเอาไป มื่อนั้นมันกะออกไปเสร็จศาล จังหวัดยโสธร ให้อยู่ว่าได้ รับเงินจากนางทองลา 150,000 บาท มันกะเขียนแล้วมันกะลงหลายเซ็นให้ ทนาย รังสริต ศรีจำปา แต่ว่าศาลเอาผิดเขาบ่ได้ แต่ว่าเขากะบ่อยากเอาผิดอียังอยากไปขอแต่เงินคืน

ตั้งแต่เมื่อเกิดเลยเพราะว่าพ่อแม่เป็นชาวนาพอนั้นเห็นกะพาไปอยู่นาเอ็ดนาเลย แล้ว อาชีพที่เห็นสอนอีกกะมีตำฮู้ก ทอผ้า เอ็ดหมอนซิด เอ็ดผ้าห่ม ตำผ้าขาวม้า แม่เห็นกะสอนเองตั้งแต่บ่ทันได้แต่งงานออกจากโรงเรียนเนกะสอนให้เอ็ดโลดตั้งแต่เริ่มเป็นสาว แต่ก่อนกะเอ็ดไว้ถ้าใช้ยามพี่น้อง มาหา แต่ว่าผ้าไหมกะเอ็ดนำเนอยู่แต่คันเอ็ดผู้เดียวคือสิบเอ็ดเป็นดอกเพราะมันเอ็ดหยาก แต่ว่าผ้าฝ้าย ผ้าโทเลกะเอ็ดเองผู้เดียวกะได้ออยู่เฮากะไปซื้อสำเร็จมาเอ็ดเอาโลด

แม่กะว่าแม่เห็นมีความรู้หลายกว่าในตำฮ้ออาชีพ กะเอ็ดนานั้นแหละ แล้วเห็นกะเป็นช่างมัดหมี่ แล้วกะพาคนออกฟ้อนนำบุญนางานแม่กะเอ็ดเป็น แต่ว่าเห็นกะบ่ได้เป็นหมอลำอียัง แบบแม่เป็นคนมักม่วน

กะคิดอยู่แต่ว่าเขาสิเอาบ่เอากะแล้วแต่เขาเป็น แต่ว่ากะมีหลานอยู่ผู้หนึ่งมาตำผ้าขาวม้ากับแม่อยู่ หลานกะชื่อว่าพิน อายุ 12 ปี เดียวนี้แม่กะหัดให้อยู่กำลังตัวเองกะได้กะฟั่งหัดมาได้ 2 เดือนกะกำลังปล่อยให้เอ็ด

กะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่กะซื้อรถ 2539 แล้วกะมาซื้อนา 2541 แต่ก่อนกะซึ้นน้ำพี่น้องทางฝัวไว้อยู่ 10,000 บาท แต่น้ำกะมาท่วม กะเอ็ดทุกปีกะบ่ได้เกี่ยว หมองอำเภอสกลภูมิไว้กะบ่ได้โอนทำกินซ็องแล้วเขากะมาโกงกะมีปัญหาเรื่องเงินมาตลอดขาดแคลนมาทุกมือนี แล้วลูกกะใหญ่มาเรื่อยๆกะต้องได้เรียนใช้จ่ายมาตลอดกะขาดๆเงินตั้งแต่กักรถกะมีน้อยคือจ้งหาเงินได้หลายว่าสัน

เป็นไปบ่ได้ดอกเพราะว่าการหาเงินหาทอง แบบที่วารถมันกะหลายคนกะบ่มาเอาแต่เฮากะไปคั้นนั้นแนคั้นนี้แน แต่ตั้งแต่กักะมาเอาตั้งแต่เฮา บาทนี้รถปิกอัพ พวกค้าขาย พวกครูเขากะมีเขากะบ่ชอยมาจ้งเฮา เงินทองมันกะเลยหาผิดๆ รายได้เข้าบ้านกะบ่คือเก๋

แม่กะเอ็ดประจำหน้าที่กะตื่นขึ้น กะนั่งข้าวเอ็ดอาหารไว้ถ้าให้ลูกให้ฝัวกิน ถ้าเขามีงานเอ็ดเฮากะจ้งชอยไป หาล้างเทื่อฝัวบ่อยู่กะเอ็ดกินผู้เดียว แต่เดี๋ยวนีกะบ่ชอยได้หากินบ่ได้ เพราะกินตั้งแต่อาหารนำร้านค้าเป็นอาหารสำเร็จ แต่ว่าเรื่องงานบ้านถ้าแม่หยากอหสิลูกจ้งสิเอ็ดชอยจ้งเฮาไปนา มาเขาเมื่อยลูกกะเอ็ดไว้ถ้าเป็นบางเทื่อ แต่ว่ากับข้าวมันกะปู้จักสิเอ็ดอียัง แต่พัดมันอยู่ ม.4 มันกะเอ็ดมาตลอดจนซอด ม.6 กะมีตั้งแต่นั่งข้าวนั้นแหละ

บ่ชอยขาดแคลนอียังดอกขาดแคลนตั้งแต่เงินทอง มันกะเกิดจากเรื่องคดีความ แล้วมันกะหามาหยากนี้แหละ กะต้องได้หากู้ยืมกะได้เป็นหนี้เงินล้าน แต่ว่าถ้าเอาหาไปจ่ายพื้นแล้วกะต้องยืมมาใหม่คือเก๋กะเลยคิดว่ามันต้องเป็นหนี้อยู่แล้วตราบได้เฮาบ่มีเงินเป็นของตัวเอง

เข้าพื้นเรื่องเกี่ยวกับตำนาน บางมือผ้าใบได้ไปขอยเขาไปเช็ดเองผู้เดียวกะมีกะล้างมือ กะล้างเพื่อมีงานอื่นมีคนมาเหมาไปหม่องนั้นหม่องนี้ กะเช็ดผู้เดียวลกกล้า ตำนาน คันยังปันทันได้ไถกะลกกล้าไว้ ถ้าเขารอเขามาไถให้ แม่กะเช็ดจั่งสิมาตลอดตั้งแต่หน้าปันทันท่วม แต่พืดแต่งงานกันมาได้ 19 ปี

กะจำเป็นอยู่จั่งแม่เห็ดนากะต้องอาศัยข้อมูลแล้วเพราะว่าน้ำมันท่วมดูบาทนี้หม่องได้ท่วมแม่กะสิบเห็ดรอฟังข่าวสารจากโทรทัศน์ก่อน ถ้ามันบ่เป็นอิหยังน้ำเขื่อนบ่หลายแม่จั่งสิเห็ดหม่องน้ำมันแม่กะต้องฟังจั่งสิหละ

กะมีอยู่พื้นกะชื่อว่าเฮียเต่า ร้านวินอยู่ กะทำงานกับพื้นมา 2 ปี แล้วไปแก่กระเบื้องอยู่ อุบล เทื่อ ละ 1,000 บาท บ่รวมค่าน้ำมัน ปีหนึ่งกะไปแก่ให้พื้นอยู่ 6-7 เทื่อ พื้นกะเป็นช่างรับเหมาอยู่ ยโสธร

แม่กะสิเลือกแบบคนที่บ่เอาเปรียบคน คนเอาเปรียบคนถ้ามันเมื่อยแน่นมันกะเขาไปหลบบ่เห็ดงานปล่อยให้หมู่เห็ดงาน บ่ว่าหมู่กะเมื่อยคือกัน แม่กะเคยไปทำงานกะเคยเห็นอยู่ แบบที่ว่าหมู่เห็ดงานอยู่ เจ้าของมีตั้งแต่ยืนเว้า แบบบ่เห็ดนำหมู่กินแรงหมู่ แม่กะเคยไปเห็ดงานคลองน้ำปี 2519 ตั้งแต่เป็นสาวเขามาจั่งไปเห็ดงานรายวันแม่กะได้มือละ 20 บาท แม่กะเห็ดอยู่เป็นเดือน พื้นกะเป็นหมู่เดียวกันนั้นหละกะชื่อว่า รี ถ้ายามหมู่เห็ดกะมีตั้งแต่เว้าทั้งเห็ดทั้งเว้ากะบ่มีผู้ว่าดอก อันนี้เล่นแบบยืนเว้าเลย

เฮากะเบิ่งนิสัยเอา ส่วนมากถ้ามาเยี่ยมกับแม่กะสิได้เพราะว่ามีตั้งแต่ญาติพี่น้องมาเยี่ยมกะล้างเทื่อกะ 10,000 บาท เขากะยืมไปใช้ค่า ชกส. ยามเขาบ่มีเฮากะไปยืมนำเขาคือกันถ้าเขาขาดเงินบ่พอเป็น 10,000 บาทกะได้คือกัน บ่ถึง 10,000 บาทกะมี สมมุติว่าเฮาสีไปจ่ายมันขาดอยู่ 1000-2000 บาท จั่งสิเฮาไปเอานำเขากะได้ มันกะชินกันบ่ได้เพราะว่าเป็นญาติพี่น้องกันกะต้องอาศัยกันมาตลอด

กะเคยทำสัญญากู้ยืมอยู่กะทำสัญญายืมเงินล้าน พื้นกะให้เฮากรอกข้อความเฮากะบ่ได้อ่านละเอียดย แล้วกะให้เฮาเซ็นชื่อผู้กู้ยืม แล้วกะมีคนมาค้าประกันในกลุ่มกะมีอยู่ 3 คนต่างคนต่างยืมต่างค้าให้กันเหมิด คนที่อยู่ค้ากับแม่ กะมียาบุญ นางกอง เป็นน้องผัว พ่อวันที่เป็นผัวนี้หละผู้ยืม เฮากะมีวิธีการเลือกคนอยู่กะเฮาเบิ่งไรนาเขาถ้าบ่มีเฮากะบ่รู้ว่าเขาสิมาใช้จ่ายจั่งได้ กะมีคนเขามาถามอยู่ในกลุ่มอยู่กะพ่อใหญ่ลิตร พื้นเป็นคนหนี้สินหลายแม่กะเลบเอาพื้นหย่านพื้นบ่มีจ่ายกะเลบปกล้า แดกก่อนกะบ่เคยยืม

แม่กะบ่รู้ว่าสิเห็ดอิหยังเพราะว่าเห็ดนาล้วนแล้วละแล้วเลย ถ้าเฮาอยากเห็ดเลี้ยงเปิดเลี้ยงไก่กะเป็นไปบ่ได้เพราะว่าน้ำมันอยู่ใกล้ มันกะอยู่ในป่าในดงถ้าไปอยู่ผู้เดียวกะบ่เป็นตาไป มันอยู่ใกล้บ้านกะใครแนเพราะสิได้พืดกันไปเฝ้าไปมาได้สะดวก

กะเห็ดไรนาคือหละบักเห็ดเป็นกลุ่มกะไปเกี่ยวข้าวนี้หละ ตั้งแต่ก็เฮาไปลงแขกเกี่ยวข้าวกะเล่าพี่เล่าน้องไปส่วนมากกะมีตั้งแต่แขกเกี่ยวข้าวเป็นกลุ่มการเล่าพี่น้องกะปันทันโดนแต่ก่อนน้ำท่วมที่ไปขอยประมาณ 30-40 คน กะมีทุกปี แต่ว่ากะเล่าได้มือเดียวถ้าบ่แล้วกะต้องเห็ดเอง ขากะบ่อยากไปดอกถ้าบ่แม่นพี่แม่นน้องกันตั้งแต่พืดน้ำท่วมมานี้กะปกล้าไปเล่ากันดอกมีตั้งแต่จ้าง อาหารการกินกะบ่อิดเฮามีปู ปลากะไปเห็ดสู่พื้นกิน ดัมเปิดดัมไก่ ไปจั่งสันหละ ก่อน 3-4 ปีที่ผ่านมา

เว้าพื้นลูกผู้น้อยมันเรียนหนังสือป่งกะสิให้มันจบ ม.3 นี้กะเซา กะเซามาอยู่นำแม่นำ พ่อพ่อแม่พาเซ็ดไรนาคะเซ็ดไป หย่านมันไปบ่ไหว แต่ว่าลูกผู้ใหญ่กะอยากให้มันได้สูงอยู่เพราะว่ามันกะเรียนมาหลายแล้วอีก 4 ปีกะสิจบ ปริญญา แล้วกะเรียนหนังสือพอไปได้คือไทยบ้านไทยเมือง ลูกยังเด็กน้อยอยู่กะป่ทันคิดดอกว่าเห็นด้วยบ่เห็นด้วย แล้วแม่กะคิดไว้ซื่อๆเพื่อมันอยากเรียนกะแล้วแต่ลูกสิเป็น

พ่อแม่กะนับมาตั้งแต่ไหนบ่เคยลบสู่จักเทื่อถ้าไปไสมาใส่กะยกมือใส่หัวแล้วขอให้เดินทางโดยปลอดภัย แต่ว่ากะปลอดภัยตลอด แล้วคนในตำบลกะนับถือเหม็ดทุกคน แล้วเดือน 5-6 กะมีการไปสงน้ำเพิ่นไปจัดบุญ กะล้งคนไปไสมาใส่กะไปเอาก่อนหินจากเพิ่นแล้วให้เพิ่นนับปกปักรักษาพอไปมาแล้วกะต้องเอาไปคืนถ้าบ่เอาไปคืนกะสิมีอันเป็นไป ผู้เฒ่าเพิ่นเล่าฟังว่าอยู่หม่องนั้นมีพระพุทธรูปขึ้นมาจากนั้น กะเลยเอิ้นพระธาตุ แล้วเพิ่นกะเลยสร้างพระธาตุครอบไว้ แม่กะจำได้แค่ ถ้าลูกหลานผู้ใดให้ไปเว้าเพิ่น แล้วกะไปได้เทียน จุกกะโปก บอกเพิ่นให้ปกปักรักษา พวกโยสธรกะมาสงน้ำคือกัน พวกโยสธร กะสงอาทิตย์หนึ่ง บ้านเฮากะสงอาทิตย์หนึ่ง

กะสิปรึกษาผัวเป็นคนแรก แล้วกะสิปรึกษาแม่ ถ้าแม่มีปัญหามากกะเป็นเรื่องในครอบครัว กะเกี่ยวกับลูกเพราะว่าลูกบ่ค่อยฟังความ แม่กะปรึกษาพ่อว่ามันเอาเงินไปมันไปโรงเรียนบ่ แต่ว่าคันพ่อเว้ากะฟังอยู่ คันแม่เว้ากะบ่อยากฟังมีตั้งแต่เว้าเล่น

แม่กะสิให้ความเคารพพ่อแม่ แม่คู่ กับพ่อใหญ่ดา ถ้าทางผัวกะนับถือเอื้อยเขา เพราะแม่เขาตายแล้ว การที่เฮาเคารพ พ่อแม่กะคือเพิ่นเป็นคนเลี้ยงเฮามามีอิหยังเพิ่นกะเอาให้เฮา กะล้งเทื่อเพิ่นเว้าอิหยังกะเว้าขัดเพิ่นอยู่ กะบ่แตกต่างจากอดีตเราะว่าเคารพมาตลอด ยามเฮามีแนวกินกะเอาไปส่งเพิ่นเพราะว่ามันอยู่ใกล้กัน

กะมีอยู่คนที่อพยพออกนอกพื้นที่ พ่อใหญ่กอง พ่อใหญ่สา เพิ่นไปอยู่ภาคใต้ เพิ่นกะไปตัดยาง เพิ่นกะไปได้ 6-7 ปีแล้ว ได้ยินข่าวว่าต้อยอยู่เพิ่นมาสร้างบ้านไว้หลังหนึ่งอยู่บ้าน แล้วน้องชายแม่ผู้หนึ่งชื่อว่าวัน ไปได้เมียอยู่ ยะลาเขากะไปตัดยางคือกัน คนที่ย้ายออกไปกะสาเหตุที่ไปกะไปได้เมียทางอื่นแล้วกะย้ายไปอยู่กับลูกกับเมีย จังผัวแม่คือกะย้ายมาอยู่บ้านคือกัน คนที่อพยพเข้ามากะมีอยู่กะน้องเขยผู้หนึ่งชื่อว่าคมย้ายเข้ามาอยู่นำเมียเขา แล้วกะมีน้องเขยผู้หนึ่งชื่อว่าชายกะมาจากขอนแก่นย้ายมาอยู่นำเมียเขากะมาเซ็ดนาอยู่บ้านเขากะย้ายมาได้เป็นปีแล้ว

กะใช้วิธีการโทรศัพท์หากันว่ารถสิได้ไปกรุงเทพฯบ่เพราะว่าสิได้ขึ้นมาบ้านเขากะให้ไปรับ ส่วนมากที่ติดต่อกะมีน้องสาวกับน้องชายอยู่กรุงเทพฯ ชื่อว่า ปี่ กับชื่อว่า สน เขากะไปทำงานอยู่โรงงานอยู่ทางสมุทรปราการ เขากะไปอยู่ประมาณ 10 กว่าปีนี่หละ เงินเดือนกะสิเป็นหมื่นอยู่ เขากะมาเยี่ยมบ้านช่วง ปีใหม่ กับสงกรานต์ ให้ไปรับเพราะว่าคนทางบ้านกะหลายอยู่หม่องนั้น บางเทื่อเขากะโทรมาถามว่า เกี้ยวข้าวแล้วไป

คันไปหาทำงานนำโรงงานกะต้องมีความรู้วุฒิ ถ้าจ้งอยู่นำบ้านเฮากะบ่ได้เลือกวุฒิ ดอกเฮ็ดไรนา แล้วต่อไปเขาว่าสิรับเป็นพ่อใหญ่บ้าน กับ อบต . ต่อไปเขาจะว่าสิเอาวุฒิการศึกษา

แม่กะคิดว่าให้ลูกเรียนหนังสือสูงกะสิเอาโตรอดได้ดีกว่าอยู่เพราะว่าเขาได้มีความรู้ไปใส่คนกะอยากรับเข้าทำงานนำ มันกะแตกต่างกับพ่อแม่อยู่เพราะว่าเรียนมาน้อยอ่านเขียนอียังกะบ่ข่อยได้ กะมีตั้งแต่เฮ็ดไร่นาท่อนั้นหละพวกแม่อย่างอื่นคือสิเฮ็ดบ่ได้ดอก

แม่กะว่าขึ้นอยู่กับประสบการณืเจ้าของพ่อว่า ถ้าไปทำงานใส่ทุกมือนี๋กะอยากได้ตั้งแต่คนมีประสบการณื เป็นหลัก เพราะว่าทาง ผู้รับกะอยากได้คนที่มีความรู้ความสามารถในการงานจึงสิบ่ได้สอนกันเขาทำงานกะเฮ็ดได้เลยไปจั่งสิ้นหละทุกมือนี๋

การชอยเหลือกันไปเผื่อนว่านข้าวส่วนมากกะสิจางหละส่วนหลาย กะหลังมือแนกะจางเทื่อ 4-5 คน กะมี ชื่อ ปู ยา ฝน พวกนี้หละที่จางประจำ กะหลังเทื่อกะไปเ็นเขามาแบกข้าวขึ้นรถให้แล้วแต่เฮาสีให้เขา ถ้ามันได้ข้าวเต็มรถ กะให้ 100 บาท กะชอยกันดีมาตลอดอยู่ว่าตั้งแต่เฮาเ็น

ส่วนมากกะสิเรื่องเจ็บเป็นเ็นอุ้น ไปถามข่าวกันเป็นจั่งได้พอยอยู่บ่ถ้าไดยินว่าผู้หนึ่งผู้นี้ป่วย ถ้าเป็นคนในหมู่บ้านหรือญาติพี่น้อง ช่วงแม่ป่วยข้าเจ้ากะมานอนเฝ้ากันเต็มบ้านแม่พุ้นหละ กะดูแลกันมาตลอดบ่เปลี่ยนจากอดีต

นายจรัญ พิลาวุฒิ อายุ 63 ปี เลี้ยงปลากะชั่ง ที่บ้านเลขที่ 7 หมู่ 5 บ้านกล้วย ตำบล ค้อเหนือ.อ.เมือง.จ.ยโสธร.วันที่สัมภาษณ์ 20 ธันวาคม 2545

มีลูก 6 คน

1. นาง อภิวรรณเขากะเป็นครู กะแต่งงานแล้ว อายุ 41 ปี กะแต่งงานกับครูมานะ กะเป็นอาจารย์นำกันอยู่โรงเรียนบ้านดอนกลอย
2. กะเลี้ยงปลากะชั่งอยู่แม่น้ำชีกับพ่อกะหุ้กัน ชื่อว่านาง สุพรรณณี ดำมิน อายุ 39 ปี
3. นายเดชา พิลาวุฒิ อายุ 37 ปี เป็นนักการภารโรง อำเภอตระการพืชผล บ้านนาจั่ว กะอยู่โรงเรียนบ้านนาจั่ว
4. ไปกรุงเทพฯ เสียชีวิตอยู่กรุงเทพฯ อายุ 34 ปี ชื่อว่าเชษฐศักดิ์ มีแฟนแล้วกะมีลูกแล้วกะมากพ่อเลี้ยงลูกกะของกะได้ 3 ปี
5. ผู้นี้กะเลี้ยงปลาคือกันชื่อว่า กงแก้ว พิลาวุฒิ อายุ 33 ปี กะมีครอบครัวแล้ว
6. ชื่อว่านางประภาภรณ์ พิลาวุฒิ อายุ 30 กว่าปี กะไปทำงานอยู่กรุงเทพฯ กะทำงานบริษัทไทยน้ำทิพย์ เป็นแผนกบัญชี

ปรากฏว่าบ่ได้ส่งเงินมาให้จักคน เพราะว่าเขากะมีครอบครัวแล้วกะมีปัญหาหลายกะไปทำมาหากิน หาเงินใส่ครอบครัวเจ้าของ มีตั้งแต่พ่อหาเงินใช้เองเว้งง่าย ๆ กะมีตั้งแต่พ่อมีตั้งแต่ชอยลูกทั้งหลายอยู่เดี๋ยวนี๋กะชอยแบบว่าหาการหาเงินให้เฮ็ดแบบว่าผู้ดงานมากะมาพาเฮ็ดปลากะชั่งจั่งอยู่อยู่กะทำงานอยู่กรุงเทพฯ ต่อมากะทำงานแบบเล่ล่อนหาเข้ากินค้ำแน เลล่อนแบบว่าไปทำงานอยู่กรุงเทพฯ ไปทำงานอยู่โรงงานเงินปรากฏว่ากะต่ำแนกะไปทำงานเย็บผ้า หลานกะไปฝากเขาไว้พ่อกะเลยดึงเขาขึ้นมาให้มาเฮ็ดปลากะชั่งนำ ปลากะชั่งพ่อกะเฮ็ดมา 5 ปีแล้ว แล้วกะเป็นอบต. ที่แรกกะเป็นผู้ใหญ่บ้านก่อนได้ 4 ปีเศษๆ ตอนนั้น อบต. เพื้นนี้เ็นอำเภอตำแหน่ง ผู้ใหญ่บ้านมา

เป็น อบต.โดยตำแหน่ง หลังจากนั้นเพ็ญให้เป็นผู้ใหญ่บ้านถ้าอยากเป็น อบต. ให้ลาออก ฟอกะลาออกจากฟอกใหญ่บ้านกะเลยมาสัก อบต. กะเป็น อบต.มาจนทุกวันนี้ หลังจากนั้นกะทำนาเอาไว้กิน ส่วนปลากะขายนี้แบบว่าชักคืนทุนกะได้แบบว่ากะแบ่งส่วนแบ่งให้ลูกเดียวนี้กะพอได้กินฟอกกะมีนาทั้งหมัดประมาณ 20 กว่าไร่ฟอกกะเลี้ยงปลากะชั่งประมาณ 5 ปีแล้ว ปลาที่เลี้ยงกะเลี้ยงปลานิลและปลาที่บักทิมกะเลี้ยงของบริษัท ซีพี เดียวนี้เลี้ยงกะประมาณ 50 ไร่ค รือคกะกว้าง 3 คูณ 3 เมตร ปลาที่เลี้ยงรือคหนึ่งกะ 700-800 โต

กะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ ตั้งแต่ก่อนการหยิบยืมเงินแบบเชือกกันมันสูญหายหลายเดียวนี้อะยากมีแนวปะกันกันเพาะว่าป่อยากเชื่อใจกันคือตั้งแต่เก่ากะตั้งมีแนวมาตลอดแต่กะให้กันอยู่แล้วกะมีดอกเบี้ยร้อยละทอนนั้นทอนนี้แล้วแต่ติดกลังได้ การชอยเหลือกะได้เลือกผู้ได้ดอกเพราะว่ามีตั้งแต่คนรู้จักกันในหมู่บ้าน ส่วนมากการให้ยืมของฟาสให้ยืมเป็นสมัครใจ มันกะเปลี่ยนแปลงมาได้ 10 กว่าปีแล้ว ส่วนการไปมาหาสู่กันกะมีการเอาของไปฝากไปตอนตั้งแต่ได้แต่ไร มีหอยมีปู กะฝากกันไป ทุกมือนี่กะคือเก่าชอยเหลือกันกะธรรมดาเป็นจิงสิมาตลอด แล้วกะมีการชอยเหลือเป็นกลุ่มที่แบบว่าพัฒนากะมีรูปกางปลา กะร่วมกันก่อสร้างในบ้าน พัฒนาในวัดในวอียังกะแล้ว เอ็ดนั้นเอ็ดนี้กะชอยกันดีตลอด อยู่บ้านกะมีการชอยเหลือกลุ่มพักพวกบ่จำเป็นว่าสิเป็นบ้านเดียวกันรู้จักกันมากกะชอยกันไปเรื่อย ๆ คือปีนี้ให้บ้านนี้สะปีหน้ากะให้บ้านนี้สะเป็นจิงสิหละกะให้จับกลุ่มแลกไปเวียนไป กะมาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันกะมีการรวมกลุ่มกันหมัดตำบล หมัดอำเภอ คือว่ามีหมู่อยู่ใส่กะตั้งเข้ามาเฮาสิมสร้าง ศาลา เอ็ดวัดจิงสิกะบ่หมู่ว่าชอยได้สำได้แล้วแต่สัทธา เว้ง่ายๆ เป็นกลุ่มผ้าป่า ส่วนเป็นเกี่ยวกับโรงเรียนกะมีแล้วถ้าบ่ฟอกะหาขอแผนำบ้านฟอกะสิเป็นแกนนำบ้านอื่นกะเป็นจิงสิคือกันหมัดเฮากะไปบอกกันว่าอยากได้นั้นได้นี้ราคาสำได้กะแจ้งบอกเพิ่น ว่าต้องการแค่ปัจจัยมาใส่วัดวา ถ้าบ่แม่นวัดโรงเรียนกะมีคือกันกะได้เงินจากการไล่เสียจากบ้านเฮาหลายแสนอยู่ตั้งแต่ก่อนกะผ้าป่ากะมาอยู่บ้านแล้วชาวบ้านกะเลยเอ็ดผ้าป่าไปโรงเรียนเพื่อไปเอ็ดประปาให้เด็กน้อย ฟอมิเงินอยู่ก่อนหนึ่งสมัยนั้นฟอเป็น อบต. อยู่กะเลยไปเหมาหนองมาส่วนได้เหลือกะต่อจากประปาไปหมองนั้นกะคือโรงเรียน อาจารย์ว่ามันบ่ฮอดฟอกะเลยหาผ้าปามาต่อหาแพลูกแพหลานคนในหมู่บ้าน ส่วนมากที่ไปขอแผ่เป็นผ้าป่ากะมี บ้านคือได้ ค้อเหนือ คำน้ำสร้างบ้านแจ้งน้อย ทำเยียม เขาไปกะไปบอกให้ผู้ใหญ่บ้านประกาศ ให้กะบอกเพิ่นว่าชอยให้ชอยเรื่องอิหยังฟอกะมาขอทุกปีนั้นหละปีนี้กะให้โรงเรียนปีหน้ากะให้วัดสลับกันไป

ฟอกะปลูกข้าวไว้กินอย่างเดียวนาบึงกะบ่ได้เอ็ดดอกเพราะบ่มีเวลาสิได้เอ็ดบ่ปีหนึ่งกะได้ในราว 5 เกวียน (5 ตัน) เป็นเงินประมาณ 2 หมื่นบาทกะได้จ้างคนงานมาชอยกันให้เขาเหมาเลยกะหลังเที่ยงกะ 6,000 บาท 5,000 บาท การเหมาคือจ่ายเงินให้เลยแล้วตั้งแต่เขาสิหาคนมาเอ็ดที่เห็นกะประมาณ 15 คนนี้หละ นาของฟอสเป็นนาหวาน ถ้าฮอดฤดูเอ็ดนาถ้ำน้ำบ่มากะต้องช้อน้ำคลองใส่ ค่ายา ค่ายุ้ย กะแพงคือกันกะหมัดเทียบละ 5,000 กว่าบาทอยู่ รายจ่ายที่ได้จ่ายประมาณ 20,000 บาท รายรับกะ 20,000 บาทคือกัน

เงินเดือนจากการเป็น อบต.กะได้เงินเดือน 3,000 บาทส่วนปลากระชังปลาหม้น เวียนบางที่มันกะเสี่ยงกะลึงเทียบมันกะตายคิดแล้วปีหนึ่งได้ประมาณ 1 แสนกว่าบาทหักต้นทุนหักอิ หย้งแล้วเหม็ดมันกะได้เป็นงวดละ 3 แสน 4 แสน เกือบล้านถ้ายังบได้หักต้นทุนปีหนึ่งขายได้ ประมาณ 2-3 งวดการขายแต่ส่งงวดแล้วแต่อายุของปลาสิอยู่ 4 เดือนจึงได้ขายแล้วกะเอามาลงใหม่ มันกะว่างบได้ขาย เขากะต้องเช็คปลาออกกะขาดทุนหลายเขาต้องเช็คกะชั่งให้ดีตลอดเป็นประจำ สาเหตุที่มันขาดกะย่อนไม้มันลอยมาได้น้ำถ้าล็อกได้มันดำขาดล็อกนั้นกะสิขาดทุนไปเลย บัดยามได้ กะได้หลายบัดยามเสียกะแทบเหม็ดโตคือกัน คิดเฉลี่ยแล้วรายได้มือหนึ่งกะได้รายได้เดือนหนึ่งกะ ได้ 12,000 บาท ดกมือละ ดกมือละ 400-500 บาท ปีหนึ่งกะได้กำไร 100,000 บาท

สาเหตุที่มันตายกะย่อนคนเล่นสารเคมีหลาย แบบว่าสารเคมีมันอยู่ข้างบนฝั่งบาที่นี้ เขาระบายน้ำลงแม่น้ำมันกะไหลลงน้ำชี แบบว่าเขาไปฉีดข้าวฉีดน้ำมันกะไหลลงฝั่งมาลงน้ำชีปลาร เขากะตาย การแก้ปัญหาคือการย้ายหม่องใหม่ทำที่หม่องมันหลีกน้ำได้ เพราะว่ามันไหลตรงคักๆถ้า มันไหลมามันกะสิไหลผ่านไปปลาเขากะบ่เป็นอิหยังคือหาทำที่น้ำบ่ไหล ปลากระกินอาหารคืออยู่บ่ แม่น้ำไหลเลยเด้กะไหลแน่

คือปีนั้นปลาตายหลายกว่าหมูแทบเหม็ดทุกกะชั่งปลาเลยแต่ก่อนฟ่อเลี้ยงอยู่ลำชี หลงที่นั้นเป็นที่ของโรงเรียน เพ้นกะให้บอกว่ามาเลี้ยงให้หลานเบ้งแนในที่ชุมชนฟ่อกะเฮ็ดบ่ทันเฮ็ด หลายประมาณ 20 ร็อค ช่วงนั้นปลากระตายหลายประมาณ 1,000 กว่าโตะ ช่วงมันตายปลากระใหญ่ แล้วขายได้วาเกาะไปที่นี้เลี้ยงมาได้ปีหนึ่งแขกไปมาเห็นกะพากันลงเลี้ยงหลายประมาณ เป็น 100 ร็อคว่ากันเกาะไปฟ่อกะจำบ่ข่อยได้มีไฟแนมันหลาย กะมีบ้านดอนกลอย แม่ตาบ ฟ่อทองดี นางนา นัย ชมัยพร ฟ่อใหญ่บ้านดอนกลอยกะผู้ใหญ่แขก มันหลายฟ่อจำบ่ได้เที่ยวแรกมันกะดี เที่ยวสองกะ พากันเฮ็ดหลายผู้ที่ยืมเงินมาจาก ธกส. เทียละ 40,000-50,000 บาทมันกะหลายกะเอามาเฮ็ดใกล้ กันเพราะว่าทำเลมันคืออาจารย์เพ้นกะสนับสนุนปลาพัดชั่งนั้นน้ำกะระบายน้ำกะเลยเดือดขึ้นมา ปลากระเลยตายเอากะบ่ทันประมาณ 3 ปีแล้วการแก้ปัญหากะแก้บ่ทันปลาตายหลาย ฟ่อกะเลยย้าย ออกพวกที่ตายกะตายไปเลย ต่อมากะเลยย้ายไปประมาณ 1 กิโลเมตรย้ายออกจากมันเสียกะดีขึ้น แต่วากะบ่เท่าที่ควร กะลึงคนปล่อยกะชั่งทั้งเลยกะมี กะลึงคนผ่านไปหนึ่งปีแล้วจึงไปเรือกะชั่งกะมี เพราะว่าเบือหน่ายฟ่อกะเลยย้ายออกไปบ่อนน้ำชีไหล หม่องที่เฮ็ดที่แรกมันเป็นชีหลงเข้ามา มาอยู่ หม่องนั้น ต่อมากะเลยย้ายหม่องมีน้ำระบายมันกะเลยดีขึ้นมาตลอดเดี๋ยวนีกะเฮ็ดอยู่หม่องชีไหลอยู่ จนปัจจุบัน ส่วนสารพัดที่ตกค้างกะมีอยู่เพราะว่าชวานากะใช้สารเคมีในการเฮ็ดข้าวหลาย การแก้ ปัญหากะย้ายกะชั่งมาอยู่ทางบนบ่อนเขาปล่อยน้ำลงมาแล้วให้น้ำไหลทางใต้ให้มันเบาจักหน้อยถ้า อยู่ใต้หม่องเขาปล่อยสารเคมีกะหนีบพื้นปลากระติดสารเคมีตาย

นาฟ่อหม่องหนึ่งบ่อนทางห้วยน้ำท่วมทางเลาะยังน้ำท่วมมีห้วยกันอยู่น้ำท่วม 2-3 ปีบ่เหลือเลย นาปีที่เฮ็ดกินอยู่ทุกมือกะอยู่เลาะบ้านเลยไปอีกกิโลหนึ่งกะฮอดแล้ว พวกที่น้ำท่วมเสีย หายแทบทุกปีกะบ้านดอนยาง บ้านสำโรง บ้านดอนกลอย ท่วมเหม็ด นาบึงที่ฟ่อเฮ็ดกะเฮ็ดนาติด

บ้านนี้แหละเพราะว่ามันมีน้ำชลประทานผ่าน นาบึงถ้าสิเอ็ดกะ 10 ไร่เอ็ดได้อยู่แต่ว่าฟอปเอ็ด เอ็ดตั้งแต่นาปีอย่างเดียวเพราะว่าเวลามันบ่ข่อยมี นาที่ปลูกกะปลูกข้าว 2 อย่างกะมีข้าวเหนียวข้าวเจ้า ส่วนข้าวเจ้ากะปลูกไว้ขายตอนทุนคืน เพราะว่าทางนี้กินตั้งแต่ข้าวเหนียวที่ขายข้าวเจ้าราคามันดีกว่าข้าวเหนียวจักหน้อย ส่วนมากที่ไปขายกะขายอยู่จังหวัดยโสธรฟอกกะขายนำร้านบางร้านราคาบ่ข่อยดี ข้าวที่ไปขายกะขายเป็นข้าวเปลือก ฟอกกะขายหมื่นละ 42 บาท หมื่นหนึ่งกะ 12 ก.ก. ราคาจะตกอยู่ประมาณ 3.60 บาทไปถึง 4 บาทซ้ำ

ส่วนการขายปลาราคาสีถูกในช่วงนี้เขากะมารับ 1 ก.ก. ประมาณ 40-45 บาท ถ้าขายหน้าท่าประมาณ 60 บาทมันเป็นปลา 2 ชนิดสมมุติว่าไต่บ้านไปซื้อเตี้ยละ 1-2 กิโลกรัมกะแพงจักหน้อยถ้าบ่ขายจั่งสันทางบริษัทกะบีบเฮาพวกที่มารับกะสิเป็นแม่ค้าทาง ซีพี เขากะสิมีบุคเกอร์มาจับต่างหาก เขากะมาเอาเตี้ยละ 400-500 กิโลกรัม ถ้าเขาขายต่ำกว่าเขากะสิมีคนซื้อเขากินเขากะต้องบังคับให้เขาขายจั่งสัน แต่ว่าเขากะได้ซื้อหัวอาหารนำเขากับพันธุ์ปลา การลงทุนถ้าเขามีอยู่ 50 กะซังกะลงทุนประมาณ 1 หมื่นกว่าบาทแล้วรวมค่าอาหารกะเกือบแสนต่อเตี้ยหนึ่งฟอกกะสิเอ็ดจั่งสิโดยให้มีเงินหมุนเวียนปลาได้ขายตลอดกะลงปลา 10 ลีตลงซ้ำนี้ 10 ลีตลงอายุปลาต่ำกว่านี้มันกะวนไปเรื่อย ๆ กะเลยมีปลาขายตลอดปีส่วนมากกะสิเอ็ดกินเองบ่ได้เลือกถ้าไฟว่างกะชวยกันเอ็ดตั้งแต่ฟอกกะยังได้เอ็ด นอกจากการล้างถ้วยถ้าบ่มีผู้ล้างกะจำเป็นฟอแม่กะต้องรับฟอกกะบ่ได้อีเพราะว่าได้เอ็ดมาตั้งแต่ไต่งานพวกหมูนี้อแล้วแต่ไฟว่างบ่ว่าง การเอ็ดกับข้าวฟอกกะบ่ข่อยถนัดอยากแสบกะเอ็ดกินเองเลยมันกะพอบันกันบ่แตกต่างจากอยู่กะฟอกกับแม่มันกะไปตามยุคมันยุคตอนนั้นมันบ่ข่อยมีตลาดต้องหากินเอง ฟีนกะอยู่ตง กบเขียด ปลา ปู กะอยู่น้ำ ถ้าฟ้าฝนลงกะบ่ได้อยู่จั่งสิกะต้องไปหาได้กะบ่ได้เขียดกะหากินแล่ง พวกข้าวกะต้องได้ตำกิน แต่ว่าทุกมือนี้อบายหลายข้าวกะได้กินข้าวสี น้ำกะได้อาบน้ำปะปา ไฟฟ้ากะมีใช้ ฟอกกะยังได้ไปเคยตัดขี้อย่างมาเอ็ดตะบองไข้อยู่ ข้าวกะได้ตำได้ฟัดเอง เพราะว่าฟอเป็นลูกคนที่ 2 ของฟอของแม่กะบ่ถึงว่าอดหยากมันกะใกล้เคียงกันแตกต่างมาแต่ความสะดวกสบายแต่อาหารการกินคือกันอยู่ ฟอแม่เฟิ่นกะสิพาเอ็ดน่อยอย่างเดียวหาอยากหากินนานา กะไปเลี้ยง วัว ควายนานานานา กะไปหากบหาเขียดมาป่นมาแจ่วกินกะถือว่าลำบากพอสมควร แต่เดี๋ยวนี้อยากกินอียังกะไปซื้ออยู่ตลาดเลยสะดวกสบายมีเหม็ดทุกอย่าง มันกะแตกต่างประมาณ 30-40 ปีแล้วที่เปลี่ยนแปลง

การเลี้ยงปลาเดี๋ยวนี้อะอยากสิตันแล้วเพราะว่ามี มุกดารหาร สกลนคร ทางอุดร มาลงนโยบายนี้หลายปลาดลายยโสธรอยากแยขายบ่ออก ปลาฟอเดี๋ยวนี้อะพร้อมขายประมาณ 3 ตันจาก 10 ตันที่ไล่กันมาเรื่อยๆ สีขายให้บริษัทบ่ต้องแล่นขายให้เมื่อย

การเลือกสวมใส่เสื้อผ้าแม่กะสิซื้อตามคุณภาพเพราะว่าถ้าซื้อแล้วมันกะสิใส่ได้ทนทาน แล้วราคาต้องบ่แพงปานใด มันกะแตกต่างจากอดีตอยู่เพราะว่าเป็นสาวแม่กะแต่งโตเนาะกะต้องได้ซื้อเสื้อผ้าหลายอยู่ แต่ทุกมือนี้อะลูกมีเต้าแล้วแม่กะสิซื้อฟอใช้ได้ เพราะว่าต้องเหลือเงินไว้ให้ลูก

ไปเรียนหนังสือเพราะว่าลูกกำลังเรียนแล้วเสื้อผ้าส่วนมากแม่กะลิเป็นคนซื้อให้พ่อกับลูก เพราะว่า
เห็นเลือกซื้อเสื้อผ้าบ๊วยเป็นแม่กะลิซื้อให้ตั้งแต่แต่งงานกันมาได้ 25 ปีแล้ว

เป้าหมายในการใช้เงินพ่อกะใช้ซื้ออยู่ซื้อกินภายในครอบครัวแล้วกะให้ลูกไปโรงเรียน ถ้ามันเหลือจากนั้นแม่กะลิเก็บไว้ฝากธนาคาร เพื่อยามเจ็บเป็นเย็นอุ่นสืได้เอาออกมาใช้เวลา
เดือดร้อน จ้างค่าเทอมลูก แต่กะได้เสียหลายพันพ่อต้องหาให้มันทันบ๊ให้เดือดร้อน พ่อได้เงินมา
แม่กะต้องประหยัดที่สุดในการใช้จ่ายเพื่อให้ลูกหลานมีเงินไปเล่าเรียนได้เป็นเจ้าเป็นนายได้ทำงาน
ดี ๆ บ๊ต้องมาลำบากคือจ้งพ่อกับแม่เขาทุกมือนี่

โตบ๊บอกความร่ำรวยในครอบครัวแม่กะว่าต้องมีเงินทองหลาย ๆ บ๊เป็นหนี้คนแล้ว
กะต้องมีคนนับหน้าถือตา มีบ้านช่องหลังงาม เพราะว่าทุกมือนี่มันเป็นจ้งสันที่แม่เห็นคนที่เขามี
ความมั่งคั่งในหมู่บ้านอยู่ในบ้านกะหลายอยู่ เพราะคนทุกมือนี่ถ้ามีเงินถ้าบ๊มีเงินทองเขากะบ๊อยาก
นับหน้าถือตาไปใส่มาใส่คนกะบ๊อยากเอ็นเพราะว่ายานไปอยู่กินน้ำมันกะรู้สึกว่ามันเป็นมาได้ 6-7 ปี
นี้แหละที่มันเปลี่ยนแปลง

งานที่เฮ็ดแล้วสบายใจกะมีตั้งแต่งานทำน่านั่นแหละเพราะว่าเฮ็ดแล้วมันได้ขายเอา
ทุนคืนแล้วกะมีกำไร แต่ว่าบ๊สบายใจกะย่อนว่าน้ำมันท่วมถ้าน้ำมันท่วมมันกะสิติอยู่เพราะว่าข้าวกะสิ
ได้กินได้ขายบ๊เดือดร้อนคือจ้งทุกมือนี่ทุกมือนี่มันกะลำบากกะย่อนน้ำมันท่วมเฮ็ดให้ชาวนาอืด ๆ ห
ยาก ๆ ถ้าน้ำมันท่วมมันกะคือสิติพวกชาวนากะสิติจักหน้อยอยู่

สาเหตุที่คนไปทำงานต่างจังหวัดกะย่อนอยู่บ้านเขาบ๊มีงานทำหลังจากทำนาแล้ว
กะบ๊มีงานทำชาวบ้านกะเลยต้องพากันไปทำงานทางอื่นเพื่อที่ต้องหาอยู่หากินใส่ครอบครัว ถ้าบ๊หา
กะบ๊มีเงินสิมาอยู่มากินเพราะว่าทุกมือนี่มันได้ใช้จ่ายหลายค่าครองชีพมันสูงแล้วอียังมันกะแพง
ถ้าบ๊หากะต้องอยู่กินอย่างอด ๆ หยาก ส่วนมากที่ชาวบ้านที่ ไปกะมักสิไปทำงานกรุงเทพฯ เพราะว่า
ญาติพี่น้องแล้วกะพากันเฮ็ดนำส่วนมากกะสิเฮ็ดงานโรงงาน กับขับแท็กซี่ที่ไปอยู่บ้านเขากะเป็นจ้งสิ
มาตลอดเป็น 70-80 ปีแล้วที่มีการอพยพไปทำงานต่างจังหวัด

กะการเลี้ยงปลาที่ละเพราะว่ามันลงน้ำแล้วมันกะเสี่ยงเต้ มันกะปวดหัวอยู่เต้ถ้ามัน
ขาดทุน บางทีย่อนกะบ๊หลับยานมันศูนย์เสีย แล้วกะการเฮ็ดนาบ๊ได้ผลกำไรเท่าที่ควรเพราะว่าลง
ทุนหลายข้าวกะบ๊เป็นราคา ขายกะได้ตั้งแต่ทุนคืนกะซำเฮ็ดไปซื้อ ๆ พ่อได้อยากได้กินมันกะเลยบ๊
ไหวปานได้การทำนาเป็นจ้งสิมาได้ 4-5 ปีแล้ว

เขากะให้ความนับถือพ่ออยู่เพราะว่าไปใส่มาใส่เขากะยกมือไหว แล้วพ่อกะมีถนน
คอนกรีตมาลงให้แต่ว่างบประมาณมันกะมาเป็นปี ปีหนึ่งกะได้ 3-4 แสนบาทมาลงบ้านเขาเพื่อสร้าง
ความเจริญให้หมู่บ้านถนนมันกะสิได้ความยาว 200 เมตรนี้ละ กะต่อเติมปีต่อไปเรื่อย ๆ

กะมียู่คือว่าผู้เขารู้จักมาก่อนเขามาแนะนำให้ แล้วเขากะต้องศึกษานำเขาแล้วเขา
กะมีเซล ให้เขาติดต่อกันทางบริษัท แล้วเขากะมาเฮ็ดกะซ้งให้อยู่บ้านบาทนี้ลงปลาลงต้งได้เฮ็ดจ้งได้
เขากะพามาเฮ็ดสาก่อน ต่อกะซ้งต่อห้องสะจักเม็ดพื้นกะพาเฮ็ด แล้วเขากะบอกทำเลการเลี้ยงปลา

แล้วเฟิ่นกะให้หนังสืออ่านแล้วกะแนะนำจนเฮ็ดเป็น กะบอกว่าให้อาหารจักเที้ย ปลาเป็นโรคอิหยัง แล้วหาทางแก้ไขจังได๋

ฟોકะอยากให้ช่วยเรื่องราคาข้าว เพราะว่าเขาเอ็ดนาเขาต้องลงทุนหลาย แล้วเวลา ขายผัดได้ขายราคาถูก มันกะเลยปดุม เดียวนี้ราคาข้าวมันอยู่ 5 บาท อยากให้มันอยู่ราคา 8 บาท ข้าวมีราคาถูกมาได้ 2-3 ปีแล้วตั้งแต่ผัดน้ำถั่วผัด ล้วยมาที่ฟ่อไปขายฟ่อสิไปขายให้กับ ฟ่อชม ฟ่อ ค้ารับซื้อในหมู่บ้าน เทื่อละ 20-30 กระสอบ ฟ่อเฟิ่นซื้อแล้ว เฟิ่นกะไปขายในโรงสีควงเฮ็ง โรงสีกิจ ทวีโรงสีเกษตรสัมพันธ์ ในตัวจังหวัดยโสธร ฟોકะขายจังสิมา 4-5 ปีแล้ว กะอยากให้เฟิ่นมาช่วย เรื่องนี้หละ

ข้อมูลที่จำเป็นกะการทำมาหากินในการครองชีพ ทางหลวงเฟิ่นกะประกาศมาให้ ระวังไฟในการใช้ เฟิ่นกะประกาศเรื่อยๆอยู่ การได้รับข่าวสารมันกะดีใจเพราะว่าบ้านเมืองสิได้ เพราะว่าพวกตำรวจเฟิ่นมาถามอยู่นี้หละว่ามีเหตุการอิหยังปฟોકะบอกว่าเหตุการณ์ปกติกะผ่าน ไปกะเป็นจังสิมาตลอด 4-5 ปีแล้ว

การจับปลาของพวกฟ่อค้าที่มาซื้อเขากะสิให้เฮาน็อคปลาโดยการเอาน้ำแข็งใส่ถัว สูงประมาณเกือบหนึ่งของถัว ถึงที่เฮ็ดกะเป็นถึงเตรียมถ้าน็อคปลาเป็นถึงส่งกะสิธรรมดาเตรียมถ้าน็อคปลาความกว้างประมาณ 80 ซม. ความยาว 1.80 เมตร ความสูงประมาณ 80 ซม. แล้วกะนำ น้ำแข็งใส่แล้วกะดักน้ำมาใส่ให้มันเป็นน้ำให้เย็นเจี๊ยบเลยแล้วกะดักปลามากะเทลงไปปลากะสิตายใน น้ำแข็งกะเอินว่าน็อคปลาแล้วเขาไปผ่าเบ็งมันกะสิมีเลือดทางใน แต่ว่าปลาดายธรรมชาติสิบมีเลือด ทางในถ้าปลาดายธรรมชาติสิบมีราคาไปขายให้เขากะบซื้อฟ่อน็อคแล้วเขากะมาเอาไปขายทาง กรุงเทพฯทางซีฟี่เทียวหนึ่งเขารับได้ประมาณ 3 ดันเขากะเอาใส่แพ็คเป็นถุงจ้งน็อคมันให้ตายแล้ว กะซังกิโสดงเขา เขากะมารอรับอยู่แล้วจนให้ได้ 3 ดันจังสิไปได้แล้วเขากะสิมีรถเป็นตู้แช่น้ำแข็งมา เลยมารับไปขายทางกรุงเทพฯ การน็อคนี้สิบทำให้คุณภาพ ปลาเสีย น้ำหนักเสีย มันสิอยู่สภาพเก่า ถ้าน็อคแล้วธรรมดาถ้ามันเย็นกะอยู่ได้อาทิตย์หนึ่ง การเดินทางจากนี้ไปฮอดกรุงเทพฯใช้เวลา ประมาณ 6 ชั่วโมงปลากะบเสียแล้วเขากะเอาไปหม่องโกดังใหญ่เลย การน็อคกะใช้เวลาบโดนฟ่อ เขาเออลงไปกะจับเบ็งโตมันแข็งกะเอาขึ้นได้เลยถือว่าใช้ได้แล้วกะเอาซุ่มใหม่มาน็อค ประมาณ 10-15 นาทีปลากะตายแล้วกะแข็งแล้วกะใส่ถุงละ 10 กิโลกรัมที่นี้เขาต้องการ 3-4 ดันกะว่าไปกะขนขึ้น รถไป

เดี๋ยวนี๋กะถ่ายทอดให้ลูกหลานแล้วเพราะว่าเขาไปทำงานอยู่กรุงเทพฯ แล้วเขากะ รายได้บมันคงแน่นอน กะเลยเอาเขามาเอ็ดปลากะซังลงทุนให้เขาเอ็ดเท่าทักมือนี๋หละ เพราะว่ามัน กะพอเลี้ยงครอบครัวอยู่ได้อาชีพเลี้ยงปลากะซัง แล้วกะกะการทํานากะให้ความรู้เขาถ่ายทอดให้เขา เหมิดคือกันฟોકะพาเขาเอ็ดมาตลอดเป็น 10-20 ปีแล้วที่พาลูกเอ็ดแล้วสอนให้มีอาชีพที่ฟ่อแม่ถ่าย ทอดให้

หลานที่พ่อเลี้ยงพ่อเขาดายอยู่กรุงเทพฯก็มีอยู่ เพราะว่าแม่เขากะบ่อยู่เดี๋ยวนี๋กะได้ 3 ปีแล้วพ่อกะซื้อนมให้เขานูบาล เดือนหนึ่งกะเหมิด 3,000 บาท ค่านม ส่วนไปโรงเรียนอนุบาลกะให้มือละ 5 บาทกินขนมตลอดจนชอดคำ กะชอยมาได้ 1-2 ปีแล้ว

พ่อก็มีปัญหาเดือดร้อนพ่อกะสิปรึกษาครอบครัวถ้าแก้ไขได้กะสิปรึกษาพวก ผู้เฒ่าที่อาวุโส ที่เขานับถือส่วนมากกะปมีเรื่องดอกกะสิปรึกษาตั้งแต่ครอบครัวเจ้าของทอนั้นแหละ ส่วนมา กะสิให้คำปรึกษาผู้อื่นหลายกว่าเรื่องน้ำท่วม เรื่องขาดแคลนเงินทองนี้แหละให้คำปรึกษาพวกที่เดือด ร้อน

มันกะสิดีอยู่เพราะว่าถ้าเรียนสูงกะสิได้เงินเดือนสูง ๆ ถ้าเรียนต่ำ ๆ กะสิได้เงิน เดือนน้อย ๆ ถ้าได้เรียนสูง ๆ กะสิได้เฮ็ดงานที่ช่ำบายบ่ต้องได้มาเฮ็ดงานที่หนัก ๆ จังแม้ที่เรียน หนังสือมาน้อยกะได้เฮ็ดงานหนักแล้วรายได้กะเหนื่อย บ่พ่อยากพอกิน กะเลยวางแผนอย่ยากให้ ลูกได้เรียนสูง ๆ สามารถเอาตัวรอดได้ดีกว่าพ่อแม่ บ่ต้องมาเฮ็ดไฮ้เฮ็ดนาคือพ่อกับแม่

พ่อกะว่าพ่อกะสามารถเอาโตรอดได้ดีกว่า ตั้งแต่ก็พ่อแม่พาดั้งแต่เฮ็ดไร่นาจะมีตั้งแต่ วัว ควาย ไถนา จนกว่าสิแล้วกะใช้เวลาโดน บ่คือสมัยนี้ฮยังกะทันสมัยสามารถเฮ็ดนาได้บ่ต้องเฮ็ด กะได้แล้วกะใช้เวลาคราวเดียว กะแล้วเพราะมันมีรถไถนา แล้วเวลาเกี่ยวกะจ้างรถมาเกี่ยวบ่พ่อมือ 2 มือกะแล้ว แต่สมัยพ่อแม่ต้องเกี่ยวเองแล้วต้องตีข้าวเองมันบ่มีความทันสมัยทุกคือทุกมือนี๋แม่กะ เลยว่าพ่อกะสิเอาโตรอดได้ดีกว่าเพราะว่า ทุกอย่างมันทันสมัยกว่าพ่อแม่สมัยเก่า มันกะเปลี่ยนแปลง มาแล้วมาประมาณ 10 กว่าปีแล้วตั้งแต่ก็อยู่กับพ่อแม่เฮ็ดนาแต่ละเทื่อใช้เวลาโดนอิหลี พ่อกะมาดก สมัยพ่อแม่ใช้เวลาคราวเดียวกะแล้ว บ่ต้องลำบากคือจิงสมัยเก่า

การอพยพทุกมือนี๋กะย้อนบ่มีงานทำในเขตเพราะว่าบ่มีโรงงานมาตั้ง แล้วหลังจาก ทำนาแล้วรู้ว่าสิไปเฮ็ดอิฮยัง ส่วนมากกะไปทำงานอยู่กรุงเทพฯ บางคนกะไปทำงานเย็บผ้าหลาย บางคนกะไปขับรถแท็กซี่ บางคนกะไปเฮ็ดงานโรงงาน ถ้ามีโรงงานคนแถวบ้านกะบ่ต้องได้ไปทำงาน ไกลฮอดกรุงเทพฯ

กะเฮ็ดนานี้แหละที่บ่สบายใจเพราะว่าเฮ็ดแล้วน้ำมันท่วม แล้วเฮากะลงทุนหลาย เวลาเอาไปขายกะบ่เต็มราคาไหนสิจางต่ำ จ้างเกี่ยว และกะซื้อปุ๋ย แล้วพ่อกะได้ข้าวมากะเอาไปขายกะ ได้แค่กิโลละ 6 บาทมันกะเลยบ่ได้กำไรอิฮยังมีแต่ได้ทุนคืนชื่อ ๆ บ่หน้าซ้ำน้ำกะมาท่วมผู้ล้งคนบ่ได้ กินข้าวจกเม็ด คนทุกข์อยู่แล้วกะเลยทุกข์กว่าเก่าบ่รูสิไปหาอยู่หากินจิงได้ นี่แหละเป็นปัญหาที่แม่บ่ สบายใจมา 3-4 ปีแล้ว

การทำมาหากินทุกมือนี๋พ่อกะว่าต้องขึ้นอยู่กับความขยันเพราะว่าการขยันและอดทนสิสามารถเอาชนะความหยากจนได้เพราะว่า อยู่บ้านจิงพ่อกะต้องขยันและสู้ต่อความหยากลำบากแล้วสิประสบความสำเร็จ แล้วมันกะสิทำมาหากินง่ายกว่าอดีตเพราะว่าการคมนาคมมัน สะดวกเพราะว่ารถลามาไปมาได้สะดวก บ่คือจิงคนสมัยเก่ามีตั้งแต่เฮ็ดนาขายข้าว กะบ่เป็นราคากะ

ยังเห็ดต่อไปต่อว่าสมัยนั้นอีกหยั่งกะทันสมัยการทำมาหากินกะดีกว่าเก่า จังพ่อเห็ดปลากะซังกะต้องติดต่อกับคนนอกอยู่กรุงเทพฯ เพราะว่ามันทันสมัยไปเห็ดมันกะเป็นจั่งสิมา 10 กว่าปี

แม่กะนับถือพระธาตุคำบุญแบบว่าตำบลค้อเหนือสินับถือ พระธาตุคำบุญเห็ด เพราะว่าตั้งแต่พ่อแม่เกิดขึ้นกะเห็นโลดกะเลยนับถือ ถ้าเขาไปทำมาหากินกะต้องไปขอของดีพื้น น้ำมนต์พื้น ประวัติกะปู้เพราะเกิดที่หลัง กะมีตั้งแต่พื้นว่าถ้าไปใส่มาใส่กะให้ยกมือใส่หัวให้พื้น ปกปักรักษา การบูชากะใช้ดอกไม้ธูปเทียน แล้วส่วนการส่งน้ำปีหนึ่งสิเห็ด 2 เทีย เทียแรกทางอำเภอก่อนมาส่งก่อน กะสิเป็นพวกนายอำเภอกะเป็นเดือน เมษายน แล้วเทียที่สอง กะทางตำบลมาเห็ด กะส่งอีกเทียหนึ่งกะเดือน พฤษภาคม ประมาณวันที่ 20 กว่า พ่อกะนับถือมาตั้งแต่จำความได้ เพราะว่าชาวบ้านและพ่อแม่กะนับถือมาตลอด

นางสาว หนูแดง พันสายอายุ 30 ปีอาชีพ ทำนา ทำสวน สารแห ปลุกมะละกอ ที่บ้านเลขที่ 25 ม.1 บ้านค้อเหนือ.ตำบลค้อเหนือ อ.เมือง.จ.ยโสธร.วันที่สัมภาษณ์ 13 มกราคม 2546

มีลูกอยู่ 2 คน มีหลานอยู่ 2 คน

1. เต็นหญิงรัตนา จันทรแก้ว อายุ 10 ปี เรียนอยู่โรงเรียนศรีธรรม ป.4 อยู่โรงเรียน วัด กะว่าอยู่วัดศรีธรรม เป็นวัดปู่พวงนี้แหละ กะใช้เงินไปเรียนมีละ 10 บาท เสียค่ารถเดือนละ 200 อยู่โรงเรียนพื้นเลี้ยงอาหารกลางวัน

2. ศิราพร จันทรแก้ว อายุ 7 ขวบเขาโรงเรียนเจ้าของโรงเรียนบ้านค้อ กะใช้เงินไปเรียน 5 บาท กะซื้อกินเองซอกับข้าวไปใส่ ใส่กะบางมีกะ 3 บาทเสาร์ อาทิตย์ กะใส่ใส่อยู่ 2-3 บาททั้ง 2 คน หลานพ่อแม่เขากะเป็นพี่ชาย เขากะใส่มาอยู่หน้าว่าไปโรงเรียนนายเสาร์ อาทิตย์กะไปนอนกับพ่อกับแม่เขา พ่อแม่เขาส่งเงินใส่เอง ถ้าว่าเขาบ่อยู่กะฝากไว้ให้หลาน

แฟนมีอาชีพเป็นช่างประกอบรถไถ อยู่บริษัทเราเจริญอยู่ในโตเมืองยโสธรนี้แหละ ได้เงินเดือนๆละ 3,500 แล้วกะเบี้ยเลี้ยงมีละ 60-80 บาท

กะแบ่งหน้าที่ใส่เขาว่ามาจากโรงเรียน ล้างถ้วยตั้งไฟนั่งข้าว บางเทียมีไข่มีหมากหุ้ง จังซีเขากะทอดกินเอาเอง กะใส่กอกน้ำเขาตุ๋นกะว่างงานบ้านมีความสำคัญกะว่าถ้าว่าเขาบ่เจ็ด ความสะอาดกะสิเบี่ยงปดี่แขกไฟไปมากะสือายพื้น กะว่ากะเ็นบอกลูกใส่ซ้อย หลานกะเห็ด

มีนาอยู่ 50 ไร่ น้ำท่วม 30 ไร่ปลูกข้าวเจ้า 10 ไร่ข้าวเหนียว 10 อย่างละเคิงปลูกไว้กินเห็ดกะว่าครอบครัวนี้มีกันทั้งเมี 10 คนกะว่าเหลือจากกินแล้ว กะจ้งขาย แต่ว่ากะได้ขายอยู่แต่ว่า บ่หลาย กะขายได้บาปีกะ 10,000 ถ้าว่าข้าวเป็นราคา หักทุนกะตกเป็นหมื่นคือกันแหละตกเป็นกำไร กะแค้กิน กะทุนกะไปจ้างคนไถแทน ซื้อปุ๋ย ซื้อน้ำมันมาใส่รถไถ จ้างคนถอนก่แต่ว่าดำเจ้าของดำเองจ้างปีละ 2,000-3,000 เห็ดนามากะเห็ดมา 20 ปีแล้วกะเห็ดมาตลอดกะพ่อแม่พื้นสอน กะว่าหลังจากเลิกเรียนพ่อแม่กะบอกใส่ไปหัดดำนาไปหัดถอนก้า แม้ว่าถ้าว่าดำยังบ่เป็อนแม่กะว่าใส่ค้อยแก่มัน แบ่งเป็นกำค้อยเสียบๆ นาบึงกะได้เห็ดยามหน้าแล้งกะปลูกข้างแต่ข้าวเจ้าพันธ์ประทุมธานี 1

ปลูกขาย ปลูก 10 ไร่ กระจายได้ปีละ 3,000-4,000 หักจากต้นทุนแล้วมันใช้ต้นทุนหลาย นาปีจะได้ คือกัน นากะเป็นของแม่เพื่อนอยู่กันได้แบ่ง กะเอ็ดนำเฟิ่นกับอ้ายกันเฟิ่น กะแบ่งเงินกันกะหลังจาก เหลือกินแล้วกะจั่งขายเอามาแบ่งกัน การลงทุนกะลงที่กันกะว่ากะว่าช่วงดำกะออกไป 3,000 กะ ออกกันผู้ละ 1,000

การสารแหที่แลกกะว่าพ่อเฟิ่นอยากได้แห กะเลยไปนั่งเบิ่ง กะว่าไปถ้าผู้เฒ่าขาง บ้านตามวิธีเอ็ดกะนั่งเบิ่ง กะเลยมาหัดเอ็ดๆไปเอ็ดมากะเลยเกิดความชินกะเลยเอ็ดเป็นตอนนี่เฟิ่น ตาแล้วหละ เพื่อนชื่อว่าปู้เสาะ กะได้ไปเบิ่งเฟิ่นสอนมากะ 10 ปีแล้ว ชายแหมนี้แต่ก่อนกะมีรถมาซื้อ จากโรงงานขอนแก่น ที่ละ 1-2 ดางกะขาย กะว่า 4-5 ปีมานี้เฟิ่นดเฟิ่นได้ไปนอก แต่ว่าเขาต่อนี้กะ ได้ไปขายอยู่โยสข บางเทียกะได้ดางละ 180-200 กะว่าแต่ช่วงกะว่าหน้ากะเขาเคาเอ็ดนากะสิบ ค้อยเป็นราคา แต่ว่าช่วงหน้าแล้งเขาจะจับปลาขายกะสิเป็นราคา

การเอ็ดปักทุ่งกะเอ็ดลงทุนปลูกเอ็ดเป็นต้นบได้ปลูกเป็นไร่แต่ว่ามันยังดก ปลูก 35 ต้น ประมาณ งานหนึ่งเทียแรกกะว่าพ่อเฟิ่นไปเ็นว่าบ้านเขาเขากินบักทุ่งหลาย แล้วบักทุ่งกะเป็น ราคากะเลยแนะนำใส่ปลูกกะว่าได้เมดพันจาดกะเซตรตำบลมากะว่าเฟิ่นกะแนะนำใส่ปลูกกะว่า ต้องปลูกจั่งชั้นจั่งซี ปลูกไ้กันมันถึงลิดิด กะว่าระยะเมตร 50 คูณเมตร 50 กะสิปลูกตั้งแต่เดือน 4 สอด เดือนธันวาคม มันกะสิเข้าหน้าแล้งกะบได้เอ็ดกะว่าลมมันกันโชก เอ็ดไฮไปพันกันกันพันกันกะบ ปลูก ปลูกบักทุ่งมาได้ 2 ปีแล้ว หลังจากที่ว่าไปหัดน้ำบักทุ่งแล้วกะไปหาเฟิ่นกะว่าหาอยู่ตาม กะ 3 วันกะจั่งได้ขายกะต้องถ้าไ้มันแห้งก่อน กะขายได้เทียละ 50-60 กะขาย 10 มัด 100 แต่ว่ากะปถึง ดอกกะ

การเล้ากันการช้อยเหลือกันแบบนี้ยังมีอยู่กะว่าเป็นเฟิ่น้องกันแต่ว่าแม่เฟิ่น้องเป็น ผู้อื่นกะมีกะว่าไปบอกเขาว่าไปช้อยเกี่ยวข้าวแ่นเตอเฟิ่นกะไปถ้าว่าครอบครัวนี้ไปว่าคนในครอบครัวกะไปแทนกะว่าแม่เฟิ่น้องเป็นผู้เฒ่าอย่างเดียว แต่ว่าเดียวนีสิบค้อนหลายคือแต่เก่าสิบบ้อยคือแต่ กะว่าคนมันเอ็ดนาหน้อยกะว่าน้ำมาถ่วม 3 ปีนี้หละแต่ว่าแต่ก็การช้อยเหลือกันการเอากันกะดูอยู่ การเล้ากะว่าบได้จ้างจิกบาทมีแต่มาเอ็ดไฮช้อยกะว่ามาเอ็ดไฮเฮาเฮากะมีไ้เอ็ดไฮกินกะตอนเข้า กับตอนเทีย ดอนแล้งมากะกับไ้บ้านมัน

สัตว์เลี้ยงกะได้เลี้ยงอยู่ควยกับไ้ ควยเลี้ยงไว้เอาฝุ่นสัฟฟัก สัสนาแต่ถ้าว่ามัน เฒ่ากะขายกะเก็บไว้ถ้าขายยามมันเป็นราคากะ 3 ปีขายโดหนึ่งเหลือลูกมันไว้เป็นพันธ์ต่อไปไ้กะได้ เลี้ยงอยู่แต่ก็มีอยู่ 30 โต เอาไว้ถ้ากินกะต่อนี้กะเหลืออยู่ 20 กัวโต กะว่าหว่างช่วงเอ็ดนากะได้แขก เขามาช้อนเอ็ดนากะเลยฆ่าเอ็ดอาหารใส่เขาเลี้ยงแขก

การหิบบิการฟั่งพาอาศัยซึ่งกันและกันบแตกต่างกันกะคือแต่เก่าอยู่เด้กะ สมัย แต่กันเห็นกันเอ็ดกะมาช้อยกันเป็นกลุ่มเป็นก่อน แต่ว่าเดียวกะช้อยกันคือเก่า แต่ว่าการหิบบิ แต่ก็แต่ก่อนพ่อแม่พาเอ็ดมาถ่าว่ามีชาวกะยืมกันได้ เดียวนี้กะยืมกันได้ อย่างพ่อพล เฟิ่นกะมายืม เฟิ่นได้เกี่ยวแล้วเฟิ่นกะเอามาส่งกะยืมข้าวไปกินจั่งซีกะว่านาเฟิ่นน้ำถ่วมข้าว เงินทองกะว่าเดียวนี

กะตื้นขึ้นหยิบยืมกันง่ายขึ้นกะว่าอย่างอากะมายืมเงิน ชื่อว่าสะวาด บางทียกกะไปยืมเพื่อนดินกะว่าบาง
 เทียเงินปพอใช้ เทียละ 400-500 ส่วนมากกะเป็นญาติผู้อื่นกะปมี เวลาที่ว่าไปเยี่ยมญาติหรือว่าหมู่กะมี
 ของไปฝาก กะว่ายังญาตินี้อยู่หนองอิตุมชื่อว่ายายเต็มมือนั้นได้ปลาแดงไปใส่เพิ่น กะสิได้ผักหอม
 เป็นผักใส่เฮาตอบแทน แต่ก็กะเป็นคือกัน

กลุ่มทางศาสนาแต่ก็กะมีบุญต่าง ๆ กะบุญพระเวด บุญเดือน 3 บุญข้าวก็ กะไปเล่า
 เอาบ้านข้าง ๆ มาเป็นบ้านดอนยาง บ้านกล้วย ไปใกล้กะว่าเอาเงินมาเพาะคายเทศผู้ 3-5 บาทกะเจ้า
 กะสิช้อนนมใส่ คะเจ้าสิเฮ็ดเมิดบ้าน ช้อนนมหมกใส่ กะว่ากะเจ้าสิเฮ็ดทุกเฮี้ยยามกะเจ้ามาเพาะคาย
 เทศ กะว่าเป็นกลุ่มเป็นคุ่มถ่าว่าคุ่มนี้เฮ็ดคุ่มได้สิมาช้อย กะสิมีผู้ใหญ่บ้านเพิ่นเป็นผู้ประกาศบอก ถ่า
 ว่าเมื่อนี้ว่าสิเฮ็ดบุญทำความสะอาดหน้าบ้านไผ่บ้านมันกะทำ

กะหว่ง 5 ปีที่แล้วกะเคยเกิดวิกฤติอยู่กะว่าโตหนูเองกะป่วย พ่อกะป่วยกะสิได้ผ้า
 ดัด เงินทองกะสิขาดแคน กะพอตีแฟนกะไปหาตัดไม้มัดฟืนเผาถ่านกะได้พอช้อยยาชื้อกิน พอได้ใส่
 ลูกไปโรงเรียนบัตพอหายเจ็บเป็นกะไปเฮ็ดช้อยกันทุกอย่างกะตื้นขึ้นมา กะว่าลำบากกะว่าเหลือโดน
 (สงสาร) ลูกได้เงินไปโรงเรียนขนาดอยู่โรงเรียนไกลกะได้ใส่เงินไป 2-3 บาท แฟนกะแต่ก็กะลบได้
 เฮ็ดงาน แต่กะขั้บรถอยู่ว่ายามเขามาจ้งใส่ไปขั้บใส่กะพอได้ไปอยู่ กะเทียละ 300-500 แล้วแต่ว่าไกล
 ใกล้ไกลอย่างกรุงเทพฯ 500 ขั้บใส่ชื้อจรถเขา

ปอปลากะมีอยู่ อยู่ยากะว่าแต่ก็กะว่ามีรถแมคโฮมาชุดดินไปขายกะเลยได้มาสะ
 กะกว้าง 7 วา ยาว 20 วากะว่าได้ปลาอยู่นี้หละมากินปลากะเป็นปลาธรรมชาติ

เงินมีบทบาทในชีวิตเงินนี้ช้อยได้หลายอย่างช้อยได้ใส่เฮามีความสุขมีความสุขทุกมี
 ตามความต้องการ กะว่ามีความสุขมีเงินเฮ็ดหยังกะได้ชื้อชื้อหยังกะได้ ถ่าว่าบมีกะมีความสุขทุกกะว่า
 ทุกคนกะ ขั้วหาแต่เงิน ขาดเงินกะบได้เกิดเจ็บเป็นตากะต้องใส่เงินทั้งนั้นหละกะว่าไปหาหมอกะ
 ต้องมีเงินค่ารถกะต้องมี ค่ารงบาล ถ่าว่าบป่วยกะอยู่ได้อยู่บมีเงิน เงินชื้อกับข้าวเข้าบ้านมีหนึ่ง 20
 -30 ใส่แต่ลูกไปโรงเรียนแต่ว่าพอกับแม่กะพ่อทำงานกะไปหากินอยู่หม่องทำงาน แม่ไปนากะไปหา
 กินอยู่หน้าสะพานปลา กิน ด้าบักหุ้ง กะว่าช่วง 2-3 ปีนี้หละกะว่าบได้ชื้อแนวกินกะ เขียด ปุ่หอยกะเริ่ม
 หลายแต่ก็กะเจ้าใช้ยาหลาย กะว่ามีคนมาบอกว่าปลุกข้าวไรสารพิษเขาจ้งสิชื้อ ตอนนั้นแมงกินนมมัน
 หลายกัดกินไปข้าว กะเลยจับไปขายจับได้กะได้ขายพากันไปจับได้ผู้ละ 300 โด กะขายใส่แม่ค้าอยู่
 บ้านเฮา 100 โด 20 บาท

ห้องดินบ้านเฮาอาชีพที่สร้างรายได้ดีที่สุดปลูกผักกับไปทำงานโรงงาน หลานกะ
 เฮ็ดงานโรงงาน เขามาตั้งอยู่นี้เป็นโรงงานเย็บเสื้อชั้นในชื้อว่าโรงงานสิวินา วิชาหนึ่งเขากะได้ 3,500
 พอได้ใส่ในครอบครัว เพราะว่าถ่าว่าผู้หนึ่งเฮ็ดนาอีกผู้หนึ่งเฮ็ดงานกะสิได้มีเงินเก็บ

อาชีพที่สร้างรายได้แย่ที่สุด กะว่าเฮ็ดนาหละกะถ่าว่าราคายังอยู่แค่นี้แต่ว่ามัน
 กะต้อยมันได้กิน กะว่าแย่กะเพราะว่ามันลงทุนสูง แต่ก็มีมันกะบได้ใส่เครื่องทุนแรงหลาย แต่ก็กะใช้
 ควยกะปมีค่าน้ำมัน น้ำมันกะราคาสูงปุ่ยกะแพง ค่าแรงจ้งกะแพง กะว่ามันแย่มาได้ 3 ปีนี้หละกะ

สิ่งที่ว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ว่าเฮ็ดไฮชีวิตดีขึ้นมาซุมือนี้ กะว่ามึงงานเสริมได้หาเงินหาอันนี้ กะตีซิง ได้มีเงินกะว่ามันดีขึ้นแฟนกะมึงงานทำ กะว่าสิ่งที่ว่าเฮ็ดไฮชีวิตดีขึ้นกะเป็นงานนี้แหละกะถ้าว่ามีกะมีเงินมีเงินแล้วอยากหยั่งเฮากะได้ สำคัญเงินกะว่าแม่น แล้วกะว่าเห็นไฮครอบครัวดีขึ้นคือ ความรวมมือกัน ความเข้าใจกัน กะว่ามันขึ้นอยู่กับหลายอย่างมีแต่เงินมันกะบ่ดีไปตลอดเด๊ะ

ครอบครัวมีความมั่นคง อยู่กะกะว่าครอบครัวว่าเฮ็ดอียังกะได้ ตามคมตั้งใจเงินทองกะมีมาได้มาเลยๆ กะว่ามีอาชีพ แฟนกะมีอาชีพ แต่ก๊ีบได้เฮ็ดหยั่งอยู่ซึ้งๆกะว่าบ่มีรายได้กินข้าวเสียข้าวซึ้งๆว่างงานๆ

ซุมือนี้เป้าหมายในการใช้เงินกะว่าใช้แต่แนวจำเป็น อย่างซึ้งกับข้าวไฮลูกไปโรงเรียน กะซื้อสบู่ ฟงซุรด ยาสิฟั่น กะก๊ีบไว้ออม กะว่ามีเงินฝากธนาคารอยู่กะฝากอยู่ธนาคารกสิการณ ฝากได้ 3-4 ปีกะว่าฝากไว้ยามเฮาฉุกเฉิน กะว่ายามเฮาเจ็บเป็นเอ็นอุ่น ยามเฮามีเรื่องมีราว ถ้าแฟนได้เงินกะเอาไปเก็บธนาคาร แล้วกะเป็นเงินขายข้าวได้จากแม่แห่น เก็บทุกเดือน เดือนละ 2,000-3,000 แต่ว่าได้มากะมาซื้อรถปิคอัพนำ เก็บมา 7-8 ปีซื้อนำฟั่น้องบแพงดอกกะ 95,000 เงินกะสิเอาไว้อายค่าน้ำค่าไฟ กะแบ่งเงินออกไว้อำนี้เอาไปเก็บๆไว้ อำนี้เอาไปใช้ในครอบครัว

บ้านนี้กะเป็นของพ่อแม่กะยังบ่ได้เป็นของเฮากะว่า เฮาอาศัยอยู่นำเฟิ่นซึ้งๆ นากะบ่ทันได้แบ่งกะว่าอยู่นำเฟิ่นดูแลเฟิ่น

กะว่าเฮาต้องประหยัด ถ้าว่าเฮาประหยัดเฮากะบ่มีเหลือแหละ ถ้าว่ามีหลายนไฮหลายกะเมิน กะว่าเจ้าของเป็นคนประหยัดซึ้งๆจ่าย แบบว่าสิ่งที่ว่าจำเป็นกะจั่งซื้อสิ่งที่ว่าจำเป็นกะบ่ซื้อ สิ่งทีจำเป็นกะว่าแปบ สบู่ ยาสิฟั่น น้ำปลา เป็นของไฮ

การเลือกซื้อเสื้อผ้ากะบ่ค่อยได้ซื้อกะว่าป้าอยู่ทางกรุงเทพฯซื้อว่าป้าหอม เป็นคนซื้อ เขาฝากมาไฮเฟิ่นเฮ็ดงานอยู่บริษัท ส่งมาไฮลูกหลานพ่อแม่ กะว่าถ้าว่าซื้อกะเบ็งกะเลือกแบบพอไฮ อุ่นแ่่นพอกันหนาวได้แ่่นกะสิซื้อ ตามฤดูกาล กะว่าสื้อยิด กะว่าอย่างเบ็งหลายๆร้านว่าร้านได้ ถีกร้านได้เป็นตาซื้อ ร้านใหญ่หลูหลายกะบ่เขากะว่าย่านมันแพง คุณภาพปานกลางพอสย

การที่ว่าเฮ็ดกับข้าวในบ้าน กะหนนี้แหละกะเป็นผู้เฮ็ดกะว่าซื้อมาเฮ็ดเอา ถ้าว่ามีปลา กะไปเก็บมาจากนนี้แหละกะมาเฮ็ดเอา ผักบัว ผักชี ผักโสม มาแกงปลามาปนกินกับรวกผักรวก หยั่งนี้แหละ ถ้าว่าซื้อกินมันบ่แซบ แล้วกะว่าเฮาเฮ็ดไว้แต่ยามได้ ถ้าว่าปนปลาเฮาเอาปลาเลี้ยงมาตำมันบ่แซบ กะเฮ็ดมาตลอดตั้งแต่มีครอบครัวมาเลย

การที่ว่าเพิ่มขนาดของจำนวน กะเกิดไฮเฮาดูแลอยากขึ้นกะว่ามันเป็นควยน้อย มันบ่ซึ้งกเขียกซึ้งกหยั่ง กะต้องได้ไฮหลานเบ็งไว้ไฮ กะไฮหลายเผ่าบไฮมันกินถ้ากินผัก กะว่าพอกับแม่เฟิ่นไปเลี้ยงกะเลี้ยงนำกัน แต่ก๊ีบมี 2โตกะว่าเบ็งนำกันเอากองหญ้ำเข้าหมู แต่ว่ามีอีกโตหนึ่งกะต้องซ้อยกันเบ็ง ผู้หนึ่งเบ็งควยใหญ่ แล้วแม่กะเบ็งควยน้อย กะตอนไปกินหญ้ำ ไปนากการดูแลกะลำบากขึ้น แต่ก๊ีบได้แบ่งกะเป็นผู้เบ็งจัว พอไคแฟนมาเฟิ่นกะเป็นผู้เลี้ยงไฮ แล้วกะว่าลูก 2 คนอยู่

เฮ็ดนาแม่เป็นผู้เฝ้าเทียนนาแล้วกะเฮ็ดกับข้าวกับปลาไว้ถ่าลูก แล้วพอกลับจากนาแล้วกะเฮ็ดกับข้าว กินแม่เป็นคนหนึ่งข้าวไว้ถ่า กะเป็นแปลงในการทำงานมาได้ 12 ปีแล้งกะกะตั้งแต่มีครอบครัวมา

ฐานะครอบครัวดีขึ้นกะว่าตอนนี้จะอยู่กับพ่อแม่เพิ่นอยู่ แต่ว่าตอนที่ว่าบั้นได้เป็น ครอบครัวกะบ่ฮู้จักเก็บจักก่า

แต่ก็ไปเฮ็ดนาพ่อแม่เพิ่นกะพาหากินอยู่นา กะหากินนำพ่อนำแม่อยู่ 3 คน อ้ายกะไปติดทหาร แต่ตอนที่ว่าอ้ายยังบ่ทันได้ไปติดทหารกะ เพิ่นเป็นผู้ใส่เบ็ดแล้วกะเฮ็ดกินกันเป็นครอบครัว ถ่าว่าหามาได้หลายๆ ถ่าเหลือกินกะขายอาหารหลัก กะเป็นปลานี้แหละ เพราะวาปลา มันหลายช่วง 2-3 ปีมานี้ แต่ก็ไต่บ่หลายกะได้กินปลาอยู่แต่ว่าบ่หลายปะนี้ แต่ว่ากะกินมาตลอด

การที่วาเอาโตรอดกะว่าแต่ก็กะบ่ฮู้จักการขาย เวลาเฮ็ดผักเฮ็ดผลไม้ยังกะบ่ได้ขาย กะมีแต่ขอเอากะบ่ได้ซื้อ แต่ว่าเดี๋ยวนี๋กะว่าเฮาปลูกมาเพิ่นกะปล้ำขอ กะว่าก่อนเพิ่นสิปลูกเพิ่นต้องลงแรงลงทุนไป แต่ว่าซื้อกันกะแบบว่ากลางขอ กะว่ากะซื้อแต่ว่ากะแถมไป แต่ว่ากะต้องซื้อถึงว่าสิแถม แต่ว่ากะดีกั้วเฮาได้อาชีพใหม่ขึ้นมากะได้รายได้ขึ้นมากั้วแต่ก็ กะว่าอย่างสารแหกะว่ากะดีกั้วพ่อแม่เพิ่นพาเฮ็ดนา มา กะว่าเฮ็ดนาปีหนึ่งถึงสิได้เงิน แต่ว่าปลูกหมากฮู้มีกะแค่ 2-3 เดือนกะได้ขายแล้วเด้อ ถ่าว่าสารแหถ่าว่าเฮาอยากได้ไว อยากสิได้เงินไวกะต้องเขี้ยวโตเอง

กองทุนกะได้ยืมเงินล้าน กะว่ายืมมาแล้วกะเฮ็ดใช้ความเป็นอยู่ดีขึ้นมาอยู่กะว่าเฮาได้มีเงินมาหมุน กะลงทุนเฮ็ดนา แต่ว่าบ่ต้องได้ไปยืมเงินดอกสูงๆ เขา กะว่าเงินมาหมุนเวียนในการเฮ็ดนา กะหัวแต่ยืมมาปีกลายยืมมา 15,000 กะไว้กะยืมแล้วกะมีคนค้าประกันใส่กะคนในกลุ่ม

อบต. เพิ่นกะคืออยู่กะกะว่าเวลา เฮามีหยังเฮากะไปปรึกษาเพิ่นได้ แล้ว เพิ่นกะมาพัฒนาถนน กะว่าเป็นการเกี่ยวกับการพัฒนานี้แหละ พัฒนาวัด พัฒนาถนน กะเวลาหน้าฝนน้ำมันกะไหลดี แล้วเวลาหน้าหนาวบ่มีคอนกรีตถมพัดมาซี้ฝุ่นกะบ่บ่บ่เข้าบ้าน แต่ว่าเพิ่นเฮ็ดถนนใส่กะเขา กะว่าเพิ่นตีมาโดนแล้วแหละ กะว่าได้ 3 ปีนี้แหละ

ภาษีที่ว่า ภาษีค่านาที่ว่าบ้านเสีย ถ่าว่าหมู่บ้านเฮากะได้เสียภาษีร้านค้า โรงสี ภาษีที่นา ผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้มาเก็บๆเข้า อบต.

กะกลุ่มกะมีกลุ่มที่ว่าได้เขากับเขากะกลุ่มโรงสี กะสมาชิก 50-60 เป็นแบบว่าก่อนที่ ว่าสิเป็นกลุ่มกะออกเงินกันไปซื้อโรงสี กะออกผู้ละ 1,500 – 2,500 กะแล้วแต่ว่าไผ่สิถือหุ้นน้อยหุ้นหลาย เวลาปะนผลกะเป็นตามหุ้น กะเวลาขายแกบขายฮ้า ของในโรงสี กะข้าวปลายนา

คาดหวังอยากใส่รัฐบาลมาช้อยเรื่องข้าว สินค้าราคาข้าวดีขึ้นจักหน่อย กะว่าอยากใส่มันเท่าเทียมกับปุ๋ย กะว่าปุ๋ยแพงกะอยากใส่ราคาข้าวแพ้นช่าราคาปุ๋ย ถ่าว่าข้าวดีกั้ว กะว่าปุ๋ยกะอยากใส่ดีกั้ว กะมันจ้งอยู่ได้ แต่ว่าตอนนี้กะอยู่ได้กะว่าอยู่แบบฝืดๆ

กะว่าขายของอยู่ตลาด กะว่าบ่อยากขายกะเพราะว่ามันได้เสียค่าที่ค่าหยังแพง มันกะต้องได้เข้าเขาเด้ละ กะว่าเคยไปขายของกะขายหมากขาม กะว่ามันได้รายได้ดีอยู่เด้แหละ

อาชีพที่หาเงินได้เร็วมือนี้กะว่าเจ้าของเป็นอาชีพหาเช้ากินค่ำคิดจ้งจ้งเต้กะ กะว่าได้เงินมาแต่ละมือกะมีรายจ่ายอยู่ กะข้าว่าหาเช้ากินค่ำหมื่นเวียน มันได้ใช้ทุกมือ

ข้อมูลข่าวสารมีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพเขากะว่า ถ้าว่าเขาได้ข้อมูลข่าวสารมาเขากะจะได้เอามาใช้ กะอย่างได้ฟังข่าวว่าเกี่ยวกับอันนั้นอันนี้ เขาจะได้เฝ้าเบ็ง รองเฝ้าเบ็ง หมายถึงว่าถ้าว่าเพื่อนว่าถ้าว่าปลูกพืชผัก ใสยาหลายกะว่าผักปลอดสารพิษ กะเขาสู่วามันบตีแบบนั้นเขากะปเอาแบบนั้น ข่าวสารสวนมากะได้จากทีวี แล้วกะเฝ้าเบ็งกะว่าในทีวีเขาเฝ้าเขากะเห็นอยู่อย่างการปลูกมะขามหวานปลูกจ้งได้ สดจ้งได้จ้งซี

การปลูกหมากอยู่ กะว่าเกษตรเขามาแนะนำแนะ กับความคิดเจ้าของแผนการ พัฒนาการเกษตรเขาจะมาบอกบางสิ่งบางอย่าง แต่ว่าเขาจะเอาความคิดเขาแทนแต่ว่าเอาความคิดเพื่อนเม็ดกะสิบได้ผลดีกะเพราะว่า เพราะว่าเพื่อนกะปฐูว่าดินโพลกับดินร่วน มันแตกต่างกันอย่างได้ กะว่าดินร่วน พอรดน้ำน้ำมันกะสิบแต่ว่าดินโพล 2-3 มือมันถึงสิด เพื่อนกะมาไฮ้ข้อมูลเขาดีอยู่ได้กะ กะว่าเพื่อนกะมาแนะแนว กะว่าเฝ้าไฮ้เขาดีขึ้นอยู่ได้กะ

อยู่บ้านกะมีคนทีว่อพยพไปอยู่กรุงเทพฯ ไปหาเงินชั่วคราวแล้วกะกลับมามีเงิน กะอย่างพวกพ่อ พล แม่อยู่ไปขายไก่ย่างแล้วกะขอเฝ้าเบ็งกะกลับมามีเงินกะว่าเพื่อนกะต้องมาเฝ้าที่เหลือ กะว่าน้ำมันถั่วเมินอีกหาหนึ่งแต่ว่าสิมาอยู่เฝ้าเบ็งเลย ลูกกะเรียนมันกะสิบพอกินกะต้องได้ไปเฝ้างานอยู่กรุงเทพฯ

กะว่าวางแผนอนาคตไว้ว่าอยากสิเลิกเฝ้าเบ็งกะว่าอยากไปขายของ คิดว่าอยากลงไปต่างจังหวัดกะว่าเฝ้าคนข้างๆบ้านเพื่อนไปแล้วว่ารายได้มันดี กะอย่างพ่อ พลแม่อยู่นี้แหละกะ เพื่อนว่าเพื่อนขาย ข้าวเหนียวส้มตำ ไก่ย่าง กะว่าเขาได้กำไรมือละ 1,000 บาทหักต้นทุนแล้ว ครอบครัวกะบ่ทันได้เฝ้าด้วยกะว่าถ้าว่าไปกะสิบมีคนอยู่บ้าน พ่อแม่กะเฝ้าแก่แล้ว

รอบปีนี้กะคิดว่าอยากขายของนี้แหละกะว่าขายข้าวต้มขนน ของเบ็ดเตล็ดนี้แหละกะ กะว่าคิดแล้วจากนากะสิได้ขาย แล้วกะว่าพ่อแม่เพื่อนกะแก่แล้วกะว่าอยากไฮ้เพื่อนเฝ้าเบ็งกะเลยว่าเป็นกะหาอาชีพเสริมไฮ้เพื่อนขายไฮ้ กะว่าลูกเค้าเป็นผู้ลงทุนไฮ้ กะว่าไฮ้เพื่อนเป็นผู้เฝ้าบ้าน คิดจ้งซีมา 2 ปีแล้ว

การสร้างงานสร้างเงินไฮ้เจ้าของกะว่าเป็นกะแต่งงานเบาๆ กะว่างานหนักเฝ้าเบ็งได้ กะว่ากะอยากเฝ้านี้เฝ้านั้นอยู่กะว่ามีตสารแหกกันเฝ้าเบ็งกะอยู่ตอนนี้กับปลูกหมากสูง ออย่างอื่นกะบ่มีกะมีแต่ว่าต่อไปกะว่าอยากสิขายของกับอ้าย ชื่อว่า ทองใบ

การดูแลกัน การเจ็บเป็นเอ็นอ่อนกะว่ามีมาเบ็งกันดีอยู่ได้กะ แบบว่าได้ยินว่าผู้หนึ่งผู้นี้เป็นจ้งซีกะไปเบ็งกันดีอยู่ได้กะ กะว่าแต่ก่อนสิเป็นงานอิหยัง งานแต่งงานกะต้องได้จ้างแม่ครัวมาเฝ้าอันนี้กะข้า แต่ว่าเตียวนี้กะมีการจัดตั้งกลุ่มแม่บ้านกะกลุ่มแม่บ้าน กลุ่มชาวบ้านนี้ละไปช้อย เพราะว่าแต่ก็ กะว่าต่างคนกะต่างหาเงินกะทะเลาะทะเลาะ ตอนนี้กะช้อยกันดี กะว่าเว้างานกะว่ามีเจ้าหน้าที่เขามาอบรมหลายสิ่งหลายอย่าง กะเจ้าหน้าที่ พัฒนาการแทน พัฒนาชุมชนแทน กะว่าไฮ้

ได้มาจัดตั้งไฮ้ได้เป็นกลุ่มเป็นก่อน จัดตั้งกลุ่มนั้นกลุ่มนี้ กะ คิดว่ากะช้อยเหลือกันดีกะคิดมาได้ 2-3 ปีนี้แหละ การที่วามีการเปลี่ยนแปลงกะเบ้งจาก 1. การไปช้อยเวียกการงาน อย่างที่วามีการเจ็บป่วยตายกะช้อนกันดี กะว่าตลอดงาน แต่ก็กะบ่เป็นจ้งซี

ถ้าว่าปัญหา หรือความเดือดร้อนกะ ปรีกษาฟอ ปรีกษาแม่นี้แหละก่อน กะว่าอย่างที่ว่าเขามีเรื่องมีราวสมควรบ่ ส่วนมากกะเป็นเรื่องเล็กๆน้อยๆ แต่ว่าถ้าเป็นเรื่องที่วาคอบครับพออยากบ่พอกินกะปรีกษาคณัฐจักคนที่ว่าสนิด กะว่าบ้านเจ้าเป็นคือบ้านช้อยบ่ เอ็ดจ้งๆได้ที่ว่าสิพออยากพอกินกะอย่างถ้าบ้านคนที่ว่าชื่อว่าปู เป็นรุ่นน้องแต่ว่าเขาเรียนจบมากะได้รับราชการเป็นครูแผนกะเป็นตำรวจ เพิ่นกะสิว่ากะค้อยเอ็ดค้อยหาเดียวกะมีเอง ถ้าว่ามิงงานมีหยังเขาว่าเขากะสิเอิ้นสิบอก

ฮา บ่งเทียเพิ่นกะจ้งซักผ้าไฮ้จ้งซีหนาเทียละ 40-50 แต่ว่าส่วนมาถ้าว่ามีความเดือดร้อนกะสิไปหาเขา แล้วเขาจะกะช้อยเหลือเฮาดี

การไฮ้ความเคารพ กะว่าบ้านนี้แหละบ้าน อบต. กะว่าเพิ่นเป็นคนที่ว่ามีเหตุผลกะว่าเพิ่นว่ามีหลักการแบบว่ามีความคิด แบบว่าเพิ่นว่าสอนเฮา กะบ่แม่ว่าเพิ่นเป็นผู้ใหญ่บ่ได้ว่าไฮ้ กะว่าเพิ่นสอนเฮากะคือเพิ่นเป็นพ่อเฮา บ่แม่เติ่นน้อยเว้า กะว่าผู้อื่นว่ากะบ่มีเหตุผล แล้วเขากะได้ช้อยเหลืออยู่ กะอย่างเขาเจ็บไข้ได้ป่วยไปหมอมจ้งซีกะว่าเขาฝากบ้านฝากหยังเพิ่นกะเบ้งไฮ้ ฝากหมอมจ้งได้เพิ่นกะเบ้งไฮ้เมิด

อยากไฮ้ลูกเรียนสูงๆกะว่าบ่อยากไฮ้มาเอ็ดไฮ้เอ็ดนา กะว่ายายเขาลำบากเรียนมากะได้ทำงานมีการมิงงาน แต่ว่าเอ็ดไฮ้เอ็ดนามันกะมีแต่จ่มบัก กะบ่ได้มีอียังกะว่าบ่ได้เอ็ดไฮ้ดีขึ้น การที่ว่าเรียนสูงๆจำเป็นถ้าว่าเขาบ่ได้เรียนมากะไปเอ็ดหยังเฮาจะสิบ่ชู้ถ้าว่าเอ็ดงานกะบ่ชู้แนวทางเอ็ดงานเอ็ดหยัง

การเอาโตรอกกะว่าผู้เพิ่นมีความรู้สูงๆกะสิเอาโตรอดได้ดีกั้วกะว่า เรียนมากกะสิคิดได้มากกั้ว กั้วไกลกั้ว แต่ว่าซุมที่วามีเขาจบ ม. 3 กะได้เป็นดีกะบ่อดดอกเรียนเทียบสูงเฮา กะว่าการที่ว่าเรียนสูงๆ แล้วบ่ได้ดีกะมีแต่ว่าการเรียนหนังสือกะขึ้นอยู่กับผู้เรียนอยู่คือกัน แม่นว่าพ่อแม่ส่งไฮ้เรียนเป็นนายหนาพ้น ถ้าว่าบ่สนใจกะบ่ได้เป็นได้ กะว่าที่อยากไฮ้ลูกเรียนสูงกะว่า กะอยากไฮ้เขาได้งานที่วาคีๆ กะคือว่าได้เงินเดือนสูงแน่ บ่ได้เอ็ดงานบ่ลำบากแน่ได้มีเงินทองไว้ใช้ไว้สอย

กะว่าอยากไฮ้เพิ่นบ้านเข้ามาช้อยดูแลกันกะว่าเกี่ยวกับเรื่องลูกเด้าไฮ้ช้อยเหลือเบ้งไฮ้กันดูแลไฮ้กัน ว่ามันไปจ้งได้มาจ้งได้ กะบ่แม่นแต่ว่าเห็นดมันไปนากันกะว่าเขาไปทางที่ดีต้องเบ้งว่ามันไปในทางที่ผิดบ่ ช้อนกับเบ้งพ่อแม่ผู้นี้กะช้อยบอกพ่อแม่ผู้นี้เบ้งไฮ้กัน แต่ว่าซุมมือนี้นะคืออยู่คือเก่า เวลาลูกหลานเฮาเอ็ดบ่ดีกะคอยดักเตือนอยู่

ลูกหลานนี้ได้ช้อยอยู่กะว่าหลานผู้ใหญ่กะช้อยเอ็ดนาไฮ้ หลานผู้น้อยกะช้อยหลก้าไปยาย กะว่าดีกะว่าดีกั้วบ่มีคนว้อยแหละลูกหลานกะตาย

พี่น้องเครือญาติกัน ควรใช้ความซื่อสัตย์เสียก่อนเรื่องการเรียกร้องงาน มีงานการอิ
หยังกะมาซื่อสัตย์เสียก่อน แต่ว่ากะซื่อสัตย์ กะอย่างพ่อแม่บ่สบาย หรือว่าลูกบ่สบายกะมาซื่อซะ
ซื่อเบิ่งลูกหลาน ถ้าว่าไปหาหมอกะซื่อพาไป กะไปเบิ่งน้ากัน ดูแลกันยามที่ว่าญาติพี่น้องบ่สะ
บาย หรือว่าเดือดร้อนอิหยังต่างๆ

นาง จันทร อินทนนท์อายุ 53 ปีอาชีพ ทำนา เลี้ยงควาย123ม.1บ้านค้อ
เหนือ วันที่สัมภาษณ์13มกราคม 2546.

มีลูก4คน

1. ชื่อว่า นาง อำพัน อินทนนท์ อายุ 32 แต่งงานแล้ว ตอนนี้เขาแต่งงานอยู่กรุงเทพฯ
ไปกรุงเทพฯตั้งแต่อายุ 15 เสด็จงานอยู่บริษัท ทอด้าย ได้เงินเงินเดือนละ 9,000
แฟนเขาแต่งงานไฟฟ้าเขารับเหมาเองอยู่กรุงเทพฯ บ่ได้ส่งเงินให้กะว่าแต่ก็กะได้ส่ง
อยู่แต่ว่าเดี๋ยวนี้บ่ได้ส่งกะว่าลูกเขาเรียนสูง ได้เรียนอยู่มหาวิทยาลัยแล้ว บ่ได้ส่งมา
7-8 ปีนี้แล้ว
2. ชื่อว่า นาย สุวรรณ อินทนนท์ อายุ 25 ขับแท็กซี่ได้เมียแล้วกะเบาะกันแล้ว ไป
ขับได้ 7-8 เดือนนี้ หลานอยู่น้าแม่เขา กะส่งเงินให้ใช้อยู่เดือนละ 1,000
3. ชื่อว่า นาย สายันต์ อินทนนท์อายุ 23 ปี เสด็จงานก่อสร้างอยู่โยธา เสด็จมาได้ 7 ปี
แล้ว เงินกะพอได้ใช้น้าแนั้นแหละ เงินเดือนละ 3,800 กะใช้อยู่เดือนละ 1,000-
2,000 อยู่ กะว่ามีผู้นี้แหละไค้กั้วหมู่ ปั่นได้แต่งงาน
4. ชื่อว่านาย สมชาย เจริญวัย ผู้เป็นลูกพี่น้ากะเลยใช้ชี้น้าพี่น้า พี่น้ากะมีเมียอยู่เมีย
พี่น้ากะตายกะเลยมาเอาหนี้ กะกำลังเรียนอยู่ ม.3 กะบ่ได้ให้เงินไปโรงเรียนหลายปะ
ได้แหล่มีอยู่ 10 บาท กะไปโรงเรียนอยู่บ้านนี้แหละกะโรงเรียนบ้านค้อเหนือ นี้
แหล่

เลี้ยงวัวควายมานี้กะตั้งแต่แม่อายุ 13 ปี กะเลี้ยงเองกะว่าพ่อซื้อไว้กะเลี้ยงเลย กะว่า
มันออกลูกมากกะขายไปจ้งขันแหล่ กะเสด็จจ้งขันมาตลอด เหลือแม่ไว้เสด็จพันธุ์ ควายกะอยู่ตอนนี้มี
อยู่ 7 โต แต่ก็ กะมีอยู่ 4 โตเลี้ยงแต่แรกนี้ แล้วมาเลี้ยงเป็นครอบครัวกะเลี้ยงมาจ้งขันแหล่ แยก
ครอบครัวมาเสด็จเองกะตั้งแต่อายุ 30 ปี แต่งแต่งงานกะอยู่กับพ่อกับแม่ได้ 2 ปีแล้วกะแยกออก
มากกะเสด็จมาตลอดเลี้ยงมาตลอด กะแยกออกจากพ่อมากะพี่น้ากะใช้ควายมา 3 โต แล้วกะมาเลี้ยง
ใช้มันออกลูก เอามันมาเชิงมันกะออกลูกแล้วเฮากะป้อนขาย กะใช้มันออกหลายๆกะจ้งขาย แล้ว
ตอนที่ว่ามันยังบ่ได้ขายกะเฮากะหาเสด็จ ดอกเสด็จถ่านขายพอได้ซื้ออยากซื้อกินไปก่อนแหล่บ้าน
นอกดเฮาเป็นจ้งขัน แล้วเฮามีจัวมีควายแล้วมีคนมาถามซื้อเฮากะขาย

การที่เข้ามาควายเพิ่มขึ้น การดูแลเพิ่มขึ้น กะว่าใช้ยากกะปยากธรรมดาเฮาไรมันไป
กินหญ้ากะแล้วเฮากะล่ำมันไว้ แต่ว่ายามหน้าหญ้าอีต๊ะกะลิดต้องได้หาหญ้าใช้มันกินได้ แต่ว่ามัน
กะปยากปะได้แต่ กะว่าเฮามักเลี้ยงควาย กะวามักกั้วเลี้ยงเปิด มักกั้วเลี้ยงหมู่ เสด็จน้านี้กะบ่มี

เอา เลี้ยงจัวเลี้ยงควยนี้มันสบายมากหลาย มัคโพดกะว่าท่าว่ามักกะว่าบได้ซื้อโฮมันกิน กะว่าเลี้ยง เบ็ดกะต้องซื้อฮ้าโฮมันกิน เลี้ยงหมูกะต้องซื้อฮ้าซื้อหัวอาหาร เขาบมีเงินสิซื้อเฮากะต้องเลี้ยงจัว เลี้ยงควยนั้นแหล้ว เขาบมีเงินสิซื้อโฮมันกินทางหลวงกะบได้ซื้อโฮมันบ่ละ เฮากะต้องทางที่ว่า เขาบได้ซื้อนี้ตัวละสบาย คิดจั่งซึ่มว่ามันสบายกะตั้งแต่ 30 ปีมากะตั้งแต่มีครอบครัวมากะว่า เลี้ยงจัวควยนี้มันสบายกั้วเฮ็ดนา กั้วเฮ็ดอย่างอื่น

นากะเฮ็ดอยู่ละเต็นบ้าน นานึงกะอยู่ละซึ่ม 10 ไร่ อีกนานึง 4 ไร่ 2 งาน กะ เฮ็ดนาปี 10 ไร่ นาบึง 4 ไร่ แต่ว่านาบึงกะบได้เฮ็ดกะว่าน้ำครองมันบ่มาฮอด นานั้นครองพานนา เลย ปีนี้กะได้เงินอยู่ ปลุกข้าวเหนียวกับข้าวเจ้า ข้าวเหนียวกะสิได้ปลุก 6 ไร่ เอาๆไว้ถากินคุ่มปี อยู่ ข้าวเจ้าปลุก 4 ไร่ ข้าวขายแล้วกะว่าบได้เงินหลายปะได้ข้าวมันบ่เป็นราคาปีนี้ แต่ว่าถ้าข้าว เป็นราคาคือทุกปีเฮ็ดนามากะได้ 3 ปีกะได้ 10,000 อยู่ แต่ว่าปีนี้ได้ 9,000 หักต้นทุนนาปีกะแต่ก็ กะบได้เฮ็ดโฮ่พี่ชายเฮ็ด กะยายกะหัวแต่มาเฮ็ดปีนี้เฮ็ดเป็นนาบึงว่าครองหัวแต่มาฮอดปีนี้ ตั้งแต่ ได้อายุ 20 ปีที่แล้วกะโฮ่พี่ชายเฮ็ดเป็นนาปีมาเลย เพราะว่าแต่ก็ยายกะบได้เฮ็ดกะเลี้ยงแต่ควยมา เลยแต่นากะเฮ็ดอยู่แต่กะเฮ็ดเอาไว้กินบ่ได้ซื้อ กะนาที่ว่าถึงนี้หละ แล้วกะหัวแต่มาแบ่งเอา นาปี กะเฮ็ดกะได้จั่งเฮ็ด กะว่าปีนี้นานี้เม็ด 2,000 กะจั่งคนดำ จั่งคนกั้ว บุกกะบได้ซื้อหลายกะนามัน งามแล้ว กะว่าปีนี้นานี้ใช้ 2 สอบ

การหยิบยืมกันชื้อมือนีกับอดีตแต่ต่างกันเด้ ชื้อมือนีกะหยิบยืมกันกะหยิบยืมได้แค่ครั้ง เดียวเขากะว่า กะว่าเงินมันมีมันกะบ่อยากซื้อ โฮ่หัวมันยืมเฮ็ดหยังเขาว่าจั่งซึ่ กะว่าเงินคือกันกะ ว่าเฮากะยืมได้เทียเดียวถ้าว่าไปอีกเทียที่ 2 กะบ่อยากายเขาซึ่ แต่อดีตกะว่าใช้นากันอียังกะ ใช้นากัน ถ้าว่าเขาบมีอันนั้นอันนี้กะว่าไปหาเอาเด้อ เฟ็นว่าจั่งช้นอยู่หมองอันหมองนี้ แล้วเฮายืม ไปแล้ว แล้วเฮาเอามาส่ง แล้วกะยืมอีกกะบ่ว่าโฮ่กันเด้ แต่ว่าชื้อมือนีเป็นหยิบยืมกันบ่ได้ มันกะ เปลี่ยแปลงมาเป็นระยะ 3-4 คีนหลังมันเป็นเพราะเศรษฐกิจบ่ดีมันล้อยหลอ กะว่าทั้งน้ำท่วมมา กะมันเลยหยุงยาก กะว่าน้ำท่วมมา 3-4 แล้วเด้ แต่กั้นน้ำท่วมเฮากะได้เกี้ยวเด้ แต่ว่าเดียนั้นา น้ำท่วมมันบ่ได้เกี้ยวเลย กะว่าแต่กั้นน้ำท่วมธรรมชาติ แต่ว่าเดียนี้น้ำท่วมน้ำเขียน ถ้าว่ามันท่วม มันกะเปลี่ยโลดกะว่าน้ำมันเค็ม กะว่าน้ำมันมาหาดันข้าวมันกะเปลี่ยโลดแหล

วิกฤติ ในชีวิตกะมีอยู่ช่วงหนึ่ง กะว่ามันเป็นแก้ปัญหาบ่ตก กะว่าแก้ปัญหากะบ่ อยากตก แล้วกะว่าสิไปขอความช่วยเหลือกะบ่อยากไปกะว่าเขาเว้าโฮ่ กะเลยกะว่าวะช้อยเหลือโด เองไป กะเลยโทรศัพทไปขอเงินกับลูกผู้้นผู้้นกะว่ามาแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเสียก่อน กะว่าโฮ่มัน แล้วไป แล้วเฮากะจั่งหาไปคีนเฟ้นใหม่กะว่าเฮาเป็นหนี้ กะเป็นหนี้ ธกส. เป็นหนี้หลายแล้ว กะว่า เป็นเงินแสน กะว่าเทียแลกกะว่ากูมาโฮ่ลูก แล้วลูกมันกะบ่ส่งมาโฮ่ กะว่าเฮาสีเอาเงินไปตั้งร้าน ขายของ ขายกับข้าว อยู่กรุงเทพกะเลยโฮ่เขาไป แต่ว่าเขากะส่งมาโฮ่อยู่แต่ว่ากะบ่พอได้แค่ตัด ดอก กะว่าเลยโทรไปยืมกับลูกผู้้นผู้้นกะจั่งได้มา ตัดตก แล้วกะมาเริ่มต้นใช้หนี้เขาใหม่ พอมาปี ต่อมาลูกเขากะเก็บเงินแล้วกะส่งมาโฮ่แล้วกะค่อยตัดไป ตอนนีกะเม็ดแล้ว กะยืมใหม่อยู่แต่ว่ากะบ่

ยืมหลายเต้ กะยืมมาซื้อควยนี้หละ กะยืมมา 70,000 ยืมมากะบ่ใช้ผู้ใดแม่กับพ่อเฮ็ดเอง กะว่ายืมมาแล้วกะเฮ็ดโฮ้ชีวิตเฮาดีขึ้นมาอยู่กะว่ากะว่าได้จับได้บายอยู่ กะว่าเฮาไปขายควยนี้กะได้อาติดยลละ 1,000-2,000 อยู่กำไร กะขายเป็นอาติดยได้ขายทุอาติดย วันอาติดยกะไป(บอง)นำเพิ่น อยู่กุดชุมกะว่ากะว่าเป็นตลาดจัวควยซื้อขายกัน อันที่ว่าเฮาเลี้ยงเฮากะเลี้ยงไว้ เงินที่ว่าเฮายืมมาเฮากะซื้อไปขายเอา ชุมที่ว่าของเก่าที่ว่าเฮาเลี้ยงเฮากะเลี้ยงไว้ แต่ว่าชุมขายกะหาซื้อเอาไปขาย กะว่าเป็นเงินหมื่น กะเฮ็ดมาได้ 7-10 ปีแล้วกะว่าเฮาไปหาซื้อบ้านนี้แหล่ว กะว่าเฮาซื้อมาโตะละ 16,000 เฮากะไปขายโตะละ 17,000-18,000 กะไปจ้งชั้นหละกะว่าเฮาซื้อรถมอเตอร์ไซค์หาได้แล้ว กะเอาใส่รถใหญ่ไปเฮากะจ้งเฮากะว่าเขาคิดเป็นโตโตะละ 25 บาทเพิ่นซื้อว่าพ่อใหญ่เต็ม กะเอาไปเทียบละ 4-5 โตะนี้หละ ไปฮอดกะไย้นขายกะว่าเฮาผูกไว้แล้วเขากะมาถามเฮา ว่าโตะนั้นขายหลายปะไดโตะนี้ขายหลายปะได้กะบอกเขาไป กะว่าขายนำควยนี้กะได้เงินอยู่ดอกเป็นเงิน 7,000-8,000 หักต้นทุนแล้ว แต่ว่าค่าที่กะได้เสียอยู่เต้เทียบละ 10 บาท แต่ว่าเฮาขายได้ก่อนเด้กะจ้งเสีย ถ้าว่าขายบ่ได้กะบ่ได้เสีย เวลาไปขายกะขายบ่ได้ไปเต้ โฮ้พ่อใหญ่เพิ่นไปแทนไปผู้เดียวแต่ว่าเวลาไปหาซื้อกะซื้อนำกัน

เงินกองทุนเงินล้านกะยืมมาคือกันกะยืมมา 7,000 บาทกะยืมมาซื้อจัวซื้อควยมันกะบ่ได้ดอก ซื้อควยกะบ่ได้จักโตเลย แต่ว่ามันกะคืออยู่กะว่าได้มีเงินมาซื้ออยากซื้อกินกะว่าดีขึ้นมานิดหน่อยกะว่ามันบ่ต้องที่ว่าต้องไปหยิบยืมเงินผู้อื่น กะว่ามีเงินพอ ได้ซื้ออยากซื้อกิน กะว่าเฮายืมเงิน ชกส.มา กะพอได้หมื่นกะว่ามันกะได้ใช้บ่คุ้มปีกะว่ายืมออกมากะว่าได้ใช้ลูกได้ไปใช้อยู่ในโรงเรียน

เงินกะมีอยู่กะธรรมดาหละ กะมีเงินเก็บฝากธนาคารอยู่แต่ว่ากะบ่หลายดอก ฝากกะว่าบ่ได้ฝากทุกเดือนกะว่าลูกเรียนนี้แหล่ กะว่าหม่องกะว่าซื้ออันนี้อันนั้น กะว่าเดียวหม่องหนึ่งซื้ออันนั้นอีกกะว่าเป็นเงิน 20-40 กะว่ามันกะเป็นไปจ้งชั้นหละ

การไปเยี่ยมไปหากะว่าติดกับปัจจุบันมันต่างกัน กะตั้งแต่ไปหาเขาบ่มีแนวฝาก เขากะมีแนวฝากเฮา แต่ว่าเดียงนี้เฮาไปหาเขาเฮามีของฝากไปทางสันเขากะบ่กะปยากฝากเฮาเด้ กะว่ามันเป็นจ้งได้เต้ กะว่าทาง กำไปทาอุบล ไปทางนั้นเป็นญาติกะว่าเพิ่นกะว่าเพิ่นพ่อยากพอกินอยู่ แต่กะว่าบ่รู้เป็นหยั่ง กะเดเลยว่ายายบ่ยากไปสูงสิงกับไผ่ ยายกะกำหน้าทำมาหากินอยู่อย่างนี้หละ กะว่าวันๆกะไปโทง กะว่ากับมากะกินข้าว กินข้าวเสีจกะไปเอาควยอยู่โทง

การหาซื้อควยกะว่าเฮากะถามไป กะอย่างว่าเฮากะก่อเพิ่นกะถายว่าเป็นจ้งได้ควยสิบขายบ่ กะว่าเฮากะไปนำโทง กะว่าข้อมูลข่าวสารกะไปซื้อจัวควยบ่ต้องใช้ข้อมูลอียัง แต่ว่าเป็นราคาขึ้นลงของจัวควยกะต้องฮู้โลด กะว่าอย่างเพิ่นผู้เพิ่นไปมาเพิ่นกะว่าโฮ้ผิงว่าราคาจ้งได้ แต่ว่าเฮาบ่ฮู้เฮากะต้องไปเบ็งเฮาคือเก่า กะมีลูกเป็นลูกพ่อ อยู่บ้านดอนยางกะว่าเฮาซื้อประจำเลยเฮาซื้อโตะละ 10,000-20,000-30,000 เฮาซื้อว่างบ เฮาซื้อประจำเลย กะเฮาซื้อเข้าเขียง บาดนี้เขากะกะเหล้าโฮ้พ่อเพิ่นพัง พ่อเพิ่นกะว่าเป็นจ้งซี้กะว่ากะขอยอยู่ฮั้นโลดดีเขากะขายได้อาติดยลละ

5,000 กระว่าเขามาเข้ากันฟอลูกถ้าว่าเขาเอาไปขายกระว่าเขาจะไปจะต้องมีข้อมูลข่าวสารว่า โตขนาดนี้มันขายโตจักพัน กระว่าเขาจะไปขายซื้อๆได้กระว่าเขาต้องอ่านเนื้ออ่านหนังสือมันก่อนว่ามันเป็นราคาเท่าใด

กระว่าเขาจะต้องมีข้อมูลพื้นฐานคือกัน เป็นแบบว่าเขาจะไปขายแม่บ่เขาจะไปเป็นดูว่าโตนี้สืขายได้เท่าใดเขาจะไปเบ่งกระว่ามันๆได้บ่เกิน 500 ดอก ถ้าไรมันกระว่าบ่ต้องไปซื้อดอกกระว่ามันได้หน่อยกะได้ปรึกษากัน กระว่าโตนี้มีสิเป็นราคาบ่เขาจะอ่านใส่เนื้อใส่หนังสือมัน กระว่าวิธีการเบ่งพ่อเพิ่นกะเป็นผู้สอนเบ่ง กระว่าอย่างว่าเขาเบ่งโตมันแล้วกระว่าหนังสือมันหนากระว่าเนื้อมันกะหลาย หนังสือบางเนื้อมันกะน้อย กระว่าโตใหญ่บ่ใหญ่กระว่ามันบ่เกี่ยงกัน บางคนกระว่ามัดควยโคงใหญ่กระว่ามันดูหลาย บางคนเขาจะเอาเช็ดหยังอันนี้ขายกะปู้

อาชีพแบบขายกระว่า เป็นอาชีพค้าขายไป กะยังแต่พ่อแต่แม่เพิ่นว่านั่นแหละ กระว่าพ่อค้ากะค้าพอยขายกะขายกะปจิบหายจักเที่ยว เพิ่นว่าจ้งชั้น กระว่าเขาเอามาหมกมาหมนไว้ เขาจะบ่ได้ แต่ว่าถ้าว่าเขาค้าเขาขายไปบาทสองบาทเขาจะได้อีกกันไป

กระว่าค้าขายจ้งขายควยกะบ่มีกลุ่มบ่มีเครือข่าย กระว่าบ่ได้บอกอิยังกินกะ ว่าตงนี้ตงนั้นเป็นราคากระว่าบ่ได้บอกกัน เขาจะบ่บอกเขาเขาจะบ่บอกเขาคือกัน กระว่าบ่ได้บอกผู้ใดกระว่าเขาจะไปเบ่งคือเขาอยู่แหมกะเลยบ่ได้เว้าบ่ได้บอก

สิ่งที่ว่าเป็นสิ่งที่ว่าสิเฮ็ดไฮ่ครอบครัวยังมีความเป็นอยู่ดีชีวิตกระว่า มีแต่เงินนี้แหละ ถ้าว่าเขาหาเงินมาได้เขาจะสิมีชีวิตดีขึ้น กระว่ามีงานที่ดีถ้าว่าบ่หากระว่าบ่มี กระว่าหามันกะจ้งซิมสิไปขอไผกินกะบ่ได้ คนสมันทุตมือนี้ซอกันกินบ่ได้เขาบอกแล้ว กะคิดมานี้ได้ 4-5 แล้ว

กระว่าเงินมีบทบาทในชีวิต กะอย่างว่ามีเงินมันกะปากได้ มีไม้มันกะเฮ็ดเขียนงาม กระว่าเงินเฮาสิเฮ็ดหยังกะได้ ขึ้นว่ามีไม้สิเฮ็ดหลังงานถได้กะได้ ถ้าว่าสุ่มมือนี้บ่มีเงินกะอยู่บ่ได้ กระว่าเขาจะต้องมีเงินเฮ็ดกินนั้นแหละ กระว่าหากินแบบเก่ากะหาได้อยู่ แต่ว่าเขียดอิมองมันบ่มีได้ซุ่มมือนี้ กระว่ามันหากินยากกั่วเก่า กระว่ามันบ่มีนั้นแหละ กระว่าเงินนี้มีบทบาทมากะคิดมาโดนแล้วกะได้ 4-5-6 ปีแล้วได้ คิดว่าเงินมีความสำคัญหลาย กระว่าแต่ก็กะบ่ได้คิดแล้ว กระว่ามันหากินได้กระว่ามันหากินง่าย กระว่าเขียดอิมองมันกะป้อีกกระว่าอย่างไรกันแต่เดี๋ยวกะได้แล้ว เดียวนี้มันบ่มีกระว่ากบยังบ่มีซ้าตอนนี้กะซ้อ

สมัยที่แต่ก็กระว่าการกินการอยู่กระว่าพ่อแม่เพิ่นพาไปหากินกะอยู่ตามนาบ่ฮีด กระว่ากินเขียด กินกบกินปลานี้แหละ อาหารหลักกะเขากระว่ามี 1 ปลา 2 กบ 3 ตำบักหุ่ง แค่นั้นแหละ กระว่ากินซุ่มมือ กระว่าปลาแดก กระว่านั้นแหละของมักกิน กระว่าไปหามาได้กบเขียด กระว่าไปหามาจะเอาเฮ็ดซู้กันกินเป็นครอบครัว ซุ่มมือนี้กระว่ากินกันเป็นครอบครัวอยู่คือเก่าอยู่แต่ว่าซ้อกิน

การกินเดี๋ยวนีกระว่าซ้อของมาเฮ็ดกินเอง กระว่าที่ว่าซ้อมาเฮ็ดกินเองกระว่ามันบ่อยาก ผัดอยากทอดนั้นแหละ กระว่าซ้อมาเฮ็ดกินคือแต่พ่อแต่แม่กินเอาโลด อาหารสำเร็จรูปกระว่าบ่ซ้อกระว่าบ่อยาก บ่แซบซ้อมาเฮ็ดกินธรรมดาที่ว่าพ่อแม่เพิ่นพาเฮ็ดกินมันจ้งแซบ เขาไปซื้อปลามาโลด

40 บาทกะได้กินอยู่โดนมืออยู่แต่หละ แต่ว่ากับข้าวกะบ่ค่อยได้ซื้อกะโดนๆซื้อที่หนึ่ง แต่ว่าจ่าย เทียบหนึ่งถ้าบ่ได้ให้ลูกไปโรงเรียนกะใช้มือละ 20 บาท ฟอกกับแม่กะว่ามันสิได้

กะว่าการใช้เงินของยายว่าเงินนี้ยายบ่อยากใช้ซ้ำโพนได้ กะว่าบ่อยากใช้เลย กะว่า บ่อยากแตก กะว่าสิเก็บไว้ยามเจ็บเป็นโพลแหล่ว กะว่ามันสิบ่มีเงินซื้อยากินแหล่ ว่าประหยัสนุดๆ

เป้าหมายการใช้เงินกะว่ามีเงินกะเอาไปซื้อจัวซื้อควยใช้หมูน กะว่าเอาไว้เก็บไว้เฮ็ด หยังกะว่าเก็บไว้มันกะบ่ออกลูกออกผล กะว่าใช้หมูนไปนำเงินได้มากะว่าสิแบ่งกะว่าสิเอาไป หมูนเลย ถ้ายามเจ็บเป็นเอ็นอ่อน กะว่ามีเงินอยู่กะว่าเฮาบ่ได้ไปใช้หมูนเมิด กะว่าสิเหลืออยู่ 1,000-2,000 กะว่าพอได้ซื้ออยู่ แต่ว่ากะมีเงินกองกลางอยู่กะว่า 1,000-2,000 บ่ได้ขาดมือ แต่ว่า เงินเก็บฝากธนาคารกะมีอยู่แต่บ่หลาย กะว่าฝากปีละเทียกะว่าเงินฝากทุกเดือนบ่ได้กะเพราะ ว่าเงินกะต้องเอามาหมูน

คิดว่าแต่เจ้าของทุก กะว่าทุกมันบ่มีอยู่กับฟอกกับแม่กะทุก กะว่ามาคิดตอนนี้กะว่า เฮาสิมาใช้ฟุ่มเฟือยบ่ได้ กะว่าเงินเฮากะว่าสิเอาไปนั้นสิเอาไปนี้กะว่าไปฟุ่มเฟือยบ่ได้กะว่า ถ้าว่า เฮาเจ็บเป็นมาเฮากะสิบ่มีเงิน ผู้ได้เฮาสิเฮา แต่ว่ากะดีขึ้นกะวแต่ก็อยู่

ที่บ้านที่วอยู่อาศัยนี้ได้จากพ่อ เป็นมูลมรดกบ้านกะว่าสร้างเอาเอง แต่ว่าสร้างแต่ก็ มันกะบ่แพง กะว่าสร้างมาได้ 30 ปีแล้ว เตียงกะจั่งซี้กะว่าจั่งซี้กะสร้างเองได้กะว่าบ่ได้เรียนยากกะ ว่าเฮ็ดพื้นเฮ็ดกะดีเอาโลด กะว่าหมู่พื้นแนวเฮ็ดหมู่พื้นนี้กะว่าบ่ได้จั่งได้เฮ็ดนี้ กะอย่างผู้ใหญ่ บ้านเฮ็ดพื้นเฮ็ดกะเฮ็ดนำพื้น เป็นอย่างอื่นกะซื้อเมิด ทิวีกะมีอยู่

การเลือกซื้อเสื้อผ้ากะยายกะบ่ได้ค่อยได้ซื้อ มีแต่ลูกซื้อมาใส่ ถ้าว่ากะซื้อโตะละ 10-20 บาทไปจั่งชั้นแหล่วกะว่าซื้ออียังแพง กะว่าเลือกซื้อแบบถึกๆ กะว่าเนื้อผ้ากะว่าแบบธรรมดา พอใช้ได้ ถ้าสิฟุ่มเฟือย มันกะบ่ได้ดอกเพราะว่าเฮากะสิประหยัดแหล่ ฟอพื้นกะว่าบ่ได้ซื้อจัก เทียกะว่ามิแต่ลูกซื้อมาใส่ตลอด กะตั้งแต่ได้มาเลยแล้วยายกะบ่เคยซื้อใส่จักเทีย ตั้งแต่ก็กะว่าซื้อ กะซื้อกะซื้อแต่โตถึกๆคือกัน กะว่าแต่ก็กะว่าเงินขาว บาทกะว่าได้ทั้งสิ้นทั้งเสีย กะว่าแต่ก็กะว่า ซื้อแต่เบิงซงมันแต่ว่าเอาบ่แพงถ้าว่าแพงบ่เอา กะว่าแต่ก็เสียมันบ่แพงได้สมัยแม่ กะว่าซื้อจั่งซี้มา กะตั้งแต่ได้กะว่าเลือกแบบธรรมดา กะว่าเงินมัยแต่ก็มันเป็นราคามีราคา 8 บาทแต่ก็กะว่าแพง แต่ว่ามันแต่ก็ที่ว่าซื้อใส่กะว่ามันกะว่าได้นั่งโดนแต่หละ ผ้าชุดมือนีกะบ่คือแต่ก็ได้หละ

กะว่าขายของอยู่ตลาดกะว่ายายกะบ่ยากไปขายดอก กะว่ามันเข็ดว่ามันบ่ไหว ยาย ปวดเอวปวดหลัง ปัสสาวะ แต่ว่าไปขายควยเอาอยู่มัยค้อยคำขายนี้ ถ้าว่าไปขายกะต้องอยู่หมองมันกะ ว่าไปขายเองบ่ได้ไปหาขายอยู่เบียงเองบ่ได้ กะว่าเขาบ่รับซื้อเฮากะว่าเบียงเขากะมีขาประจำเขา อยู่แล้วเขาสิบรับของเขาเฮาสิเอาไปขายเขาเลยบ่ได้

อบต.ยายกะว่าบ่รู้ว่าเขาดีเบาะกะว่า กะว่ายายกะบ่ค้อยได้อยู่บ้าน แต่ว่ากะเฮ็ดเขา มาพัฒนาอยู่กะว่ามาเฮ็ดถนนกะว่ามาพัฒนาบ้านเมืองให้มันดีขึ้นอยู่ กะเฮ็ดถนนมันกะสะอาด สะ อานอยู่แต่ก็กะหยางหินกะว่าหินมันดำแต่ว่าเด ยวนี้กะเป็นถนนกะว่าหินมันบ่ได้ดำมันกะสวดขึ้น

การไปมหาสู่กะ ดีขึ้นกะสะตวกขึ้นหลายเดิบ อย่างอื่นกะว่าบ่ได้สังเกตกะว่ายายมันกะบ่ค่อยได้อยู่บ้าน

บ้านเฮากะเสียแต่ภาชีที่นาที่ดินนั้นแหละ กะว่าหมู่บ้านเฮากะว่าเสียภาชีเห็นกะร้านค้ากะว่าเสีย กะว่ากะว่าภาชีขายของ ภาชีนากะพ่อผู้ใหญ่เห็นกะเป็นผู้มาเก็บ แต่ว่าอย่างอื่นกะเห็นเขาไปแเสียอยู่เมือง ของยายกะว่าแม่นเห็นผู้ใหญ่กับ อบต.เห็นมาเก็บแต่ว่ากะยายกะว่าจ่ายไปเลยกะบ่ฮู้ว่าไผเป็นไผเอาโลด

กะคาดหวังว่าอยากสิ ใช้รัฐบาลนี้มาช้อยอยู่ทุกแนวแหละ กะว่าน้ำท่วมน้ำแห้งมาช้อย กะว่าอยากใส่พื้นช้อยหลายอย่างอยู่นั้นแหละ กะว่ามาช้อยแนวมันบ่มีเช่นข้าวน้ำนี้แหละ กะว่ากะเจ้าบ่มีกินกะว่าเหลือโดนกะเจ้า กะว่าอยากใส่เขาเอาข้าวมาใส่กินเงินมาแจกมาใส่ได้ใส่ได้ช้อยไปจั่งชั้น แก้ปัญหาเฉพาะหน้าก่อน

ซุมือนี้กะว่าฐานะครอบครัวกะว่าดีกัวยู่กับพ่อกับแม่ กะว่าไค่กัวยู่แต่ก่อน การเอาโตรอดกะว่าดีกัวยู่ติดหนอย กะการเอาโตรอดกะว่าเอาเอารโตรอดได้ดีกัวยู่กะว่าบ่แม่น กะว่ากะเค้ปานกลาง กะว่าเช่น กะว่าแต่ก็พ่อแม่เห็นกะพาเลี้ยงควย กะว่าเป็นเลี้ยงลักษณะนี้แต่ว่าขายถึกกัวยี้ การแก้ปัญหาเฮากะว่าดีกัวยู่แต่พ่อแม่ กะว่าเฮาขายกะว่าเฮาขายได้หลายกัวย กัดบ่พ่อกับแม่เฮาอยู่ กะว่าสมัยนี้ควยมันเป็นราคาแต่ก็ควยโตะละ 1,000-2,000 หนึ่ง

การที่ว่าเฮาขายจั่วขายควยกะอยากใส่เขามาเอ็ดคือเฮาอยู่ กะว่าอยากถ่ายทอดใส่เขาอยู่ อยากสืบทอดอยู่ กะบอกเขาอยู่ แต่ว่าเฮากะบ่เอากะเขาว่าเขาสิบเก็ง บ่เก็งคำเว้า กะว่าเขาเป็นคนที่ว่าเว้าบ่เก็ง กะว่าส่วนมากเป็นคนบ่ปากไปกะสิไปจุงควยซื่อๆไผสิมาซื่อ เขามาถามกะว่าจึกแล้วกะสิว่าจั่งชั้นแหล่ว กะว่าพ่อบ่เอ็ดกะว่าบ่ได้กินดอก

กะว่าลูกที่ว่เรียนอยู่นี้กะว่าอยากใส่เขาเรียนสูงๆ กะว่าอยากใส่เขามีอาชีพหาอยากหากิน อยากใส่มันเรียนสูงๆนั้นแหละกะว่าแต่มันกะสิซู้ไหวบ่ กะว่าอยากใส่เขาเรียนสูงๆ กะว่าเรียนต่ำแค่ ม. 3 สิไปทำอิหยัง ถ้าว่าเรียนสูงๆ กะว่าไปสมักงานอยู่หม่องได้มันกะได้ได้ ถ้าว่าเรียนต่ำ มันสิ ไปสมักอิหยังได้จบแค่ ม.3 กะว่าใส่เขาเรียนสูงๆ กะว่าเฮากะอยากเรียนแท้ อยากเรียนอิหสิกะว่าพ่อก กกับแม่กะเผ่าซ้านี้กะว่าสิหาเงินใส่ได้เรียนได้ท่ได้บ่ มันบ่อยากออกจึกเมิ่น ขายควยนั้นมันกะไปนำพ่อยู่กะว่าถามมันว่ามัตขายควยบ่ มันกะว่ามัตไปทางเรียนหนังสือว่ามัตคัก

การประกอบอาชีพ ซุมือนี้มีความจำเป็นกะว่ามีความรู้สูงๆ ไปสมักงานได้กะได้ ถ้าเรียนต่ำกะว่าสมักได้กะบ่ได้กะว่าแค่ ม.3 สิเอ็ดหยังได้เขาว่าจั่งชั้น

งานบ้านนี้กะมีความจำเป็นอยู่แ่นแหล่วงานบ้าน กะว่าบ้านเฮียนเฮาเฮากะต้องเอ็ดใส่สะอาดไว้ กะว่าเฮาบ่อยากใส่มันสก ถ้าว่าสกกะว่าบ่อยู่แม่นแห่ว กะว่ามัตสกๆ กะไปอยู่ดง กะว่าได้แบ่งงานใส่มันเอ็ดอยู่กะว่ามันมาจากโรงเรียนกะแบ่งงานใส่มันเอ็ดมัดกวาดบ้านมัดน้อยนั้น กะว่าบ่ได้จัดใส่มันฮึดมันกะเอ็ดเอง กะว่าบนบ้านได้เฮียกะมีแต่มันเอ็ด เสือฝ้ามันกะบับ

แปบเข็ดเอง กับข้าวมันกะเข็ดเอง กะว่าตั้งแต่มันขึ้นมา ม.2-3 มานี้ยายบได้เข็ดกับข้าวได้ กะมีแต่ บักน้อยมันเข็ด

คนมายืมเงินกะมีอยู่ กะว่าเฮากะได้ไฮ้เขายืมตั้งไปอยู่บ้าน ตอนยางนี้กะว่าไฮ้ยืมไป 3,000 กะว่าบได้มีสัญญา กะว่าที่ไฮ้ยืมกะว่าเหลียวเบ็งภูมหลังของเขากะว่าเขาสีไฮ้คีนอยู่ กะว่า เบ็งว่าไรนาสาโทเขากะมีอยู่ กะว่าเขายืมกะว่าเขาบมี กะบ่ได้ยานว่าเขาสีโกงเลย กะว่ายาย กะว่าเอาไฮ้เขาไปแล้ว ถ้าว่าเขาสีโกงกะไฮ้เขาโกงไปโลด แต่ว่าเขากะบ่โกงกะบ่มีไผง กะว่าที่ว่า เขาบโกงกะว่าเขายืมกับเฮงายันนั้นแหลว กะว่าเขายากได้ยามได้กะว่าเขารมาขอยืมกะง่าย เวลาคีนเขากะง่าย กะว่ากะว่ายืมหลายๆกะว่าบ่เคยไฮ้ยืมแต่ว่ายืมถ้าว่ามีหลักค้ำประกันกะไฮ้ยืม อยู่ ถ้าว่าเขาบคีนสีได้เอาหลักค้ำประกันเขาแหลว

กะว่าไปขายควยกะว่าได้รู้จักคนใหม่ๆ กะมีอยู่กะว่าเข็ดไฮ้เขาเกิดความซื่อถือ กะ ว่ามีคนที่ว่าซื่อนำเฮากะพาเขามา เขากะบอกว่าซื่อโลดคนผู้นี้บ่มีหยัง แล้วกะคนที่ว่าพาเขามาซื่อ กะเขากะรู้จักเฮาอยู่ กะว่าเขากะบ่เคยตัวเขา กะว่าเขากะติดต่อมาดลอก แล้วเขากะไฮ้ความซื่อ ถือเฮาซื่อใจเฮา กะเขาว่าเฮาบ่เคยตัวเขา ถ้าว่าที่นั้นเฮากะขายที่นั้น กะว่าเฮาซื่อมาที่นั้นเฮากะ ว่าเฮาซื่อมาที่นั้นกะว่าเฮากะบ่เคยตั้งเขา กะว่าเขามาซื่อเฮาไปเขากะไปขายกะได้กำไร จากเฮา อีก กะว่ามีคนที่มาถามเฮากะบ่แม่นเป็นนายหน้าแต่ว่าเขากะพามามหาเฮาเองว่า ควยโตนั้น ลิขยาราคานี้บ่ แล้วกะพาผู้ที่ว่าซื่อซื่อมา แล้วเพิ่นกะว่าซื่อเพิ่นโลดเพิ่นเป็นคนที่ว่าบ่ตัวคนดอก กะ ผู้ที่ว่าเพิ่นพามาซื่อกะว่าเป็นหมู่ขายควยนำกันนี้ละซื่อว่าอวาลังกะว่าเป็นหมู่ใหม่ กะว่าเฮากะ เคยไปซื่อยเขาคือกันกะไปซื่อยเขาขายควยคือกัน กะลักษณะว่ากะพาลูกไปซื่อแหลว กะว่าค้อยๆ เข้ายใจกันกะตั้งแต่ขายควยนำกันมาใหม่ กะ 6-7-8 ปีมานี้แหลว

เวลาที่ว่ามีปัญหามีความเดือดร้อนกะสิไปปรึกษาอ้ายชายชื่อว่านายบุญ กะว่าเฮา เดือดร้อนมาบ่มีเงินบ่มีค่าหาเงินขาดเงินเฮากะไปปรึกษาเพิ่นได้เพิ่นกะไฮ้ไป อย่างที่ว่าเฮาเกิด ว่าควยเฮาหลบเฮาบ่มีเงินเฮากะยืมกะว่ายืมจิก 1,000 แหนเพิ่นกะไฮ้ยืมไป กะแล้วเฮาขายควยได้ แล้วเฮากะขายควยมามคีนเพิ่น

กะว่าเคารพครอบครัฟผู้นี้ละหลายกะว่าอ้ายชายนี้ละ นานบุญ กะว่าเพิ่นเป็นพี่ว้าย แล้วมีอียังเพิ่นกะซื่อยเมิดกะว่า เฮาบ่มีอียังเฮากะไปหาเพิ่นๆกะซื่อยเฮา กะว่าเฮามีอียังเฮา ไปปรึกษาเพิ่นกะไฮ้คำปรึกษาอยู่ แล้วกะแก้ปัญหাই้พ้อม

ในรอบปีนี้กะว่าอยากเข็ดกะคือว่าอยากเลี้ยงควยนำเฮฮัดนาบึงนำ กะเพราะว่ามัน กะได้เลี้ยงมาแล้วควย กะว่าอยากเลี้ยงเอาไว้ขายไปจ้งชั้นละ กะว่าไฮ้มันออกแม่แฝลูกมันไปจ้ง ชั้นแนวที่ว่า แนวนบได้ซื่อไฮ้มันกิน กะว่าเฮาอยากเข็ดที่นี้เหลือจากนั้นกะไฮ้ลูกไฮ้เต้าเข็ดเอา กะว่า เฮาเฒ่าแล้วกะว่าเฮาเมื่อยแล้ว

การค้าขายซุ่มมือนี้กะว่ามันดีขึ้นกะว่ามันไครเดิบ กะว่ามันมีแต่กำไรกะว่าเฮาเอาควย ไปขายเฮากะมีแต่ได้กะว่ามีแต่เป็นกำไร

การช้อยเหลือดูแลกกันปคือเกาดอกตอนนี้ กะว่าตามที่ว่าเบิ่งๆตามบ้านวันจากพีจากน้อง ถ้าว่าเป็นผู้อื่น ถ้าว่าไฮเขาช้อยเขาบ่ค่อยอยากได้อดอก แต่ว่ายามเจิบเป็นเอ็นอุ่นกะช้อยเหลือกันธรรมดา กะว่าแนวระแวงระวังภัยกัน กะมีอยู่หละนิดๆน้อยๆ กะว่ามันเปลี่ยนไปจากอดีตอยู่กะว่าแต่ก็เฮาแล่นไปหาเพิ่นเพิ่นกะช้อยเมิด เดียวนี้กะน้อยลงอยู่การช้อยเหลือกันแต่ว่ามัน กะช้อยกันเป็นธรรมดา แต่ว่าแต่ก็สิเป็นสิดายกะไปเบิ่งกันอิหลีไปนอนเฝ้ากัน แต่ว่าเดี๋ยวนี้กะว่าไปเยี่ยมกันช้อยๆ แล้วกะหนีมา กะว่าการละแวงระวังภัยไฮกะว่าถ้าแต่ก็กะเบิ่งไฮกันดี กะว่าไผไปไผมากะบอกกันแต่ว่าเดี๋ยวนี้ กะว่าแล้วแต่กะว่าสาหลังเทียบเพิ่นใจดีเพิ่นกะบอก ถ้าว่าเพิ่นใจดีเพิ่นกะบ่บอก

กะว่าคนที่ว่าอพยพไปตามฤดูกาลกะมีอยู่ กะว่าหลายเกือบเมิดบ้าน กะว่าไปเฮ็ดงานอยู่กรุงเทพฯกรุงไทย พอฮอดหน้าหนาวกะกลับมาเฮ็ดนาอยู่บ้าน กะว่าอย่างลูกอยู่เฮียนกะคือกัน กะว่าเขาไปเฮ็ดงานแต่ว่ายามที่ว่าฮอดยามเฮ็ดนากะกลับมาเฮ็ดนา กะว่าบ่ได้ไปเลยเด้อหละ

การส่งข่าวสารหาลูกหาเต้ากะว่าเวลาติดต่อกะว่า บางเทียบกะส่งจดหมาย บางเทียบกะโทรศัพท์หากัน กะว่าส่งข่าวว่า กะกูบ่มีเงินเด้อสุฟากเงินมาไฮแห่นจักสี่ห้าห้าสิบแห่น เขากะส่งมาไฮ กะว่าข่าวสารที่ว่าเฮากะว่าต้องฮู้มีความจำเป็นอยู่ แต่ว่ากะว่ายายกะบ่ได้สนใจกะว่ามันยากบ่ได้ไว้กับข่าวสารเลยกะว่ามีแต่กินแล้วกะเฮ็ดอยากแล้วกะนอน

นาย ลี วันนิตย์อายุ 56 ปีอาชีพทำนา บ้านเลขที่21ม.3บ้าน ลำโรง.ตำบลค้อเหนือ.อ.เมือง.จ.ยโสธร.วันที่สัมภาษณ์14 มกราคม 2546

มีลูก 3 คน

1.ชื่อว่าสุระวุฒิ วันนิตย์ อายุ 32 ปี อาชีพขี่มอเตอร์ไซด์รับจ้างอยู่กรุงเทพฯ เขามีลูกมีเมียแล้ว เงินเขากะบ่ค่อยได้ส่ง กะว่าเขามีพันธะ กะว่าเขาไปเฮ็ดงานตั้งอยู่ ป.6 กะว่าตอนนั้น กะว่าไปใหม่ กะว่าเขาไปขายของ กะขายของวางแผงเล็กๆน้อยๆ แล้วกะมาได้เมียกะว่าได้เมียมา 5 ปีแล้ว กะว่าก่อนที่ว่าได้เมียกะว่าเฮ็ดงานอยู่ชานอไหลยนต์ไปเป็นลูกจ้างอยู่นั้น กะว่าได้ส่งเงินไฮไฮเดือนละ 2,000-3,000 นี่หละครับ แต่มาเมื่อครบคร้วแล้วกะว่าบ่ได้ส่งเลย

2.ชื่อว่า รัตสะหมี วันนิตย์ อายุ 29 ปี กะว่าไปอยู่กรุงเทพฯได้ประมาณ 10 ปีได้กะว่าเฮ็ดนาอยู่บ้านกันกะว่าตอนนี้ไปเฮ็ดงานอยู่กรุงเทพฯครับ ไปขายของอยู่กับเจ๊ก กะว่าเงินกะว่าได้พอเก็บ กะว่าลูกสาว กับลูกเขย กกะได้ผู้ละ 5,000กั้วบาทกะว่ารวมกันได้กะ 10,000 กั้วบาท กะว่ามีลูกอยู่ 2 คน เป็นหลานคนหนึ่งชื่อ บรรพต กะว่าอายุ11 เดือนกะว่าลูกสาวคลอดอกออกมากะไปเฮ็ดงานอยู่กรุงเทพฯเลย ผู้หนึ่ง ชื่อ นะติยา อยู่ ป. 5 กะว่าเขากะได้ส่งเงินไฮทุกเดือน กะว่าเฉลี่ยใส่กัน กะว่าเดือนละ3,000 บาททุกเดือน กะว่าของกินของยาถูกกะว่าซื้อต่างหาก แต่ว่าเงิน 3,000 กะว่าฝากไว้พอได้จ่ายค่าน้ำค่าไฟ กะว่าแต่ก็กะว่าบ่ได้ส่งไฮจั่งซี้กะว่าเขาส่งไฮทุกอย่าง กะว่าเงินประกันสังคมกะได้ส่งไฮพอกับแม่อยู่ กะว่าหลานกะว่าไฮเงินไปเรียนอยู่กะว่าได้อาแห่น บางมือกะ 10

บาท บางมือกะ 5 บาทกะว่าเป็นเงินเขาเองบได้เกี่ยวกับพ่อแม่เขากะว่าบแม่กะว่าเป็นเงินที่ว่าลูกส่งมาโฮเขาใช้หละครับ

3.ชื่อว่าสุภาวดี วันนิตย์ อายุ 25 ปี กะว่าเขาอยู่กรุงเทพฯ กะว่าตอนนี้กะว่าบได้เอ็ดงานหละครับ กะว่าผัวขับแท็กซี่ กะว่าแต่ก็กะขายของอยู่แต่ว่าเดียวนี้บได้ขาย กะว่าบเคยใส่เงินโฮเลยอ กะว่าเขาไปอยู่ประมาณ 6-7 ปีได้

จากการที่ว่ามี ธกส. ขึ้นมากะว่ามันได้อยู่แต่ครับกะว่าผมกะได้ยืมมาอยู่ กะว่ามันแก้ขัดได้ในแต่ละปีแหลมคร้วกะว่าเขายืมออกมาแล้วกะว่าเอาไปคิน แล้วกะยืมออกมาได้อีก แล้วกะว่าหมุนในนา กะว่ามาซื้อปุ๋ยซื้อน้ำมัน ซื้ออียังที่ว่เกี่ยวข้องกะการเอ็ดน่านีหละครับ กะว่าเป็นค่าใช้จ่ายของการเอ็ดน่านีหละครับถ้าว่าบมีนี้กะบู้สิไปเอาสยหละครับ

กะว่าเอ็ดนากะว่าได้มาจากพ่อแม่เพ็นสอนโฮกะว่าเพ็นใช้เขาเอ็ด กะว่าเอ็ดจั้งซีๆ กะว่าเพ็นสอนกะเลยเอ็ดเป็น แล้วกะว่าในช่วงระยะตอนนีกะว่ามีเกษตรอียังเขามา กะว่าอบลมวิธีการเพาะปลูก การใส่ปุ๋ยจั้งจั้งซี เขากะเลอเอาจุดนี้มาทศนะศึกษาคือกัน กะว่าบแม่เพ็นมาแนะนำแล้วผ่านไปจั้งจั้ง กะว่าเขากะว่าแนะนำส่งเสริมว่าโฮเอ็ดจั้งจั้งกะสิได้ประหยัทรายจ่ายไปจั้งจั้ง กะว่าเอ็ดโฮความเป็นอยู่เขาดีคีน กะว่าเขากะไปเอ็ดนากะว่าดีหลายเดิบ กะว่ามันลดต้นทุนได้แต่ว่ากะเอ็ดมาอยู่ แต่ว่ามันมาถ่ม กะว่า 3 ปีนี้เลยบทันได้เห็นผลอียังหลาย

นาผมกะมีอยู่ 11ไร่ ที่น่านีกะเป็นของพ่อแม่เมียโฮมากะว่าที่บ้านกะเป็นของเพ็นเข้าเขา 10 ไร่ เป็น 21 ไร่ กะว่าเข้าเขาเป็นเงินสดเลยกะว่าโฮเขาเป็นปีต่อปีเลย กะว่าเขากะไปเข้าเป็นนาธามกะว่าปีละ4,000 กะว่า ผมเอ็ดทั้งนาปีกับนาบั้ง กะว่าเข้าเขาเอ็ด 10ไร่ กะว่าบเอ็ดเม็ดกะว่ามันเปลืองน้ำมันหลาย กะว่าเอ็ดแต่ของเจ้าของหลาย แต่วานา 11 ไร่ที่ว่เป็นของเจ้าของกะว่าน้ำกะถ่มเม็ด 11 ไร่เลย กะว่านาบั้งกะว่ามาปลูกได้ 1-2 ปีอีนีหละครับกะตั้งแต่บ้ำถ่มมานอกจากปลูกข้าวแล้วกะบได้ปลูกอียัง กะว่าบปลากะว่าบมีกะว่าที่มันหนอยถ่าว่าเอ็ดบปลากะว่าบได้เอ็ดนาพอดิ กะว่านาปีถ่าว่าบ้ำถ่มกะว่าได้ขายข้าวอยู่ แต่ว่าจน้ำมันถ่มกะเลยบได้ขาย แต่วานาบั้งกะได้ขายอยู่ ปีทแล้วกะว่าบได้เอ็ดกะว่าเอ็ดปีก่อน แต่ว่าปีนีกะหั่วแต่เอ็ด นาบั้งปีก่อนนั้กะได้อยู่เป็น 10,000 กั้วบาท หักต้นทุนไปแล้วกะสิเหลืออยู่ดอก 6-7 พัน กะว่าบได้เขาเอ็ดกะว่าเอ็ดเอากะพวกผม 2 คนนีหละครับ กะว่าหวานเอากะว่าบได้เกี่ยวได้หยัง เกี่ยวกะว่าเกี่ยวเอา แต่ว่าเป็นสีข้าวกะว่าได้จั้งอยู่หละครับ

เปิดกะได้เลี้ยงอยู่หละครับกะว่าเลี้ยงไว้กินไข่ ไปจั้งจั้งหละครับ กกะว่ามีอยู่ 2-3 โต กะว่าเลี้ยงไว้ขายถ่าว่ามันหลายแล้วว่ามันบไข่มันกะสิกินเงินทุนเขาหลายเด้ กะว่าต้องซื้อฮ้าซื้อข้าวโฮมันกิน กะว่าเลี้ยงไว้กะบต้องไปซื้อกิน กะว่าหลานกะได้กิน แล้วหลานกะบต้องได้ไปซื้อเขา กะว่ามันเป็นการประหยัด

ซุมือนี้กะว่าเป็นคนบ่ฟุ่มเฟือย กะว่าบ่รู้ว่าสิเอาเงินจากได้มาฟุ่มเฟือยหละครับ กะว่าข้านี้กะว่าสิบรอดแล้ว กะว่าโตเฮเองกะว่าเป็นคนใช้เงินแบบธรรมดา กะว่าประหยัดกะใช้เงิน กะว่าไว้ซื่ออยากซื่อกินหละครับกะว่าวันไหนบ่มีกับข้าวกะได้ซื่อเฮกะจั่งซันหละ

กะว่ากับข้าวซุมือนี้กะเฮ็ดกินเอง กะว่าเฮ็ดกินเองเม็ดเด้ครับ กะว่าว้อกินสำเร็จรูป กะว่ามันได้หน้อยเด้ครับ ถ้าว่าเฮซื่อกับข้าวมาแล้วเฮมาเฮ็ดกินเองกะว่ามันกะกินได้โดนเด้ครับ กะว่าใช้แต่ในยามจำเป็น

เงินเก็บกะว่ามีอยู่หละครับกะว่าลูกนี้หละที่ว่าส่งมาไฮกะว่าบ่หลาย กะว่าส่งมาไฮจ่าย ค่าน้ำค่าไฟเหลือเฮกะเก็บไว้นิดๆน้อยๆ กะว่าฝาเขธาธนาคารกรุงศรี กะว่าฟิ่งไปเปิดหละครับ กะว่า ลูกสั่งความว่าต้องเปิดมันจั่งบ่ยาก กะว่าเฮสิได้ส่งเข้าบัญชีไฮเลยในแต่ละเดือน กะว่าอยากได้หยัง กะไปเบิกเอา แต่ว่าไปฝากที่ว่าได้จากเฮจากการขายข้าวเฮาบมี แต่ว่ามีเงินกองกลางอยู่ กะว่ายาม ที่ว่าเฮเจ็บไข้ได้ป่วย กะว่าสิได้ใช้น้ำเงินนี้หละครับ กะกะว่าเป็นลักษณะนั้น

การซื้อเสื้อผ้ากะว่าบ่ได้ซื่อกะว่าลูกซื่อมาไฮเต็มเลย ลูกเฮสิ จัดการไฮเม็ดเลย แต่ว่าเฮเลือกเสื้อผ้ากะว่าเบ้งว่าคุณภาพเป็นจั่งได้ กะว่าคุณภาพดีแล้วกะว่ามันถึกกะว่าราคาพอไฮ ได้กะว่าผมเลือกจั่งซันหละครับ ราคาปานกลางกะว่าถ้าว่าโดนไต่ 500 บาท เฮกะไปเบ้งว่าลดแล้ว เหลือ 20 บาทเฮกะจั่งซื่อ กะว่ามันสิเขานำสภาพเจ้าของบ่ กะว่าสิสันนำหละครับ

กะว่าซุมือนี้กะว่ามีวิกฤตอยู่กะคือน้ำท่วมนี้หละครับ แล้วกะบ่รู้ว่าสิแก้จั่งได้กะว่า กะเฮ็ดนาบั้งนี้หละครับแก้ปัญหานั้น กะว่าครองน้ำอยู่นาผมกะบ่ถึงนาผม ผมกะต้องอาศัยเพื่อน บ้านกะว่าสูบน้ำขึ้นมาแล้วหกะผ่านนาเฟิ่นกะว่าหลวงมาถานาผม กะได้เฮ็ดต่อจากเฮ กะว่าน้ำไหล เป็นทอดน้ำเขานาเฮกะเบ้งน้ำจากนาเฮใส่นาเฮ กะเฮ็ดเป็นข้าวเหลียว กะว่าเฮกินข้าวเหนียว เฮกะเฮ็ดข้าวเหนียว แต่กีกะปลูกข้าวเจ้าอยู่เฮ็ดเอาไว้ขายราคากะเกวียนละ 3,000บาทขึ้นๆลงๆ

กะว่าฐานะบ้านกะว่าบ่ทันได้มันคง กะว่าบ่ทันได้ถึง 100 ดอกครับกะว่ามันยังบ่เป็น โตเป็นตนปะได้ กะว่าบ้านยังบ่ทันได้เสิจิตปะได้ บ้านนี้กะว่าสร้างมาหลายปีแล้วกะตั้งแต่ปี 26 กะว่า สร้างมาเลื่อยๆ กะว่าจ้างเฮเฮ็ดเม็ด

กะว่าเฟอร์นิเจอร์ ในบ้านกะซื่อเอาเม็ดหละครับ กะว่ามีแต่เตียงหนึ่งอยู่นี้หละที่ว เฮ็ดเฮเอง กะว่าไปเบ้งกะเจ้าเฮ็ดกะว่าเป็นคนเขียนใกล้ๆ กันหละครับ กะว่าเป็นญาติพี่น้องกันกะ พวกพ่อทอง พ่ออ้วน กะพวกหมู่นี้หละครับกะเห็นเฮเฮ็ดกะเลยเฮ็ดนำเฮ กะว่าอย่างอื่นกะมีเฮ็ด อยู่กะว่าพวกเหล่าไก่ ดอกไก่นี้หละครับที่วเฮ็ดเฮ

งานจักสารกะเป็นหละครับกะว่า สารซุ่มสารหยังกะเป็นอยู่กะไปศึกษาเอาจากหมู่ หละครับ กะหมู่พวกพ่อเอก พ่อชัย นี้หละกะว่าเฟิ่นสารซุ่มกะเลยไปเฮ็ดนำเฮ กะกะว่าเป็นเพื่อนบ้าน กันนี้หละครับ กะเฮ็ดนำเฮได้ 1-2 ปีนี้หละครับกะว่าแต่กีกะซื่อแต่เฮกะว่าเฮ็ดเฮเองดีกั๊ว

เงินทองชูมือนี้มีความจำเป็นหลายหลายครับ กะว่าถ้าว่าเขาไม่มีก็ยังมีความจำเป็นที่
ต้องใช้กะว่าสืได้เอามาไว้ได้ ๆ ได้ทันทั่วทั้งที่ กะว่าเป็นเงินของตัวเองแต่ถ้าว่าเขาไม่มีเงินเขาไปหา
ยืมเขามั่นกะยากกว่าสืได้มา

คำว่าเงินกะว่าเงินกะคือแนวที่ว่าจะต้องได้ซื้อได้ใช้แนวที่ว่ามันเกินประโยชน์ ของครับ
ครับของชีวิตเขาหนี้ละครับ กะว่าเขาอยากสืได้อะยังจ้กอย่างถ้าว่าเขาไม่มีเงินเขากะบ่ได้เด้อละครับ
ถ้าเขาบ่มีเงินกะว่าบ่มีเงินอ้อสิกะว่าอยู่ได้อยู่ละครับ กะว่าเขากะไปหาบ่หาปลากินเอาเอง กะว่า
บางครั้งกะบ่ซื้อเขาหนา แต่เงินชูมือนี้ถ้าเขาบ่ใช้เลยจ้กมาทมันกะว่าเป็นไปบ่ได้ดอกครับ กะว่าจ้ง
ได้กะต้องใช้ กะกว่ารถนี้ถ้าสืไฮ่มั่นแหล่นไปกะว่าต้องมีน้ำมันกะว่ากะต้องได้ซื้อน้ำมันคือเก่า

อาชีพที่สร้างรายได้ดีที่สุดกะว่าจุดใหญ่ของพวกผมกะว่ามันอยู่กับที่นั่นละครับ
กะว่าอาชีพทำนาเป็นอาชีพที่สร้างรายได้ดีที่สุด ถ้าว่าน้ำบาดวม ถ้าว่าเขาไปเฮ็ดอย่างอื่นทุนเขา
กะบ่มีกะว่าบ่มีเงินกะว่าคิดคือกันละครับกะว่าอยากสืค้าขาย แต่ว่ามันกะบ่มีเงินทุน แต่ว่าชูมือนี้กะ
ว่าถ้าว่าเป็นความคิดผมกะว่าชูมือนี้กะว่าอาชีพค้าขายละครับที่ว่ามันสืได้เงินดี กะมันต้องมีกำไร
เก็บเล็กเก็บน้อยไปละครับ กะว่าของมันตั้งหลายอย่าง กะว่าเป็นน้ำปลา เป็นเหล้ากะว่ามันกะต้อง
มีกำไรอยู่แล้ว ถ้าว่าได้ทุกมือมันกะดีกว่รอเฮ็ดนาปีต่อปีละครับ

อาชีพที่สร้างรายได้แย่ที่สุดกะว่าตอนนี่กะว่าเฮ็ดนาละครับ กะว่าน้ำมันมาถ่วม
กะว่าบ่ได้อะยังเลยในแต่ละปี ถ้าว่ามีนาหลายกะบ่ดีครับถ้าว่าน้ำมันถ่วม กะว่านาหลายกะยังเปลือง
ทุนไปอีก ถ้าว่ามีซัก 100 ไร่หวานบ่ไปทได้มันจ้งซี้พอหวานไปแล้วน้ำมันมาถ่วมมันกะเสียเม็ดเด้อครับ

อยากสืไปขายของอยู่ตลาดอยู่ กะว่าถ้าว่าได้ไปขายของอยู่ตลาดกะว่าสืรับปลา หา
รับซื้อของหลาย ๆ อย่างหละไปขาย ที่ว่าอยากที่สืไปขายของอยู่ตลาดกะว่ามันเป็นแหล่งชุมชนคน
มันหลาย แต่ว่าขายอยู่บ้านคนมันกะน้อย กะว่าขายอยู่บ้านคนมันน้อยกะว่าบ่บ่ได้อะยังเด้อกะว่า
เฮากะต้องไปหาแหล่งที่ว่คนมันเยอะ ๆ กะจ้งซี้ได้เงินหลาย

การหยิบยืมการช้อยเหลือกัน แต่ก็กับชูมือนี้กะว่าแตกต่างกัน กะว่าเดี๋ยวนี้อยู่ได้
กะว่ามีดอกมีผลแต่ว่าแต่ก็กะว่ายืมมาทได้กะไปคืนได้ทันนั้นละครับ กะว่าเป็นอย่างอื่นที่ว่บ่แม่น
เงินกะว่าเป็นของกะว่าเขาไปยืมมาจ้งซี้กะว่าเขากะถามว่าสืมาคืนตอนใด แต่ว่าสมันแต่ก็กะว่ายืมไป
โดนปะได้กะว่าบ่ได้ว่อหยัง กะว่ายามที่ว่เขาสืใช้กะจ้งมาตามเอาคืน อย่างเช่น คาด ไถ กะจ้งซี้
หละ แล้วกะว่าเฮายืมกะว่าเบนเปียงบ่ไฮ่กะมีแต่แต่ก็กะว่ายืมกะได้เลย ขอแต่เป็นเพื่อนบ้านกัน

ชูมือนี้เพื่อนบ้านกัน กะว่าช้อยเหลือกันคืออยู่ครับกะว่าเป็นการเป็นงาน เป็นงานบุญ
บ้าน เป็นงานสบกะว่าช้อยเหลือเจือจุนกันดี แล้วกะการดูแลกันกะดีครับ กะว่าดูแลว่าเขียนนั้นเขา
จ้งซี้จ้งซี้ กะกะว่าเวลาที่ว่เจ็บเป็นเอ็นอ่อนกะว่ากะว่าหารถแล้วกะไปส่งกันส่งโรงพยาบาลนำกันดูแลกัน
ไป แต่ก็กับเดี๋ยวนี๋กะว่าบ่แต่แตกต่างกันปะได้ดอกครับ กะว่ามันแต่ต่างกะแนวที่ว่อำนวยความสะดวก
สะดวก

ข้อมูลข่าวสารต่างๆมีความจำเป็น ถ้าว่าเขาได้รับข่าวอิหยังเฮากะสวี่ได้ระวังอยู่ อย่างน้ำท่วม แต่ว่าถ้ามันมาหลายเฮาระวังป้ได้เอากะได้เบิ่งอยู่ซื่อๆ อย่างน้ำมันมาร้อยเอ็ด. สารคราม ขอนแก่น กะว่าได้ข่าวมากะว่ามาหลายกะเฮ็ดจั่งได้ได้กะว่ามันมาแล้ว กะข่าวสารต่างๆที่ว่า เขาได้มาทางวิทยุแห่น ทางทีวีแห่น กะว่าได้เบิ่งได้ฟัง กะว่าเขากะเก็บมาเป็นข้อคิดเฮากะได้มาใช้ ในชีวิตประจำวัน กะอย่างเช่นกะว่ารถไถถีบคนตกน้ำเฮาได้ฟังเฮากะรัวังอยู่แนวจั่งซี้ กะว่าอย่างที่เป็นเกี่ยวกับการเกาตร อย่างมีเมล็ดพันธ์ข้าวใหม่กะว่ากะเขยไต่ยืนมาเฮากะเอามาทดลองปลูก เพิ่งมันกะตืออยู่ครับ กะว่าได้รับข้อมูลข่าวสารกะว่าดีใจหละครับกะว่าสิได้ของดี กะว่าข่าวต่างๆที่ว เขามาบอก

ข้อมูลพื้นฐานกะว่ามันเป็นโตแบบของการเฮ็ดงาน อย่างปลูกข้าวกะได้ข้อมูลพื้นฐานจากพ่อแม่พี่น้องสอนไซ้ กะว่ากะว่าไถพรวนดินก่อนค้อยหวานก้า แล้วค้อยถอนแล้วไปดำครับ

สิ่งที่ว่าสำคัญที่สุดที่วาสีเฮ็ดไซ้ชีวิตดีขึ้นมาได้กะคือเงินนี้หละ กะว่าเฮ็ดอย่างอื่นกะปได้กะว่าเฮามันเผาแกมาแล้วกะจั่งซี้ไปเฮ็ดหยัง กะว่าตอนนี้สิไปรับจ้างกะทำบ่เป็นแล้ว กะว่าอาศัยกับลูกว่าลูกกะส่งมาไซ้เฮ็ดนาลูกกะส่งมาไซ้เฮ็ด กะคิดว่าเงินนี้มีความจำเป็นที่สุด กะว่าคิดมาตลอด กะว่าแต่น้อย กะตั้งแต่จำความได้กะว่าอยู่ ป.4 มาเลยประมาณอายุ 10 ปีโพนละครับ

แต่ก็พ่อแม่พี่น้องหากินหาอยากกันไป กะว่าใส่เบ็ดใส่ปลา กะว่าหากินตามท้องนา หละครับ กะว่ามีผักมีหยังกะเก็บมากินหละครับ กะว่าบ่มีคนขายของคือซุ่มมือนี้ดอกครับ อาหารหลัก กะว่าเป็นปลาที่หละครับที่ว่าเป็นอาหารหลักกะว่าขาดบ่ได้คือปลา กะว่าแต่ก็กะกินกันเป็นครอบครัว สมัยนี้กะคือกันกะกินเป็นครอบครัวคือเก่า ถ้าว่าได้เยาะกะแบ่งพี่น้องบ้านใกล้เคียง บ่ค่อยได้ขายบ่คือสมัยนี้แต่มีแต่ขาย

ถ้าว่ามีเงินอยู่ก่อนหนึ่งโตผมว่าผมสิแบ่งไซ้เท่ากันไปเลยครับ กะว่าแบ่งว่าสิเอาไปค้าขาย ถ้าว่าบ่ได้ค้าขายกะสิซื้อจัวควยเลี้ยง แล้วอย่างว่ากะแบ่งไว้เฮ็ดอย่างอื่นนำกะว่ายามเจ็บเป็นกะว่าสิได้เอามาใช้นำ กะว่าบ่แม่นว่ามีเงิน 10,000 สิไปซื้อจัวควยหมูแต่ว่ากะแบ่งไว้อย่างอื่นนำ แต่ว่าโตเจ้าของเองตอนนี้กะบ่ได้แบ่งกะว่ามีเงินแค่ว่าไซ้ซิบมือไปซื่อๆ เงินกะว่าเมียเป็นคนเก็บ ถ้าว่าอยากใช้กะขอเขาหละครับเวลาที่ว่าผมสิไปสั๊มาสั๊ยกะว่าขอเอาหละครับ

งานบ้านกะว่ามีความสำคัญ กะว่างานบ้านดูแลซ่อยกัน กะว่ามันสำคัญอย่างผู้นี้คาเด็กน้อย ผมกะต้องไปนั่งข้าวทำอาหารแทน กะว่าบ่เฮ็ดกะบ่ได้กะว่าผู้อื่นเขากะยุ่งนำหลาน กะบ่เฮ็ดกะบ่ได้ กะว่าได้แบ่งหน้าที่ว่า อย่างผมตื่นมาผมกะต้องหุงข้าว ต้มข้าวไฮ้หลาน ล้างขวดนมไฮ้หลาน แล้วจั่งไปฮุดส่วนหลังบ้าน แล้วกะเฮ็ดอิหยังต่อ กะแม่พี่น้องไปเฮ็ดอย่างอื่นบ่ได้กะต้องเบิ่งหลายกะว่าไปสั๊บได้กะว่าหลานยังน้อยอยู่ หน้าที่ว่าจั่งซี้กะแบ่งกันเองกะว่าบ่ได้กำหนดว่า เดือนนั้นมึงเฮ็ดจั่งซี้ญูเฮ็ดจั่งซี้ญ่ กะเฮ็ดไปเลย หลานกะได้มาซ่อยอยู่บางเทียผมต้มน้ำไว้แล้วกะว่าเอนหลานมาล้างขวดนมไฮ้กะมาเฮ็ดอยู่ แล้วกะว่าไปซักผ้าซักหยังไฮ้นอง หลานกะมาซ่อยงานบ้านกะ

ตอนก่อนไปโรงเรียน แล้วกะตอนเลิกเรียนกะตั้งแต่ 4-5 แล่ง ตอนเช้ากะว่าช้อยงานจนหมดักบาดเส็จ กะจั่งไปเรียน

แผนในอนาคตกะว่าอยากสิขายของนี้แหละครับกะว่าขายของช้านี้แหละครับ กะว่าอยากใช้ครอบครัวดีขึ้น กะว่าถ้าว่ามีทุนลงมาใส่กะว่าสิเอาไว้ค้าขายกะว่าสิเอ็ดใช้ครอบครัวดีขึ้น คนในครอบครัวเห็นด้วย กะเขาว่าถ้าเฮ็ดบ้านนี้โฮมันแล้วก่อนกะจั่งเฮ็ด

กะว่าฐานะความเป็นอยู่เปรียบเทียบกับแล้วกะว่าความเป็นอยู่เฮ็ดดีแล้ว กะว่าแต่ก็มีผักมีหญ้ากะกินไป สมัยแต่ก็กะว่าดอยากอยู่ละครับกะว่า ตอนนี่กะว่าฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น กะว่าบ่ค่อยได้อดอยากแนวกินปะได้ กะว่าได้อดอยากจักเกีย เงินทองกะพอใช้อยู่กะว่าบ่ได้ไปกู้หนี้ยืมสินมาครับ กะว่าครอบครัวนี้กะว่าอยู่ดีขึ้นมากะ 4-5 ป นี่แหละครับ กะว่าเฮามีการกินอยู่ที่ดีขึ้น มีที่อยู่อาศัยอานมัยครบถ้วน กะว่าดีขึ้นแต่เก่า แต่ว่าถ้าว่ามีแต่ว่าน้ำส้วมกะว่าสิมีแต่แอ่ต่อไปนี่

อบต.เขากะมาเฮ็ดมาสร้างถนน กะว่าเขามาพัฒนากะว่าเป็นงานหลักของเขายู่แล้งเดี๋ยละ กะว่าเขากะบ่ได้มาช้อยอย่างอื่นดอก กะว่ามาแล้วกะว่าต้อยอยู่กะประมาณ 50/50 กะว่ามันกะว่าบ่ถึงว่าขึ้นดีมา กะว่าเขากะบ่ได้มาดูแล กะว่าเขามาพัฒนากะว่ากะต้อยอยู่กะว่ามีทางเดินกะดีทั่วแกจกน้อยอยู่ละครับกะแค่นั้น กะว่ามี อบต.กับบ่มี อบต. กะคือเก่า

บ้านเฮาเสียภาษีนา ภาษีร้านค้า ภาษีโรงสี แต่ก่อนกะพวกอยู่ในอำเภอ แต่ว่าเดี๋ยวนี๋กะว่าบ่แม่นว่าได้มอบให้ อบต.มาเก็บแล้วบ่ครับ กะว่าภาษีนากะว่าเห็นผู้ใหญ่บ้านเพิ่มเป็นผู้ออกใบมาใส่เดี๋ยละครับกะว่ามาแต่อำเภอว่าตัว แต่ว่าโรงสีนี้เห็นเขาเอามาใส่กะว่า อบต.ใส่มา

แนวที่ว่าเฮ็ดผู้เดียวได้บ่ต้องได้พึ่งพาผู้อื่น กะว่าเห็นแต่สารแหสารซุ่มนี้แหละ กะว่าเฮาเฮ็ดเป็นแล้วนี้แหละ กะว่าสามารถเฮ็ดผู้เดียวได้กะว่ามันกะบ่ได้นักทานกะว่าบ่ต้องใส่ผู้อื่นมาเฮ็ดมาช้อย กะว่าเฮ็ดผู้เดียวได้เดี๋ยกะว่ามันเป็นงานเบาๆนะ กะว่าอย่างอื่นเป็นของหนักๆกะต้องใส่ผู้อื่น ช้อย

การอาศัยข้อมูลข่าวสารนี้ผมกะว่าได้จากเพื่อนบ้านมาทั่ว กะว่าเป็นอันดับแรก กะว่าข้อมูลข่าวสารที่ว่านกขิงขิงราว หรือฆ่ากันอยู่ได้กะว่าชาวบ้านนี้แหละเป็นผู้มาบอกมาว่าใส่ฟัง ถ้าว่าฟังพาอาศัยกันกะว่าได้จากญาติ กับเพื่อนบ้านนี้แหละครับหลาย กะว่าเสียวนี้กะว่าเขายู่ไกลกะว่าไปปรึกษาที่หลังเลย

การที่ดูว่าใครเครดิตดีไม่ดี กะว่ามีคนมายืมเงินอยู่กะว่าเป็นแต่ญาติพี่น้อง กะว่าผู้อื่นบ่มี กะว่าใส่เขายืมเงินกะว่า กะว่าเป็นพี่เป็นน้องกันกะว่าอยู่ใกล้กันกะว่าบ่หน้าโก่ง กะสิบโก่งกะเฮากะได้ถามอยู่ว่ายืมแล้วมีอะไรสิมมาคืนกะว่าอย่าเอาไปโดนเด้อ กะว่าใส่ให้จ่ายอยู่กะว่าเฮาสิบโก่งกะว่าเคยเห็นเขายืมผู้อื่นอยู่ กะว่าเฮากะเอาใจวัดกันไปเลย ถ้าว่าเป็นคนที่ว่าบ่แม่นพี่น้อง กะเบิ่งว่าเขามีเครดิตบ่กะเบิ่งว่าถ้าว่าเฮาขายของเฮาสิมมาเซ็นเฮา เฮากะต้องเบ่งว่าเฮาเคยโก่งร้านอื่นมาบ่ แล้วกะว่าเบิ่งจากฐานะว่าฐานะเขาเป็นจั่งได้เป็นตามปัญญาไว้เฮาบ กะว่าภถ้าว่าเขาเป็นคนที่ฐานะกะเบิ่งว่าเฮาอาจจะบ่มีตอนนั้น กะว่ามีความเสียวอยู่

บ้านเฮากะว่ำรวมโตกันแล้วเป็นแรงงาน กะว่ำลงแขกเกี่ยวข้าวกะมืออยู่กะว่ำเฮ็ดนา กะว่ำแขกกันไปเฮ็ดกะมืออยู่ บ่ได้เสียเงิน กะว่ำไปเฮ็ดอย่างทำความสะอาดถนนกะว่ำไปเฮ็ดกันคืออยู่ ครับกะว่ำไปเมิดซุคนเลนครบแนวนี้

บ้านเฮามีกลุ่มออมทรัพย์ กลุ่มแม่บ้าน มีหลายอยู่เดັครับ กะว่ำกลุ่มที่ว่ำประสบความสำเร็จที่สุดกะว่ำออมทรัพย์ กะว่ำเงินกะตรงเป้าแล้วกะส่งตรงเป้าแล้วกะมีดอกมีผลหลาย กะว่ำผมกะได้อยู่ในกลุ่มอยู่ครบกะผมเป็นประธานกลุ่ม กะว่ำการส่งเงินกะตีบมีการเปี้ยว กะว่ำคนที่มาอยู่กะว่ำเห็นคนอื่นเขาเฮ็ดแล้วมีเงินเก็บกะว่ำอยากสิมีเก็บคือเขา แล้วเขากะมัดเฮ็ดงานเป็นกลุ่มมัดช้อย เหลือกันครบ กะว่ำเฮากะเป็นหัวหน้ากลุ่มนำหละครบกะว่ำเขาเฮ็ดเฮาบอกว่าเฮ็ดจ้งซั่มันลิตมันลิต เป็นผลกำไร

กลุ่มที่ว่ำนับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์กะว่ำมืออยู่กะจ้งสารหมู่บ้าน กะอย่างวัดวาอาราม แล้วกะพระชาติคำบุ กะว่ำอยู่กลางบ้านกะนับถือหลักบ้านพุตตำบลบ้าน กะว่ำเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่ขึ้นพอสอด พอครบปีกะไปทำบุญอยู่ขึ้น แล้วเพิ่นกะมีการจัดมือกะมีการประกาศบอกคนอยู่กะว่ำมีคนไปเมิด บ้านหละครบ กะว่ำไปเมิดตำบลคือ บ่แม่นแต่ตำบลคือ ตำบลอื่นกะไป กะว่ำกะเจ้าสัทธามาแต่โบราณเขากะเลยเดินดรอยเท้า กะว่ำได้ แล้วเขากะว่ำเพิ่นมีปาติหาร กะว่ำความเป็นมากกะว่ำผมกะป๋อ้อยฮู้ดอกครบกะว่ำผมมาจากทางอื่น กะว่ำได้เห็นเขาว่าคือกันว่าพระชาติเพิ่นศักดิ์สิทธิ์ไปสัยมาสัยเพิ่นปกปักรักษากะเลยนับถือกันมา กะว่ำประวัติพระธาตุกะว่ำเพิ่นกะเป็นกระดูกขาวของพระพุทธรเจ้าอยู่ธาตุพนม กะว่ำนับถือกันเมิดในจังหวัดโยชนี่หละ กะว่ำจังหวัดโยชนี่ได้เอาอยู่เทียบหนึ่ง กะว่ำเป็นการเอาบุญในจังหวัดเอาแล้วกะจ้งไทยบ้านนอกเอาฮี่เทียบหนึ่ง กะว่ำมีบังไฟ แล้วกะมีถวย (ทวย) ปีถวยเดือนกะว่ำอยู่ดีมีแสงกะว่ำเบ้งจากบังไฟ กะว่ำแต่ก็พระธาตุกะว่ำเป็นอดแดงงูขึ้นมาแล้วกะเจ้ากะไปก่อขึ้นเสริมขึ้น แล้วกะว่ำคนไปสัทธาเมินทุกอย่างนั้นหละ กะว่ำพวกทหารเพิ่นเอาว่าเส้นเกศาไปกะว่ำแล้วกะมาบอกเพิ่น กะว่ำไฮเพิ่นคุ่มครอง กะว่ำสัทธามาเลื่อยๆ พระธาตุนี้เกินมากะเห็นกะบ่ฮู้ว่าจักปีแหล่กะว่ำเกิดมากะเห็นเลยกะว่ำเขยไต่ฮีนว่ากะตั้งแต่คนแปดศอก

การเฮ็ดงานกะว่ำจำเป็นต้องมีความรู้สูงๆกะว่ำไปมีความรู้จบแค่ ป.5-6 กะว่ำไปเฮ็ดงานอื่นยังกะบ่ได้เดັครับ กะว่ำได้เป็นแค่ลูกจ้างธรรมดา กะว่ำคนที่ว่ำมีความรู้สูงๆกะสิเอาโตรอดได้ตักตัวคนที่ว่ำเรียนต่ำ กะในลักษณะว่าถ้าว่ำมีความรู้สูงๆกะสิได้ไปมีงานทำที่ว่ำมั่นคง กะบ่คืองานที่ว่ำใช้แรงกะว่ำถ้าว่ำบ่มีแรงแล้วกะบ่มีงานทำกะว่ำบ่มั่นคง กะว่ำทำไปแล้วเดียวกะเกียจคร้าน กะว่ำบ่คือเรียนมาสูงๆมีงานเฮ็ดอย่างมั่นคงรับราชการไปจ้งชั้นหละ กะว่ำบ่ ใฝ่ฝันว่าสิไฮเขา มาเฮ็ดงานคือผมดอกว่ำบ่อยากสิไฮมาเป็นชาวนา กะไฮเขาทำงานเป็นราชการเป็นหยังกะได้ เพราะว่ำมาเฮ็ดนากินกะว่ำมันบ่ทันเวลากิน กะว่ำข้าวกะขายได้บ่เป็นราคาคือเก่า

กะว่ำคนที่ว่ำได้รับข้อมูลจากราชการมาเฮ็ดเกี่ยวกับการเกษตรแล้วประสบผลสำเร็จ กะมืออยู่ครบ กะว่ำพวกที่ว่ำเขาเลี้ยงปลา กะว่ำข้อมูลจากประมงนั้นหละครบเขาบอกว่าไฮเฮ็ดจ้งชั้นไฮอาหารจ้งชี กะว่ำเขากะเลี้ยงผู้เดียวหละครบ กะชื่อว่านายนายลี ก่องคำ กะว่ำเขากะบ่รวยปะได้

ดอกครับ กะว่าเขาเลี้ยงหมูแล้วเขากะเลี้ยงปลาอยู่บ่อนาเขาละครับ เขากะไปอบลมทาเกษตรมาละครับ กะว่าเพื่อนเป็นคนมดปลุกมดฝัง กะว่ามดแวนนี้ละครับ เขากะเลยเอาเป็นกะเกษตรโตอย่างในหมู่บ้านละครับ กะว่าเขาเอ็ดมาโดนแล้วกะว่าเอ็ดมาได้ 5-6 ปีแล้ว

กะว่าเขามีปัญหากะว่าเขากะไปปรึกษาเพื่อนบ้าน ผู้ใหญ่บ้านจั้งขันละครับ กะว่าเป็นเรื่องผิดกะว่าเป็นปัญหาเล็กๆน้อยๆละครับที่ว่่าปรึกษากัน ถ้าว่าปัญหาเกี่ยวกับครอบครัว เขากะปรึกษากับญาติแล้วเขากะแก้ปัญหากันเองไปจั้งขันละครับกะอย่างที่ว่าไปปรึกษากะอย่างบ้านฟอกาน กะว่าเพื่อนเป็นผู้ใหญ่บ้าน กะว่าเพื่อนมาใส่คำปรึกษาใส่ความกะจั้งขันกะว่าเอ็ดจั้งขันจั้งขันกะบอกเขาเอ็ดกะว่าจั้งขันกะมี

นาง มาลา แสงวงศ์.อายุ 29 ปี อาชีพ ทำการเกษตรปลูกต้นขนุน และทำนาเลี้ยงหมู เลี้ยงจ้ว. ที่บ้าน76ม.4บ้านดอนกลาง.ตำบลค้อเหนือ.อ.เมือง.จ.ยโสธร.วันที่สัมภาษณ์16 มกราคม 2546.

มีลูกอยู่ 2 คน

1.เด็กหญิง สุปริญา แสงวงศ์ อายุ 7 ปี อยู่ ป. 1กะได้ใส่เงินลูกไปเรียนเมื่อละ 5 ละ 10 กะใส่ไปบางมือกะไ้ 5 บางมือกะ 10 บางมือป๋ๆได้ไ้ กะได้ใส่ไปกินข้าวอยู่โรงเรียนเลี้ยงช้างอยู่ กะบางที่กะเลยบ่ได้ใส่เงินไปโรงเรียน กะได้เรียนอยู่โรงเรียนจันยโสธรวิทยาคาร ในยโสฯ แต่ว่าเสาร์ อาทิตย์กะบ่ได้ใส่กะอยู่บ้านกะบ่ได้ใช้วิทยัง

เด็กชาย อรงค์กร แสงวงศ์ อายุ 1 เค็ง กะต้องได้อยู่เลี้ยงดูแลอยู่บ้าน รายจ่ายหลายกะมันแพงกับค่านมค่างยังตกเฉลี่ยเดือนหนึ่ง 2,000 อยู่ เพราะลูกคนเล็กจากที่ว่่าบ่ได้มีรายรับ กะอาศัยอยู่กินนมแม่บ้านกะบ่ได้เข้า ข้าวกะบ่ได้ซื้อมันกะอยู่ได้

มีต้นขนุนที่ปลูกอยู่ประมาณ 400 ต้นกะปลูกแต่ขนุน 10 ไร่ นากะเอ็ดอยู่มีนาหน้อยมีอยู่ 7-8 ไร่กะเอ็ดแต่นาอย่างเดียวกะมีได้เอ็กแต่นาปี กะปลูกข้าวเหนียวประมาณ 5 ไร่ปลูกข้าวเจ้า 4 ไร่

ที่นาที่ได้อู่กะเป็นมรดกที่ว่่าแม่ไ้ฉฉันมาแม่กะชื่อ นาง ทำมา แสนสุข กะได้เอ็ดนากันหละที่นาคี ที่ปลูกขนุนกะเป็นของแม่กะเอ็ดอยู่นากันกะว่าอยู่นาแม่

หมู่ว่ากะได้เลี้ยงอยู่สวนหมากมี แล้วกะแบ่งเลี้ยงอยู่ผู้ระฝักกับสวนหมากมี กะเลี้ยงหมูได้ใช้พื้นที่ป่ถ่อโดยประมาณ 2 งาน กะเลี้ยงหมูอยู่ 30 กั้วโต จ้วกะ 3 โต กะได้กู้เงินมากะเลยมาเลี้ยงหมูกะว่าสิเลี้ยงไว้ถ้าขายว่ามันสิได้กำไรแต่ว่าช่วงนี้มันกะขาดทุนกะเลยวาสิขายออก หมูนี้กะเลี้ยงมาได้ 2-3 ปีกะเงินจากยืมพิน้องแห่นยืมเงินร้านแห่น เงินร้านกะยืมได้ปีที่ 2 แล้ว กะยืมมากะได้ปีละ 20,000 กะมาลงทุนเลี้ยงหมู แต่ว่าปลูกขนุนเป็นเงินเก่าที่ลงทุนไว้ เป็นเงินที่เก็บค่าหามากะเป็นเงินค่าขายของ กะอยู่บ้านกะขายของแห่งนำแต่ว่าตอนนี้กะขายบ่ค่อยได้คือเก่า ขายของแห่งกะของชำ กะได้ขายกับแม่แม่พาขายแต่ว่าป็นของแม่ แต่ที่ว่่าป็นของเฮากะมีแต่จ้ว หมูหมากมี แล้วกะมีเจีที่ว่่าลงทุนกะเป็นเงินยืมมากะบ่แม่นเงินเจ้าของ กะว่าที่เลี้ยงหมูที่ว่่าความคิดริ

เริ่มกะคิดว่ามันสิได้ซามเฮาถ่าหมากมีอยู่สือๆกะเลยเลี้ยงหมูไปนำกะว่าเฮาไปเห็นพี่น้องกะเจ้าได้อู่บ้านคำเปย ชื่อว่าพ่อใหญ่ โอด พี่นมีฟาร์มหมูเป็นของพี่น้อง พี่นกะมีหลายโตเป็น 100-200 โต แล้วพี่นกะโรงสีเป็นของพี่น้อง พี่นกะได้นำหมูพี่น้องเลยแนะนำเฮ้ กะพี่น้องกะได้จากหมูออกแม่แพ่ลูกเองหนา กะเพื่อนกะมีเลี้ยงเป็นหมูแม่พันธุ์แล้วพี่นกะว่าเฮ็ดแล้วกะได้กำไรขาดทุนกะเลยลองไปเฮ็ดคือเพ่นเบ็ง แล้วเฮากะได้ไปศึกษาก่อนที่เฮาสิเฮ็ดเฮากะเบ็งไปเห็นคุยกับพี่น้องกะเลยว่าเฮ้พี่นกะไปเบ็งไปยามกันเลื่อยๆกะว่ามีพี่น้องอยู่ทางนั้นหนากะไปเบ็งลักษณะคเจ้าเฮ็ด แฟนกะเลยวาทือที่สิคิดเฮ็ดได้กะเลยเอามาเฮ็ดเบ็งนั้นหนา กะช่วงแลกมันกะได้มันกะมีกำไรอยู่ แต่ว่ามาช่วงนี้มันหมูลงกะเลยว่อยากลดถอยลงจึกหน่อย ชื่อหมูเทื่อแลกกะชื่อหมูคุณมามาเลี้ยงก่อนชื่อลูกน้อยมานำกะเจ้าโละ 800 ชื่ออยู่ประมาณ 20 โตเลี่ยมแรกกะมาสรางคอกเองแล้วค่อยขยับขยายมาเลื่อยๆ บาดนี้กะไปหาหมูแม่พันธุ์มาบาดนี้กะเฮ็ดเอาเองกะเฮ็ดเฮ้มันออกแม่แพ่ลูกเอาเอง แล้วการเลี้ยงหมูขุน 4 เดือนกะได้ขายช่วงที่ราคาดีกะได้กำไรอยู่ช่วงหมุดล 35 แต่ว่าตอนนี้หมูมันลงเหลือโละ 29-28 มันบ่ได้กำไร ปีหนึ่งถ่าวาลี้ยงต่อช่วงกันปีหนึ่ง 2 ช่วง3ช่วง ช่วงหนึ่งกะหมายความว่า 4-5 ขายเทื่อหนึ่งกะขายเทื่อละ 10 โต กะบ่ได้ขายเทื่อเดียวแต่ว่าเฮาสีมาจับเทื่อละ 5 โต บ้างเทื่อกะ 10 โตแล้วแต่ว่าเฮามาสั่งกะปีหนึ่ง กะได้ เงินปีละแสนรวมหมดยังบ่หักต้นทุน ต้นทุนกะแพงกำไรโละหนึ่งกะโละ 1,000-2,000 แต่ว่าขายเป็นโต่ยังบ่ได้หักต้นทุนกะได้โละ 4,000กะที่ว่าช่วงเป็นราคา ฮ้ากะต้องซื้อ แล้วกะต้องซื้อหัวอาหารค่าใช้จ่ายจากหมูกะอาทิตย์หนึ่งกะประมาณ 5,000 ทั้งฮ้า ทั้งหัวอาหาร เดือนหนึ่งกะรายจ่ายกะเดือนละประมาณ 20,000-30,000ได้ การเลี้ยงกะบ่ได้ช้อยเฮ็ดกะมีแต่แฟนเฮ็ดโละเจ้าของกะเลี้ยงลูกอยู่บ้าน แต่ขนุนกะเบ็งกะแค่ซื้รถไปเบ็งกะเบ็งกะฮู้เป็นบางอย่าง แต่ว่ากำไรที่ขายได้กะไปซื้อมาเลี้ยงหมุดต่อหมูใหม่กะหมุนอยู่จ้งขัน เงินได้กะมากินแทนมาใช้แทน แล้วกะไปหมุนหมูอยู่คือเก่กะบ่ได้มาใช้หนี้ เพราะว่ามันลงทุนหลายหมู

แต่ว่าการปลูกหมากมีกะแฟนเป็นคนที่ว่าพาปลูก กะเบ็งจากหนังสือหมากมีกะพันธ์สีบรรจง กะอ่านจากหนังสือที่ว่าซื้อมาจากนครปฐม กะเทียแลกที่คิดว่าสิปลูก กะคิดว่าเป็นอาชีพที่ว่บต้องบ่ได้เฮ็ดงานหนัก ว่าถ่าแก่มากะสิได้กินยาว กะได้ไปเห็นจากหม่อโต่อย่างที่ว่าไปซื้อกะเจ้าสำเร็จมา กะหม่อที่ว่ไปซื้อกะอยู่ นครปฐมกะเทื่อแลกกะไปซื้อหนังสือมาอ่านแล้วกะเลยไปตามหนังสือไปหาเขากะว่ากะเจ้าเฮ็ดสำเร็จมา ที่ว่ไปซื้อหนังสือตอนแลกกะบ่ได้มีไผมาบอก แต่กะว่าเจ้าของกะคิดเอาว่อยากเฮ็ดอียังกะไปหามาเฮ็ดเองกะว่าเฮาอยากเฮ็ดแนวนี้ กะว่าเฮากะเสี่ยงเอากะรองเสี่ยงเอาเลย เห็นกะเจ้าสำเร็จกะว่าหว่าเฮาช่วงเจ้าของสิเฮ็ดสำเร็จกะเลยรองเฮ็ดมา กะปลูกมาได้ 3 ปีนี้แล้ว แต่ว่ายังบ่ได้ผลท้อได้กะว่าหัวแต่ปลูกกะมีออกบางต้นอยู่ แต่กะว่าบ่ได้หลายกะโตขายนิดๆหน่อยๆอยู่บ้าน การปลูกหมากมีการลงทุนเทื่อแรกในการปลูก กะต้นหนึ่งต้นละ 40 บาท แต่ว่าไปซื้อพันธุ์มันมา 400ต้น กะเป็น 16,000 กั้วบาท แล้วกะมาลงทุนเฮ็ดบ่อน้ำสูบน้ำขึ้นอีก กะเฮ็ดอยู่กลางสวนกะเป็นน้ำบาดานขึ้นบ่ได้มีน้ำบ่มีบ่อปลา กะต่อสายน้ำสปริงเกอร์ขึ้นมาใช้ที่ละต้น สปริงเกอร์ กะแพงอยู่จำบ่ได้ว่าท้อโดย แต่ว่าสรุปแล้วลงทุนทั้งเม็ดกะ แสนกั้วกะปหลด

แสนกะว่าได้ซื้อนั้นซื้อนี้เสีย การปลูกหมากมีแฟนกะบ่ได้ไปเรียนมาจากไสแต่ว่ามีใจรักทางการเกษตรศึกษากับหนังสือเอาเอง แฟนกะบ่ได้เรียนทางด้านเกษตรแต่ว่าเรียนทางด้านดนตรีมาแล้ว มามักทางการเกษตรการปลูกหมากมีกะปลูกเองกะได้จ้างคนตอนที่ไสไผ่นกะต้องจ้างคนช่วย

การเลี้ยงจิ้งกัก็กะไว้ว่าอยากสิได้ไผ่นมันไปไสของประสมปะสราญกันไปกะมีเลี้ยงพันธ์บาร์มัล บาร์ซิล กะได้กู้เงินมาซื้อกะกันำแม่ผ่าปากูมาหลายหม่องอยู่มารวมกัน แล้วเฮากะเอาคือเฮากะเวลาขายออกไปกะค่อยไช้ มีกำไรกะแบ่งปันกันไปกะยืมมาเป็นแสนโพลหละกะ ตอนนี่กะบ่ได้ทันได้คิดเฮากะว่าทุกอย่างที่เฮาลงทุนไว้กะบ่ทันได้สำเร็จจกอย่าง เฮากะว่ากะเอาปุยมันแล้วกะว่า มันออกแม่แฝลูกกะว่าอยากสิได้ลูกมันนำกะว่าเฮาเลี้ยงแบบจิวพันธ์จิวงามกะว่าอยากสิได้ลูกมันไว้ แล้วกะว่าถ้ามันได้ราคากะว่าสิขายกะว่าพันธ์มันงามได้ปุ๋ยจากมันกะว่าอยากได้พันธ์ไว้ เพียว่าสิได้กำไรจากมันแน่ กะซื้อมาเทื่อแรกกะ 90,000 กะได้แม่ลูกคู่หนึ่งบาทนี้มันมาออกลูกอีกโทดหนึ่ง กะคิดว่าอยากเลี้ยงไว้ว่าอยากได้กำไรนี้หละกะ กะรวมๆกัน กะว่าไผ่นนำนี้หละกะ คอกที่เลี้ยงกะติดบ้านติดคอกหน้า กะเลี้ยงจิ้งนี้กะอยากสิได้ทุกอย่างที่ว้าสิได้จากจิว เทื่อแรกที่ว้าสิเลี้ยงจิวพันธ์นี้กะว่ากะเจ้ากะเป็นพี่น้องทาง กะพ่อใหญ่คำ เพ็นอยู่ อยู่บ้านหนองคำเพ็นกะแนะนำว่าเลี้ยงจิ้งนี้ได้กัวเลี้ยงควยนั้นหนา แล้วกะว่าใจเฮามักอยู่นั้นหนา กะเลยมารองเลี้ยงเบ็งแล้วกะว่าเห็นเขาประสบความสำเร็จกะว่าเขาเงินนำจิวนำไต่ย เพ็นกะมีเงินไปหมุน กะได้จากค่านำจิวนี้หละกะกะว่าเพ็นทำกิจการเกี่ยวกับเลี้ยงจิ้งนี้เพ็นกะมีฐานะดีขึ้น เพ็นกะเลี้ยงโดนแล้วได้เลี้ยงมาหลายปีกะเลยมานะนำ เพ็นกะเลี้ยงมาประมาณ 10 กัวปี แต่ว่าตอนนี้กะบ่รู้ว่าได้ผลอียังกับมันแต่ว่ากะได้แต่ลูก แต่ว่าตอนนี้กะว่าสิไผ่นมันไปผสมเอาลูกอีก นำพ่อจบ เพ็นเป็นหมอมผสมเทียมตามบ้านเฮาเพ็นกะหาน้ำเชื่อมาดไช้

การที่ว่ามีจิวเพิ่มมาอีกโทดหนึ่งจากแต่กัมีอยู่ 2 โทดเพิ่มขึ้นมาอีก 1 กะเฮ็ดไช้ต้องมีภาระเพิ่มขึ้น ทำไช้ต้องมีการแบ่งหน้าที่กัน การแบ่งหน้าที่กะว่าไช้เพ็นเป็นคนเลี้ยง เบ็งหมูกะ เบ็งสวนนำแต่ว่ากะได้ช่วยเหลือกันคือเก่าอยู่ หน้าที่ของเฮากะแค่เอาลูกกับขายของกับแม่ แต่ว่ายามที่ว้าจำเป็นอียังยามเขาไช้กะจ้งออกไปสวน เฮากะได้แบ่งอยู่ว่าไผ่เฮ็ดอียัง แต่ว่ากะได้ช่วยเหลือกันมา บ่ทันที่ว้าได้จิวเพิ่มกะเฮ็ดอย่างนี้คือกัน

คนหาเงินเข้าบ้านกะปกติกะแม่ เงินเข้าบ้านกะได้จากการขายของชำกะกินอยู่นำกันกะไชนำกันแต่ว่าที่เฮ็ดอยู่บ่ทันได้มีรายได้มีแต่รายจ่าย ตอนนี่แฟนกะเฮ็ดสวนเลี้ยงหมูรายรับบ่ทันได้มีมีแต่รายจ่าย เงินที่ว้าขายของไต่ของบ่แม่กะไชนำเพ็นกะบ่ได้ขอ กะกินอยู่นำเพ็นบ่ได้ซื้อบ่ได้หยัง เงินไชลูกไปโรเรียนกะได้จาก ขายหมูขายหยังนี้หละกะคือเฮามีเงินเก็บอยู่แต่ว่าบ่แม่นเงินกองกลางกะเป็นเงินที่ว้าเอามาหมุนมาคานี้หละค่อยไต่ค่อยจ่ายไป เงินฝากเฮากะบ่มีกะเงินมาลงทุนเมิตเลยตอยนี้เลยบ่ทันมีเงินเก็บเงินฝาก กะต้องมาลงทุนสวนลงทุนหมูนี้หละกะลงทุนที่สุบนำมาไส สวนเงินเก็บเฮากะมีอยู่แต่ว่าบ่หลาย กะว่าเป็นเงินหมุนเป็นเงินมาคาค่อยไต่ค่อยคาไป เงินฝาก

เงินที่ว่ามีหนูเป็นคนเก็บตังเก็บเงินในบ้านเป็นคนเบ้งสือๆบได้เอ็ดเวลาที่เขาสิเอาเงินกะต้องมาขอเอาเงินทุกบาทอยู่กับเขาเม็ด เงินที่ว่ามีหนูนี้กะได้จากการขายของมันกะได้แก่กินมันกะบได้มีเงินเก็บ กะเป็นเงินหมูนกะว่าเอามาหมูนกะขายกับข้าวหน้าแหนกะพอได้กิน กะขายยามมือแรง แม่เพิ่นกะเป็นคนเฮ็ด เขากะบได้เอ็ดเอาลูกแหน เข้าสวนแหนกะเฮ็ดนั้นเฮ็ดนี้แหนกะซ้อยที่ละอย่างไป

อาชีพรานากะเฮ็ด บางเที่ยวกะได้จ้างเขาเฮ็ดเฮ็ดแต่นาปี การเฮ็ดนากะได้จ้างกะว่าคนหน้อยเฮาสีไปเฮ็ดแต่นากะต้องเฮ็ดอย่างอื่นนำฟาวมาขายของนากะเลยต้องจ้าง ค่าแรงจ้างมือละ ร้อยชามันใดเฮ็ด 2มือ มือละ 10 คนกะชื่อว่าเฮ็ดนาลงทุนไว้แต่กินเท่านั้นหนา รถไถกะได้จ้างกะได้จ้างเม็ด กะพิน้องเพิ่นกะบเอาแพงกะจ้างไถจ้างหยังกะพิน้องที่วากะเป็นน้องแม่ ชื่อนายสมัย เป็นน้องแม่กะเพิ่นมีรถไถกะรถไถนากะรถเดินตาม กะสิจ้างเพิ่นไถไซ่ กะจ้างที่ได้กะบู้คือกันกะแม่เป็นคนจ้าง กะได้กินคุมปี ข้าวเฮากะบได้ปลูกไว้ขาย แต่ว่ากะสิหลบลูกอยู่ดอกมันได้จ้าง

บ้านที่อยู่นี้กะอยู่กัน 7 คนอยู่กัน แล้วกะมีอีกผู้หนึ่งที่วายุอยู่เฝ้าสวนกะได้ไซ่เขาอยู่นากะบได้จ้างอีกหยังกะไซ่เขาอยู่กินน้ำกันเพิ่นบมีญาติพิน้องเลี้ยงเพิ่น เพิ่นกะเป็นคนบ้านนี้หละกะว่าเพิ่นบมีพ่อแม่กะว่าทั้งเต่าแล้ง เพิ่นสิได้ 60 ปีแล้วเพิ่นกะชื่อว่า พอน แกบมีบ้านอยู่กะพอดีได้แกมาเฝ้าสวนหมากมีไซ่ แต่กีกะอยู่บ้านแหลแล้วเพิ่นกะมีเอื้อยแล้วเอื้อยกะขายที่ขายหยังหนีจากเม็ดแล้ว แล้วเพิ่นกะบไปเพิ่นอยากอยู่บ้านกะพอดีบมีคนเฝ้าสวนกะเลยชักชวนเพิ่นมาเฝ้าสวนไซ่หนากะเลยเลี้ยงเพิ่นไปเพิ่นกะมาเฝ้ากะได้ 2ปีแล้วกะได้ไ้เลากินอยู่น้ำซ้อยๆแต่เวลาที่เขามีรายได้ก็หยังกะแบ่งไซ่เพิ่นใช้น้ำจิ้งจี่หนา

การหยิบยืมกันกะมีความเปลี่ยนแปลงอยู่ กะว่าบางที่อกะบพอที่วาสีไซ่ยืมกันอียังจ้งซี่ การหยิบยืมกันถ่าว่าเป็นเงินทองกะสิหยิบยืมกันยากขึ้นกะว่าเงินมันกะบค้อยมีมันกะยากขึ้น แต่อดีตแต่กีกะพอมีไซ่กันยืมได้ แต่ว่าเดี๋ยวนีกะบค้อยมีกะต้องหมุนไปแต่ว่ากะว่าบได้หยิบยืมกันได้ง่ายหยิบยืมไผกะต้องมีการใช้ดอกไซ่หยัง แต่อดีตถ่าว่าเฮายืมส่วนหลายถ่าว่าเฮาได้คืนถ่าว่ามีน้ำใจไซ่เฮากะไซ่ ยืมกันกะไซ่จ่ายกะอียังกะซ้อยเหลือกัน แปลง การหยิบยืมการซ้อยเหลือกันชุนีกับอดีต กะบมีอียังแตกต่างกันกะซ้อยเหลือกันดีคือเก่าการ แต่ว่าส่วนเดี๋ยวนีกะยืมบค้อยได้แต่แบบว่ากะเจ้ากะบค้อยมีเงินหนาถ่าว่าสิยืมเงินไผเฮากะว่ามีความจำกัด แต่ถ่าว่าเป็นเรื่องสิ่งของกะบเป็นหยังกะยืมกันได้คือเก่ากะบมีอียังเกิดขึ้น แต่ว่าส่วนมากกะสิมีแต่ว่าเป็นเรื่องเงินทอง กะว่าเงินทองมันหายาก กะว่าเปลี่ยนแปลงตั้งแต่เศรษฐกิจบดิกะเปลี่ยนแปลงมาโดนแล้วกะคิดว่าเปลี่ยนแปลงมา กะประมาณ 2 ปีหนิหละที่วากการหยิบยืมที่วากเป็นเงินทองยืมกันยาก อย่างการไปเยี่ยมไปยามกันอย่างยามยา ยามพิน้องอียังกะมีการฝากด่อนกันคือเก่าเป็นทำเนียมกะคือเก่า แต่อดีตการอย่างจ้งซี่กะบได้มีอียังเปลี่ยนแปลงไปเยี่ยมกันกะดีคือเก่าบมีอียังเปลี่ยนแปลง ส่วนมากกะสิเอาขนมแหน พวกอาหารปลาพวกจ้งซี่หละ ฮาเพิ่นมาเพิ่นกะได้ข้าวได้อียังมาฝากกะได้ฝากกันอยู่

กะได้มีช่วงวิกฤติในชีวิตกะในปีที่ลำบากกะมีอยู่คือว่า กะเกี่ยวกับเรื่องเงินกะเงิน มันบ่พอใช้จ่ายกะคิดหน้าคิดหลังกะไปหายืมไม คะเจ้ากะบ่ค่อยมีบางเทื่อเฮากะยืมมาหลายๆแล้วกะบ่ทันได้ใช้คืนกะมีหนา กะมันกะเลยทำไห้เกิดการท้อกะไห้ทุกใจกะว่าอยากสิเปลี่ยนอาชีพ เป็นวิกฤติที่ว่าเป็นวิกฤติหาใจกะว่าทางกายกะว่าการเป็นอยู่กะดีอยู่กะบ่ได้เป็นหยั่งกะว่าแม่กะช้อยเหลืออยู่คือเก่า ตอนทีวามีวิกฤติเกี่ยวกับเรื่องเงินกะต้องหาทางแก้แหละกะ อย่างสมมุติว่าอย่างป๊วะ อันเป็นหนี้ เงินล้านเฮากะขายจั่วออกไห้หนี้เงินล้าน ทั้งๆ เฮาบ่อยากขายออกกะขายจั่วไห้หนี้กะว่า ช่วงที่มันบ่เป็นราคากะได้ขายเอาเงินมาไห้หนี้เขา แต่ว่าที่เป็นวิกฤติด้านต่างๆ กะบ่มีอียังกะกะมีแต่เรื่องเงินอย่างเดียว กะสิเป็นแต่ความรู้สึกท่อนั้น ถ้าว่าความเป็นอยู่กะว่าอยู่ได้บ่เคยมีวิกฤติอียังในชีวิต

ในท้องถิ่นเฮากะว่าอาชีพที่ว่าสร้างรายได้ดีที่สุดกะคิดว่าเป็นงานค้าขาย เพราะว่าเฮาได้อยู่ได้กินน้ำกะแต่ถ้าว่าไปเฮ็ดอย่างอื่นกะว่าสิขาดทุน คืออย่างเปรียบเทียบอย่างพวกที่ว่าเขาไปเฮ็ดนาจั่งซี้กะเจ้า หลางที่यरาคาข้าวบ่ดีก็ได้แต่ทุน ค่าจ้างค่าอียังมันกะเม็ดหลายกั้ว บาดนี้ที่ว่าค้าขายกะว่าสิฐานะมันดีกั้วหมู่ กะมันได้อยู่ได้กินมีพอเก็บ เป็นอาชีพที่เฮาเห็นอยู่แล้วกะมีประสบการณ์ของโตเอง กะว่าคิดเอาเองแน่ว กะว่าเจ้าของเคยขายกะพ่อแม่กะพาขายพาเฮ็ดมาแต่โดยกะเลี้ยงลูกมาจนใหญ่อยู่ แล้วการลงทุนค้าขายกะต้องขายแบบปานกลาง การค้าขายกะมีหลายอย่าง อย่างการค้าขายแบบลงทุนหลายกะจะได้หลายแต่ว่าลงทุนน้อยกะสิได้หน้อย กะว่าลงทุนพอดีมันดีกั้ว เพราะว่าเวลาที่เฮาขายบ่หลายอย่าง แล้วเวลาที่เฮาขายไปแต่ละอย่างกะสิได้ฮู้ว่าได้กำไรท้อได้ๆหนา ก่อนที่เฮาสิเอาของมาขายอ่านว่ามันสิได้กำไรท้อได้เฮากะเอามาบากลบคณ หารดู กะว่าเฮากะมีการเปรียบเทียบสิคำว่าอันไหนสิได้ขาย อันไหนสิบ่ได้ขายกะบ่ได้ว่าสิขายไปเม็ดทุกอย่างซุ่ม สี่ซุ่มห้ากะว่าเฮากะต้องเปรียบเทียบว่าอันไหนสิพอขายได้ แต่ว่าเป็นของที่ว่ามีกำไรดีแต่ว่าคนบ่นิยมกะบ่ขาย แต่ถ้าว่ากำไรหน้อยแล้วถ้าว่าคนซื่อดีแม่กำไรหน้อยกะขายกะมันสิได้เลื้อยๆ คิดว่าการค้าขายนั้นตีกะคิดมาตั้งแต่หน้อยกะตั้งแต่จำความได้แม่กะสอนมากะตั้งแต่อยู่ ป. 1 ป.ได้นั้นแหละกะแต่อายุได้ 7-8 ปี แะ

แต่ว่าการทำนาถือว่าเป็นอาชีพว่าเฮ็ดแล้วบ่ดีอย่างเฮ็นของเจ้าของแห่งกะว่าเจ้าของกะมีกะหลายคนทีพื่นเฮ็ดแล้วพื่นกะจ่มนั้นหนา อย่าง นางอุทัยผู้เป็นน้ำ เขาว่าเวลาลงทุนกะลงทุนหลาย เวลาขายกะได้แต่ทุนกะ กะว่าบ่คุ้มกะกะว่าได้แค่กิน ขายกะได้แต่ทุนคืนมา กะบ่ได้เฮ็ดไห้สร้างรายขึ้น กะว่าอาชีพที่แยที่สดกะว่าเป็นอาชีพทำนาเพราะว่าเฮ็ดกินได้อยู่เฮ็ดประทังชีวิตได้อยู่ แต่ว่าเฮ็ดขายมันลงทุนหลาย เฮ็นไนาเป็นอาชีพที่ว่ามีรายได้เป็นอาชีพที่ว่าสร้างรายได้หน้อย แต่ว่าการค้าขายกะจำเป็นต้องลงทุนตามสิ่งของต่างๆ อย่างว่าถ้าว่าค้าขายแบบสิ่งของที่มีนใหญ่ เติบมันกะต้องลงทุนหลาย แต่ว่าลงทุนน้อยกะได้ตามหน้อยแต่ว่ามันกะได้เลื้อยๆ แต่ว่าการทำนามันเห็นว่ามันแยกะ หว่าง 4-5 ปีมานี้แหละมันบ่ได้เห็นกะเจ้ากะจ่มว่ามันบ่ได้แต่ว่าแต่ก่อนกะบ่รู้คือกัน ก็กะสิได้อยู่ตัวแต่ก็คนกะได้กินมานานา

สิ่งที่ว่าสิทำให้ชีวิตเขาดีขึ้นมาได้คือการค้าขาย แล้วกะแม่ผู้ที่ว่าพาเขาเห็ดมา แล้วว่าส่วนอื่นกะเป็นสิ่งประกอบเห็ดเพื่อไว้พวกเลี้ยงหมูจิ้งจี่มันกะบ่แน่นอนจิ้งจี่บางที่เอ้มันกะขาดทุน การที่ว่าการค้าขายเป็นสิ่งที่ว่าดีสิ่งที่ว่าสำคัญในชีวิตกะว่า มันบ่มีอย่างอื่นเห็ดแล้วกะกะว่าอย่างนี้มันได้กินได้ย่อยาก แล้วกะว่าเขาบ่มีเงินทุนหลาย ๆ ที่ว่าสิเห็ดกิจการใหญ่คือกะเจ้ากะต้องค้าขายที่ละน้อยไป แต่ว่าการเกษตรที่ว่าเห็ดอยู่กะว่าเห็ดเผาะว่าถ้าแก่มาหารสิได้กินน้ำมันหละ แต่ถ้าว่าเขาเห็ดหนักบ่ได้กะสิได้เก็บผลมันกินชื้อ ๆ

การที่ว่าอยากปลูกหมากมี กะว่าเป็นการวางแผนในอนาคตกะว่าอยากปลูกหมากมีไว้เผื่อว่าตอนที่เก่าแก่สิได้นำมัน คนที่ว่าวางแผนที่ว่าเริ่มเห็ดจิ้งจี่กะเป็นแผนเป็นคนที่ว่าวางแผนพาเห็ด แล้วเขาจะเห็นด้วยกะว่าคิดว่าเป็นไปได้กะเห็นด้วยนากัน กะได้ปรึกษากันกับคนภายในครอบครัวชุนก่อนที่สิเห็ด แล้วเขาว่าเห็นดีกะเห็ด ช่วงที่มันบ่ได้ผลกะคิดท้ออยู่หละกะการว่ามันยังบ่พอได้มีรายรับมีแต่รายจ่าย

เงินมีบทบาทในชีวิตของเขาอยู่กะว่าเขาอยู่ในสังคมไหนกะกะต้องได้ใช้เงินรายจ่ายหลาย คือถ้าว่าเกิดเขาบ่มีเงินมันกะสิแย้กะ กะว่าเขาอยู่ในฐานะที่ว่าอยากสบาย ถ้าว่าเขาบ่มีเขาจะทุกข์อยู่กะ กะว่าเขาจะอยากคิดเพื่ออนาคตข้างหน้าไว้เพื่อลูก ถ้าว่าบ่มีเงินอนาคตข้างหน้ากะสิบ่ดีถ้าว่าเขาบ่หาตอนนี้กะคิดว่าเศรษฐกิจตอนนี้มันบ่ดีเห็ดยังกะสิต้องใช้แต่เงินนั้นหนา อย่างเช่นเรียนหนังสือจิ้งจี่ส่งลูกไปเรียนกะต้องใช้เงิน ถ้าว่าส่งไปเรียนอยู่วัดกะบ่อยากสิให้ไปเรียนกะว่าย่านความรู้สิบ่ทันความรู้นำเขากะว่ามีทั้งเทคโนโลยีกะย่านว่าสิบ่ทันเขา เขาจะต้องหาเงินให้เขากะว่าอยากสิให้เขาได้เรียนดี ๆ อยากสิได้ก้าวทันโลกจิ้งจี่ไปอย่างจิ้งจี่ เงินนี้กะมีบทบาทในชีวิตมาโน แล้วตั้งแต่ว่ามีครอบครัวมานี้ ได้ 10 ปีแล้วกะว่าเขาจะอยากได้อะไรอยากหาอยากมีเงินเก็บเป็นก่อนถ้าว่าเขามีลูกมีเต้าต่อไป แต่ตอนที่ว่ายังมีครอบครัวกะบ่ได้คิดว่าเงินมีค่ากะว่าตอนนั้นเขาบ่รู้จักที่ว่าอยากได้หนา กะว่าบ่มีค่ากะว่ามาจ้งโดยใช้จ้งโดยกะว่าขึ้นอยู่กะแม่ พอมีครอบครัวกะว่าอยากได้อะไรอยากมีอยากที่ว่าฐานะขึ้น กะส่วนมากกะสิเป็นแฟนคนแล้งเขาจะจ้งคิดตามไป อยะเห็ดอียังเพิ่นกะสิเป็นคนคิดเป็นคนนำทุกเรื่อง

การเรียนกะอยากสิให้เขาเรียนสูง ๆ แต่กะบ่รู้ว่าสิส่งเขาได้เรียนไปได้ฮอดไซ ที่ว่าอยากสิให้เขาเรียนสูง ๆ กะว่าเพื่ออนาคตของเขาข้างหน้า ถ้าว่าเขาได้เป็นดีกะว่าเขาสิได้เบิ่ง พ่อแม่ พี่น้อง อยากสิให้เขาได้ดีบ่ท้ออยากสิให้เขาทุกอย่างเหมือนสมัยพ่อแม่

เวลาที่ว่าเขามีความเดือดร้อนกะสิปรึกษาแฟนกับแม่กับพี่น้อง ส่วนมาเป็นความเดือดร้อนเกี่ยวกับเงินนี้หละกะว่าอย่างขายหมูขาดทุนจิ้งจี่กะเกิดเป็นความเดือดร้อนใจ กะปรึกษากะว่าเห็นจ้งโดยกะปรึกษาแฟนปรึกษากันการแก้ปัญหาที่เกินขึ้นในแต่ละที่ที่ผ่านมากะติกะใช้ได้อยู่กะกะแก้ปัญหาได้ การแก้ปัญหากะว่าเขาจะขายออกไปแล้วถ้าว่ามันขาดทุนเขาจะหาวิธีทางนี้ทางอื่นมาหมุนต่อไป การค้าขาย และการยืมเงินมาหมุนกะได้ปรึกษากันก่อน แต่ว่าบางครั้งกะมีปัญหาที่มันอยู่แต่ว่ากะลงโตทุกครั้งกะผ่านปัญหามาได้

การมีรายได้ที่ทำได้เป็นเงินมันกะตึกกว่าอย่างอื่น เพราะว่าเงินมันได้ใช้จ่ายหลายอย่างหาว่าเขายากซื้ออียังเฮอะได้ ถ้าว่าเป็นอย่างอื่นได้มาแล้วมันขาดทุน มันขายบได้มันกะบค้อยนี้ปาน โดย เพราะว่าเงินหาว่าได้มามันเห็นเป็นโตเป็นตนเลย ถ้าว่าเป็นอันอื่นกะต้องเบ่งเศรษฐกิจมันขึ้นมันลงอีกถ้าเขาได้มาเอาไว้นายความคิดที่รายได้ที่ว่าเป็นเงินกะตั้งแต่อยากได้โพลหละคะ 8-9 ปีมานี้หละ

เป้าหมายในการใช้เงินในทุกมือนี้นะว่ากะได้แค่ว่าซื้อนมไฮ่ลูกชั้นแหล่ แล้วกะจ่ายค่าเทอมไฮ่ลูกแล้วกะว่าถ้าว่ามีเงินกะว่าเอาไว้มุหนุมนี้หละคะ คือว่าเป้าหมายว่าตอนนี้ถ้าว่ามีเงินเป็นก่อก่อนหนึ่งกะว่าขึ้นแรกก็ใส่หนี้ก่อน ถ้าว่าเหลือกินเหลือใช้แล้วกะค่อยฝากไว้แล้วจั่งค่อยคิดไหมว่าสิเอาไปเฮ็ดจั่งได้ เพราะว่าปกติมีเงินกะเฮ็ดจั่งขึ้นขึ้นมีหนี้กะต้องใช้หนี้ก่อน เหลือทอโดยกะจั่งมาหมุนมาใช้ที่หลัง การหมุนกะสิเป็นการหมุนค่ากินค่าอยู่ การเฮ็ดงานกะว่าเอาไปหมุนซุอย่างนั้นหละคะ คิดว่าหมองได้ที่มันต้องโดยไปหมุนก่อนเฮอะต้องเอาไปหมุนก่อน บได้แบ่งเป็นล็อกกะว่ามันบพอที่ว่ามีเงินหลาย อันโดยจำเป็นก่อนกะใช้อันนั้นก่อน ได้เงินมาแล้วเอามาเฮ็ดจั่งซีกะตั้งแต่ปลูกสวนหมากมีมา กะได้ 3 ปีแล้วกะสิเป็นลักษณะเป็นเงินหมุนเวียนตลอด สิปมีเงินฝากกะสิเป็นเงินหมุนจ่ายไปเรื่อย ๆ

การจับจ่ายเงินกะเป็นอยากสิประหยัดหน้อยอยู่แต่กะ คือถ้าว่าบประหยัดสิบพอใช้ การประหยัดที่ว่าประหยัดกะคือว่าเฮอะซื้อแต่แนวจำเป็น เช่นนมลูกจั่งซีกะคือว่าสั่งโดยบจำเป็นกะบซื้อคะ อย่างที่ว่าบจำเป็นกะว่าของเล่นลูกจั่งซีกะที่ว่ามันมีอยู่แล้วเฮอะบเอามาหลายกะว่าบจำเป็นของจำเป็นมันกะมีหลายอย่าง แต่ว่าข้าวกะบได้ซื้อกะว่าเฮ็ดน่านี้นะกิน กับข้าวเฮอะหาซื้อมาเฮ็ดกินเองกะว่าเฮอะเฮ็ดขายอยู่แล้ว กะแม่เพิ่นกะเฮ็ดขายมาเลื่อยๆกะตั้งแต่ลูกน้อยๆกะนั้นหละเวลาเฮอะอยากกินเฮอะกะไปตักมากิน การเฮ็กกับข้าวกะแม่เพิ่นเฮ็ดเองกะต้นทุนเพิ่นเอง การจับจ่ายเฮอะกะว่าเฮอะเป็นที่ว่าบฟุ่มเฟือยกะคิดหน้าคิดหลักก่อนที่เฮอะซื้ออียัง กะคิดว่าเฮอะเป็นคนที่มีฐานะอยู่ซีกะเหนียวกะเหนียวอยู่กะบางครั้งกะเหนียวบางครั้งกะมีเงินแนแล้วเฮอะมีความจำเป็นเฮอะกะซื้อหนาแต่ว่าถ้าบมีความจำเป็นกะหยุดไว้เสียก่อนไว้เที่ยวหน้าจั่งซื้อ

เลื้อนี้เฮอะกะมีอยู่กะบได้ซื้อแต่ว่าเดียนี้นะบได้ซื้อโดนแล้วหลายปีแล้วหละคะ แต่ว่าถ้าว่าเลือกซื้อเสื้อผ้ากะเลือกซื้อที่มันดูดีแทนที่ว่ารากามันบสูงพอใช้ได้ อย่างเฮอะไปเบ่งว่าคุณภาพมันกะพอใช้ได้ ถ้าว่ามันแพงเกินไปเฮอะกะบเอานั้นหนา ที่ว่าแพงเกินไปกะว่าอย่างราคา 200-300 เฮอะกะบเอาหรือว่าไ้ร้อยลงมา หรือว่าร้อยกว่าบาทจั่งซีกะมันดีแทนโดนๆกะจั่งซื้อ กะคุณภาพกะพอเบ่งพอดีแต่ว่าอันว่ามันปดีหลายเฮอะกะบเอาถ้าว่าซื้อกะสิซื้อในตลาด แล้วกะส่วนมากกะมีน้องเอื้อยส่งมาไฮ่หน้อยกะกะบได้ค้อยได้ซื้อโดนแล้วกะกะน้องสาวที่ว่าส่งมาไฮ่กะชื่อว่าลักขณา เนาวะราช พี่สาวที่ว่าส่งมาไฮ่กะชื่อว่า นิดติยา ทองคำ กะส่งเป็นเสื้อผ้าไฮ่เฮอะกะโดนๆส่งเทื่ออยู่กะกะว่ากะว่าของเจ้าของกะหลายอยู่กะ

บ้านที่อยู่อาศัยคู่มือนี้เป็นของแม่กะอยู่หน้าแม่เป็นของแม่มาแต่โดย เขากะบ่ได้ทันได้แยกเฟิ่น ออกมากะบ่ทันได้แยกออกมาจากเฟิ่นจักเทื่อ กะคิดว่าเฟิ่นอยากให้อยู่หน้าเฟิ่นว่าสิคอนอยู่ดูแลเฟิ่นนั้นหนา กะว่าเอื้อย น้องเขากะได้แยกออกไปแล้ว

งานบ้านมีความสำคัญกะต้องเฮ็ดฉั้นเป็นคนเฮ็ดงานบ้านมีความสำคัญต้อง บัดกวัดทำความสะอาดหรือการซักผ้าอียังนี้แหละ การซักผ้ากะซักไฮ้เม็ดบ้านแต่ผู้อื่นกะได้ช่วยเหลืออยู่กะถ้าว่าจำเป็นลูกไฮ้จั่งซี้กะซักไฮ้กันกะได้ การดูแลรักษาความสะอาดภายในบ้าน กะมีลูกมีหลานกะสิ่งได้ที่ว่าเขาเฮ็ดได้กะไฮ้เขาช่วยเฮ็ดอยากเฮ็ดกวัดบ้านอย่างนี้หนา หลานกะชื่อว่าพรพิมล ทองคำเป็นหลานลูกเอื้อยมาฝากไว้เฟิ่นไปขายของอยู่กรุงเทพฯ กะไฮ้ยายเป็นคนเลี้ยงกะช่วยเลี้ยงน้ากันกะได้แบ่งปันหน้าที่ไฮ้เขาอยู่ แม่กะขายของเฮ็ดกับข้าวขายแต่ว่าเฮ็ดกะช่วยกันเฮ็ดกะขายแหนเฮ็ดแหนกะช่วยกันไป กะบ่ได้แบ่งว่าต้องเป็นจั่งชั้นประจำ ทุกคนกะช่วยเฮ็ดทุกคนกะอดสระกะช่วยกันกะบ่ได้กำหนดว่าสิไฮ้เฮ็ดกันก็ชั่วโมงอย่างหลานกะไฮ้เขาเฮ็ดการบ้านแล้วกะจั่งสิไฮ้เขาเฮ็ด โตเฮากะกะเอาลูกกะเฮ็ดไปนา บางเทื่อกะไฮ้หลานเอาน้องแล้วเฮากะเฮ็ดไป

การกินการอยู่กะคือเก่ากะว่าอยู่กับแม่กะหาอยู่หากินกะคือเก่ากะสบาย บ่ได้ถึงกับลำบากบ่มีกิน กะว่าอยู่ปานกลาง การกินกะกินเป็นครอบครัวตั้งแต่ก็สมันนี้กะกินเป็นครอบครัวคือเก่ากะกินรวมกันบางเทียะบ้านน้ำหะไปกินรวมกันเป็นครอบครัวใหญ่นั้นหนากะลักษณะเป็นพื้นบ้านคือเก่า แต่ว่าสมัยพ่อแม่เฮากับเฮากะว่าความเป็นอยู่เฮาดีกั่วกะ กะสมัยเฟิ่นกะเฟิ่นกะลำบากกะไปขายของหาบกะตาขายของน้าอันนาคะลำบาก แต่พอเวลาที่เฮาใหญ่ขึ้นมากะบ่ได้ลำบากคือเฟิ่นหนา กะสมัยที่ว่าเฟิ่นอยู่กัฟ่พ่พ่เฟิ่นกะบ่ได้อยู่เฮ็ดนำหนากะว่าเฟิ่นเล็กกันไปนาแล้งพ่เฟิ่นกะชื่อว่านาย สุวรรณ เฟิ่นเล็กกันมาได้ 10 ปีแล้ว แต่ว่าเล็กกัน 20 ปีแล้วแต่ว่าผึ่งหยากันนั้นหนา การเป็นอยู่ของเฮามันกะดีกัวกันเพราะว่าอันนี้แฟนกะเฮ็ดช่วยกะบ่ได้ลำบาก

ตอนนนี้ครอบครัวกะบ่ได้ทันได้หมั่นคงกะปลานกลาง กะคือตอนนนี้คิดไว้ว่ามันสิหมั่นคงสิ่งทีเฮาเฮ็ดไว้ แต่ตอนนนี้ที่เฮ็ดไว้มันยังบ่ทันได้กะคิดว่ามันกะบ่ได้ทันได้รู้ว่ามีมันคงบ่ กะคือว่ามันยังบ่ทันได้มีรายได้กะคือว่าเฮามันยังบ่ทันได้หมั่นคงปานใด กะเพราะว่ายังขาดเงินก่อนกะต้องหาอีก ความคิดที่ว่าเฮาเองยังบ่ทันได้หมั่นคงกะคิดมาได้ 1-2 ปีนี้แหละ คือว่าตั้งแต่ก็กะบ่ทันได้ลงทุนอียังกะว่า บ่ได้หมั่นคงแต่โดย แต่ว่าคิดว่ายังบ่พอหนา ยังบ่ทันได้อย่างตั้งใจที่ตั้งไว้

อนนนี้กะว่าสิพากันไปขายของอยู่ในกรุงเทพฯ ว่าสิขายหมูออกก่อนนี้หนากะว่าสิไปขาย กะว่าขายจนสิมีเงินโพลแหละถึงสิกลับมาเยี่ยมยามบ้าน หาเงินเป็นก้อนก่อนกะพอดีหมากมีกะสิได้รับผลลัมนั้นหนา ตอนนนี้กะมันบ่ได้มีรายได้อียังกะเลยว่สิพากันไปถ้าว่าเลี้ยงหมูกะว่าได้หมูนวนเวียนอยู่แค่นั้นแหละหารังเทื่อกะขาดทุน ที่ว่าอยากไปขายของอยู่ที่กรุงเทพฯ กะว่าเห็นกะเจ้าไปเห็นกะเจ้ากะได้กำไรดีกะขายซุ่มกับข้าวกะคนในหมู่บ้านแหละกะเจ้าไปขายหลายอยู่อย่างเช่น แม่สมปอง เฟิ่นขายอยู่ในตลาดอยู่หน้าซอยน้าหยังนี้แหละ คือว่ากะเจ้ากะต้องไปหาหมองเข้าที่ว่ามีผู้ครผ่านหลายที่ว่ามีคนหลายมันถึงสิขายได้ เฮาไปขายกะว่าสิๆไปขายกับข้าวกะว่าสิขา

ยอยู่ในตลาด กะสิขายพวก ลาบ ก้อย ส้มตำ นี่แหละกะขายอาหารพื้นบ้านเฮานี้แหละกะว่าคนทางไกลเขาคอยได้กินส่วนมากกะเขากินกะพวกข้าวมันไก่จั้งซี่ กะคิดที่ว่าอยากไปขายของอยู่กรุงเทพฯ กะหั่วแต่คินนี้แหละกะตั้งแต่หมู่ลงราคานี้แหละที่ว่าสิพากันเปลี่ยนอาชีพกะคิดมาได้เดือน 2 เดือนนี้

ความเป็นอยู่เปลี่ยนเทียบว่ากับปู่ ย่า ตา ยาย กะว่าสมัยนั้นมันดีกั้ว เพราะว่าตั้งแต่กั้วกะยังบ่ทันสั้ย น้ำไฟมันกะบ่ค่อยสะดวกแต่ว่าเดี๋ยวนั้นมันกะสะดวกแทน การสัมพันธ์ภาพกะดีอยู่คือเก่า กะถือว่าสิ่งแวดล้อมมันดีขึ้นกั้วแต่เก่าซื่อๆ ก็กะสมัยแต่ก็เพิ่นกะอึดอยากอยู่กะเกิดทันเพิ่นอยู่แต่ว่าบ่โดนกะพอจำความได้ กะเห็นว่เพิ่นลำบากอยู่แทน กะเพิ่นเลี้ยงลูกเลี้ยงหลานหลายคนหนา แต่กั้ว กะสมัยพอใหญ่แม่ใหญ่ กะเลยคิดว่าสมัยเฮาดีกั้วกะเพราะฐานะเฮาดีขึ้นอยู่ลูกเต้าเฮาปหลายหนาเพิ่นกะเอาหนอยกั้วแต่เก่ามันกะปหลายคือชื้อมือนั้นมันกะดีขึ้นมาหนอยนึ่ง

งานที่คิดว่าเฮ็ดแล้วจิตโรสงบ สัมบายใจกะงานที่เฮ็ดอยู่ชื้อมือนั้นแหละกะเลี้ยงจัวกะปลูกของไปจั้งซี่มีว่าสัมบายใจอยู่กะว่าบ่ได้คิดอียัง กะคือบ่ได้คิดว่มันสิเดือดร้อนอียังปานได้หนา คิดว่มันว่มันสิได้รับผลอยู่มันกะสัมบายใจ กะคิดว่มันสิได้ผลที่เฮาคิดไว้ได้ขายต่อไป เฮาลงทุนไปกะว่าเฮาสิได้กำไรจากมันกะเฮ็ดไฮ่พอยมีกำไรใจแทน

งานที่ว่เฮ็ดไฮ่กลัดกลุ้มกะว่าช่วงนี้กะบ่มีหยังกะมีแต่หมอยางเดียวที่ว่มันขาดทุนกะกลุ้มใจนำหมูกะในช่วงนี้ เพราะว่าสั้มเฮาเฮ็ดงานฟรีแล้วบ่มีหยังค่าแรงกะบ่ได้มีกะเป็นมาได้ 3-4 เดือนนี้แต่ช่วงที่ผ่านมากะคอยได้หมุนได้ไฮ่อยู่หนา

ธกส. กะได้ยืมมา กะแต่กั้วกะยืมมาเฮ็ดสวนหมากมีกะ แต่ว่าเดี๋ยวนั้นกะใช้ไปแล้วหนากะเหลือแต่เงินยืมทางอื่น กะได้ยืม ธกส.มา 5 ปี เป็นเงินยาว การที่ว่ได้ยืมธกส.มากะดีอยู่กะกะได้มาหมุนอยู่กะกะหมุนแบบคิดว่ากะดีอยู่ที่เพิ่นไฮ่ยืมไฮ่ได้ไฮ่เฮาทำกิจการหมุนภายในครอบครัว กะทำไฮ่ชีวิตเฮาได้ดีขึ้นมากะคิดว่มันดีกะได้ตั้งแต่ปลูกหมากมีกะ 3-4 ปีที่แล้วถ้าว่บ่มีเงินกู้ยืมชื้อมือนั้นกะว่าอยู่บ่ได้ซั้มว่กะได้เงินกู้ยืมมาหมุนไฮ่

กองทุนหมู่บ้านกะได้ยืมมาลงทุนหมู กะเฮ็ดไฮ่ความเป็นอยู่เอาดีขึ้นกะว่าปีหนึ่งถึงได้จ่ายเฮากะได้หมุนไฮ่จ่ายอย่างอื่นอยู่ กะว่าเฮากะบ่ได้มีเงินเก็บดอกแต่ว่ามันกะพอที่ว่เฮาอยู่แบบว่าเฮาสร้างฐานะได้หนา สร้างฐานะกะแบบว่าเอาได้เอาเงินมาหมุนเพิ่มสิ่งของขึ้นได้หนา แต่ว่ามันบ่มีเงินเก็บหนา กะว่าได้หมุนไปเลื่อยๆเสียก่อน แบบว่าอยากขยายกิจการนะ

อบต. กะดีอยู่กะ เลากะเป็นคนที่ดีซ้อยเหลือหมู่บ้านอยู่กะ ผู้ได้เดือดร้อนกะไปปรึกษาเลาได้ แล้วเลากะมาแนะนำปลูกของ กะว่าเกษตรเอาต้นกล้วยมาไฮ่กะได้คำแนะนำจากเพิ่นเขามาลงต้นกล้วยไฮ่ตอนนี้นะมีกล้วยนำกะกล้วยหอมทอง อบต.อยู่บ้านเฮากะมี 2 คนแต่ว่ากะได้รับความซ้อยเหลือจากผู้เดียว ชื่อว่า อบต. นายทวี อุทามาส แต่ว่าอีกผู้หนึ่งกะบ่ฮู้งานกะเจ้าแหล่ละ กะเจ้าอาจปรึกษากันกะบ่ฮู้แต่ว่าส่วนมาเฮากะคลุกคลีอยู่กับแต่ผู้นี้แล้วเวลาที่ว่มีความเดือดร้อนอียังกะปรึกษาได้อยู่ การเฮ็ดงานของเฮากะเฮ็ดไฮ่เฮาดีขึ้น กะอย่างเลาพาเฮ็ดปุ๋ยชีวะ

ภาพ กะพาหมูกะเกษตรกรเฮ็ดปุ๋ยขึ้นมามีความคิดตืออยู่กะได้ช้อยขึ้นมายุ่งกะเพิ่นกะได้เป็นมา 2 ปีนี้หละคะ

กรมการพัฒนาการเกษตร กะเกษตรมาช้อยกะแค่มีกล้วยมาลงไฮปลูก เป็นการลงทุนแต่กล้วยหัวกะได้ 4-5 เดือนนี้กะได้ไปปลูกอยู่ที่สวน แล้วกะปักษ์ได้ผล แล้วโดนๆกะแนะนำเทียบึงกะ กะเกี่ยวกับการดูแล การใส่ปุ๋ยใส่ฝุ่นนี้หละคะของต้นไม้ แล้วถ่ว่าเฮ็ดได้คือเขามันกะตืออยู่แต่ว่าหาหลังที่เอ้มันกะตายอยู่ กะเฮ็ดตายที่เขากออยู่ที่เขาแนะนำอยู่แต่ว่าต้นเดิมมันกะตืออยู่แต่ว่าต้นตายมันกะตายรวมๆแล้วมันกะตืออยู่กรมการเกษตรกะช้อยเหลือประชาชนอยู่ ที่ว่าตือกะตืออยู่ในระดับปรานกลาง

ในห้องที่บ้านเฮากะได้เสียภาษีรานค้า แล้วกะภาษีนากะเสียไฮ่กรมที่ดินนั้นหละคะกะสิเป็นผู้ใหญ่บ้านมาเก็บไป

กะได้คาดหวังกับรัฐบาลว่าอยากไฮ่เขามาช้อยอยู่กะ ถ่าว่าเป็นไปได้กะอยากไฮ่เขามาช้อยทุกเรื่องนั้นหละคะ กะคาดหวังว่าอยากไฮ่รัฐบาลมาเฮ็ดถนนอย่างชี้หละคะ กะได้หวังว่ารัฐบาลเกี่ยวกับถนนกะหวังมาอยู่กะ กะว่าถนนกะถนนทางไปนาอิดุ่ม กะว่าเวลาหน้าฝนมันไปอยากถนนมันและนักเรียนกะเดินทางไปโรงเรียนลำบากกะ

ระยะตั้งแต่ 7-10 ปีที่ผ่านมาเศรษฐกิจครอบครั้วได้ดีขึ้นมา กะได้ดีขึ้นมาเลื่อยๆกะลักษณะการเป็นอยู่ดีขึ้นกะปะได้เดือดร้อนปานใด กะมีการเปลี่ยนแปลงชুমือชอนนี้หละ กะเปลี่ยนแปลงทางที่ดีขึ้นเงินกะพอใช้ทั่วๆกับสมัยตั้งแต่ 7- 10 ปีที่ผ่านมาที่แล้วกะปะทันได้มีเงินกะปะทันได้คิดว่าอยากสิเฮ็ดยังต่อมากะมีความคิดขึ้นกะพอหมุนพอใช้ขึ้นมาเลื่อยๆกะ แล้วกะตอนนั้นกะได้ไปหางานอยู่กรุงเทพฯอยู่ได้ 2 ปี ไปเฮ็ดผู้เดียวตอนนั้นกะยังปะทันได้แต่งงาน แล้วกะมาอยู่บ้านกะ ช่วงนั้นกะปะทันได้เฮ็ดยังกะอยู่กับแม่ชือจ๊อฟเรนกะไปหาเฮ็ดงานบริษัทนารถยัง นารถยนต์ของยี่ห้อ อีซูซุ อยู่ในยโสธรได้บ่พอปีกะว่าบ่ม่เป็นลูกน้องเขากะเลยออกมาคิดเฮ็ดอย่างอื่นบาทเนี้ยกะมาเทื่อแลกกะมาเฮ็ดขนมกะลงทุนเฮ็ดขนมเฮ็ดอยู่ยโสเข้าบ้านอยู่ กะเฮ็ดขนมไข่โดนัดเฮ็ดตอนนั้นกะตือกะมีรายได้ กะตอนนั้นหละคะที่ว่ามีรายได้กะพอได้มีรายได้กะตอนนั้นหละคะที่ว่ามีรายได้ที่พอมาลงทุนเฮ็ดขนม กะเป็นการตั้งโตกะเฮ็ดขนมมา 2 ปีก็ว่ากะพอดีสุขภาพปกติกะเลยหยุดเสียก่อนกะเลยได้เข้ามาอยู่บ้านกับแม่แล้วกะว่าคอยได้มาเฮ็ดปลูกสวนปลูกอียังกะว่าต่อไปห่ายามถ่าจั่งชี้สิได้สำบายหนาแต่ว่ากะคิดว่ตอนแต่ก็มันกะดีก็ว่ากะว่าตอนเฮ็ดขนม แต่ว่ามาเปรียบเทียบกับชুমือนี้กะเขาอานว่าสิ่งของมันหลายขึ้นแต่ว่าเงินมันกะบ่มีใช้แต่ว่าแต่ก็เศรษฐกิจตอนแต่ก็กะดีก็ว่าอยู่กะว่าแต่ก็เขาบ่ทันได้วางแผนอียังเฮากะมีเงินเก็บอยู่หละกะได้เงินจากที่ว่เฮ็ดขนมมา กะคิดว่แต่ก็ดีก็ว่าดีที่เฮามีเงินเก็บแต่ว่าเดี๋ยวนี้กะดีไปอีกอย่างหนึ่งกะเขาได้สร้างฐานะไว้ แต่บ่มีเงินเฮากะยังคอยหมุนไปกะได้ การที่ว่สร้างฐานะที่ว่กะคือว่เฮามาเฮ็ดโครงการไว่นาสวนนำไฮ่ กะคือเฮาไปลงทุนไว่กะว่าต่อไปมันสิดีคือความคิดตั้งแต่ก็ แต่ว่แต่ก็กะมีเงินอยู่หละแต่ว่ามันคงได้มีอียัง

การเห็ดงานที่เคยเห็ดมาตอนที่ 7-10 ปีที่ผ่านมาไปเห็ดคือเก่าบ่ได้กะกะสุขภาพบ่ดี ของแฟรนปดี กะการเห็ดขนมมันต้องไ้แสงหลาย กะการบิบขนมกะเลยเจ็บเส้นเจ็บเอ็นกะ แต่ว่า กะได้จ้างลูกน้อง 2 คน

การทำมาหากินเขาเรียกว่าการเห็ดงานประสมประสาร แต่คิดว่าเป็นไปทางค้าขาย มาก้วกะมีความคิดว่าเป็นอาชีพค้าขาย

ข้อมูลพื้นฐานกะต้องมีกะอย่างข้อมูลเกี่ยวกับการดูแลรักษามันบ่ไ้มีแมงมาเจาะ แล้วอย่างการค้าขายกะต้องมีข้อมูลว่ามันตลาดทุนหรือกำไรหลายทอได้สิต้องลงของหลายทอได้ เขากะต้องมีข้อมูล กะจากประสบการณ์จากหมู่พวกที่ว่าเป็นเพื่อนบ้านที่เขาเอาไปขาย กะว่าเขา เห็ดได้ทีกะจั่งได้กะเห็ดตามเขา แต่ว่าขายคนละมอง การที่ว่าขายของเขากะหมั่นใจว่ามันสิได้อย่าง เดียวกะเบิ่งว่าคนมันน้อยมันหลาย เบิ่งว่าเขาสิชอบมันคั่นได้หนาแล้วเขาจะขายอันนั้น เขาจะ ส้ารวจก่อนว่าคนน้อยคนหลาย กะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการตัดสินใจขาย

การเบิ่งว่าไ้เครดิตดีบ่ดีกะเบิ่งจากฐานะเขาแล้วกะเบิ่งจากความซื่อสัตย์เขากะเบิ่ง ว่าเขาเป็นคนเกรบ่หรือว่าเขามีครอบครัวฐานะดีบ่ แต่ว่าเป็นการเซ็นของถ่าว่าเขามีฐานะดีกะสิไ้ เขาเซ็นไป กะว่าคนที่ว่ามีฐานะบางเทื่อกะเซ็น อยากเขาหน้ากะว่าต่อหน้าหมู่พวกกะสิไ้ได้ว่าเป็นคน ที่ว่ามีเครดิตดีเป็นจั้งชี่กะมี ถ่าว่าเบิ่งจากนิสัยกะว่าเฮสิรู้พื้นฐานเขามาโดนจว่าเขาเป็นคนตัวดัม บ่ ถ่าว่าเป็นคนที่ว่าเฮบ่รู้จักเขากะบ่ไ้เซ็น เบิ่งทอนี้กะสามารถตัดสินใจได้อยู่ไ้เป็นคนที่มี เครดิตหรือว่าสิไ้เครดิต

การเห็ดสัญญาบ่มีอียังกับญาติพี่น้องกะบ่ได้ไ้สัญญาอียัง กะบ่เคยเห็ดสัญญา

การเห็ดสัญญากับการที่ว่ามีสัญญาถ่าว่าเปรียบเทียบกัน กะว่าการมีสัญญามันดี ก้วมันสิได้ซื่อตรงต่อกัน กะสิไ้ได้ทั้งสองฝ่ายสิไ้มั่นใจกันทั้งสองฝ่ายถ่าว่ามีสัญญาเขากะสิไ้รู้ว่ เฮสิต้องไปจ่ายเขาตอนไ้เฮสิไ้ได้เรงหาเงินจั้งชี่ ถ้าเกิดบ่มีสัญญายืมกันไปกะสิไ้ได้รอกันไป เลื่อยกะบ่รู้ว่ามีอไ้สิไ้ได้ แต่ว่าถ่าบ่มีสัญญากะสิมีปัญหาลหลายก้วเป็นลักษณะนัดไปเลื่อนไปถ่าว่า เป็นเรื่องเงินเฮต้องการที่ว่สิไ้เงินเฮกะบ่ได้ไ้หนากะบ่ตรงเป่าที่ว่เฮไ้คิดไว้หน่าปัญหากะ เห็ดไ้เกิดการทะเลาะกันเกิดขึ้น

การติดต่อในการร่วมงานการทำงาน กะเบิ่งจากนิสัยว่เฮสิเห็ดงานได้บ่ อย่างเช่น กะเบิ่งจากว่เฮสิดีบ่กะสิเบิ่งจากถ่าว่า คำยังไป เบิ่งจากการแสดงออกนาคะทำทางลักษณะ พร้อมกะสิเบิ่งกันไปกะค้อยตัดสินใจ นี่คือปัจจุบัน แต่ในอดีตกะเบิ่งในลักษณะเดียวกัน

กลุ่มอยู่บ้านที่ว่ามีกะเห็นแต่ว่ากลุ่มแม่บ้าน กะจัดแต่ว่ากลุ่มแม่บ้านอย่างเดียว กะ กลุ่มที่ว่เฮเห็ดดัมสาด กะเวลาวางกะเจ้ากะจั่งมาดัม กลุ่มกะเจ้ากะประสบผลสำเร็จอยู่กะเขาไ้ ดัมสาดไปขาย ที่ว่เขาประสบผลสำเร็จกะเพราะว่กะว่าคนในกลุ่มเป็นคนที่ว่มีความคิด แล้วทุก คนกะเข้าใจกันหนา กะบ่ได้ไปเห็ดนาคะเจ้ากะบ่อยู่อียังหลาย แต่ที่ว่เฮเ็นกะว่าสามัคคีกันดี

แล้วเข้ากะบ่เคยทะเลาะ กลุ่มนี้หัวแต่จัดตั้งมาได้บ่โดนกะได้ปีเดียวกะเป็นกลุ่มแม่บ้านหละมาเอ็ด แต่ว่ากลุ่มแม่บ้านกะตั้งมาได้ 2-3 ปีแล้ว

กลุ่มกะบ่มีบ่ได้มีกลุ่ม การเลี้ยงวัวกะบ่ได้มีกลุ่มกะคือเลี้ยงเอาเอง กะคิดเลี้ยงเอาเอง บ่ได้ไปเลี้ยงนาไผ่ กะเลี้ยงไผ่เลี้ยง แต่ว่ากะว่าเป็นเครือข่ายอยู่ว่ามีผู้เลี้ยงคือกัน แต่ว่าบ่ได้รวมหุ้น กับไผ่กะเขามีกลุ่มที่ว่าเขาพาเลี้ยงกะเพิ่นกะช่วยเหลือดี กะว่าเฮาอย่ากขายหรือว่าเขามีปัญหา เกี่ยวกับวัวจั่งชี้กะใส่เข้ามาเบิ่งไผ่ได้ อย่างว่ายามจัวเฮาเจ็บเป็นเอ็นอ่อนเขากะเก้งในทางนื้ออยู่แล้วกะ ใส่เข้ามาช่วยได้จั่งชี้หนา อย่างที่ว่าเขามีเครือข่ายกะได้ช่วยเหลือกันดีกะอย่างเฮาไปฝากใส่เขาดู แล้วว่าใส่จั่งชี้กะได้อยู่กะ เขากะเบิ่งใส่อยู่กะเฉพาะพี่น้องนี้หละกะ กะส่วนมากกะเป็นพี่น้อง ถ้าว่าเป็น ผู้อื่นเฮากะบ่ไว้ใจ

กลุ่มที่ว่ามีการนับถือภูตผีปีศาจกะมีอยู่กะเป็นบางพวกบางกลุ่ม กะคือกันหละกับขอ เลขขอเบอร์กะนับถือพวกผีพวกเข้าซงพวกนี้หละกะว่าเป็นกลุ่มกะบ่เชิงเป็นกลุ่ม กะว่ามันอยู่ใน ความคิดของคนทุกคน กะว่าอย่างการซื้อถืออย่างการดูดวง แล้วกะนำถืออยู่พระธาตุ นับถือวัดเก่า จั่งชี้ อย่างพระธาตุคำบุ กะนับถือแต่ว่าบ่รู้ประวัติความเป็นมาอันนี้ต้องไปถามผู้เฒ่าผู้แก่เพิ่นถึงสิู้ เฮากะนับถือกะว่าฟังจากเพิ่นมา เพิ่นกะว่าศักดิ์สิทธิ์อียังเฮากะนับถือบ่ลบหลู่บ่หยั่งกะ กะว่า ศักดิ์สิทธิ์ว่าไผ่ใส่ไปใส่มาใส่กะนมกะหว่าย อย่างผู้ได้บ่บ่ถือดูถูกกะมีอันเป็นไปโลด กะคือ อย่างบ่ทันโดนกะพวกเดินทางไปรถขมหนา กะว่าเว้าถึงว่าบ่บ่ถือแนวพระธาตุนี้หละตายทันที เลยกะโตเอ ากะเลยเกิดความเชื่อตนที่ว่าต๋ายนี้เพิ่นกะชื่อว่าโส กะว่าเพิ่นเป็น อบต.แต่ว่าจ้อยอยู่บ้าน ได้ คนที่เว้าว่าใส่ฟังกะเป็น อบต.ที่เว้าไปนากันกะ อบต. ทวี กะ อบต.บ้านเฮากะเหลาว่ากะได้คุย กันไปนารถว่าผู้ที่ว่าต๋ายกะว่าข้อยบ่บ่ถืออียังดอก อบต.ผู้นั้นว่า แต่ว่า อบต.ทวีเพิ่นกะเขี้ยวอยู่ กะเว้าบ่ทันโดนกะเกิดอุบัติเหตุ แล้วว่าผู้ที่ว่าบ่เขี้ยวกะต๋ายแต่ว่าผู้อื่นกะบ่เป็นหยัง กะแค่เจ็บนิด หน่อยกะบ่ถึงกับเข้าโรงพยาบาล ตั้งแต่กีกะมีคนว่าความศักดิ์สิทธิ์ใส่ฟังหลาย กะแม่นี้หละกะนาง ธรรม มา แสนสุขผู้นึงที่ว่าเว้าใส่ฟัง กะเหลาว่าศักดิ์สิทธิ์แต่ว่าจำบ่ได้ว่าศักดิ์สิทธิ์ ตอนนีกะคือเก่าไผ่ไป บ่นบาลสารกล่าว อย่างแม่ชีที่ว่ายายไพโรบลย์ เพิ่นเป็นคนมีศีรมีธรรมหนา เหลานั่งปฏิบัติธรรมอยู่ แล้วกะเห็นจัวหลงผูงมา เพิ่นกะเลยอธิฐาน ไปบ่ลว่าจัวที่ว่าหลงมาใส่กับที่ครอกมัน แล้วบ่ดนี้กะมี คนมาตามจัว แม่ชีกะเลยบอกใส่ไปเบิ่งที่ครอกแล้วกะเฮ็ดจัวอยู่ที่ครอกอียลี้ กะเลยว่าเพิ่นศักดิ์สิทธิ์ กะเลยนับถือเพิ่นมา

ในรอบปีนีกะว่าอยากค้าขาย กะว่าใส่ไปขายของอยู่กรุงเทพฯ คิดว่าเฮาเอ็ดได้กะ เพราะวาลำบากกะลำบากมาอยู่ กะคิดว่ามันสิบ่หนักปานใดกะคิดว่าเอ็ดได้อยู่ เพราะวาม้งงานเอ็ด ที่ว่าได้เงินเลยกะเลยคิดไปแนวเดียว

ปัจจัยที่ว่าสร้างความสำเร็จในการทำงานภาคการเกษตรกร กะคือการเอาใจใส่ดูแล รัษารदनารดหยั่งมันนี้หละกะ กะใส่ฝุ่นใส่ปุ๋ยใส่มันถูกช่วงเวลาที่ต้องการ การที่ว่าใส่ช่วงไหน กะ ว่าเฮากะอ่านจากหนังสือเอาว่าเขาว่าใส่ฝุ่นช่วงไหนๆ กะใส่ใส่มันถูกต่อนั้นหนา หดน้ำน้อย

หลายซ้ำได้ เขากะเบิ่งจากหนังสือ กะจากความคิดนำหละกะ กะคิดว่าเคยปลุกจ้งได้เฮากะเอามา ประสมประสารกัน แต่ว่ากะบ่ได้ปรึกษาไผ่กะว่าเฮาเอ็ดได้กะว่าเลยบ่ได้ไปปรึกษาไผ่

การที่ว่ำรวมโตกันแล้วเกิดเป็นแรงงาน กะว่ำการลงแขกเกี่ยวข้าวซุ่มมือนี้กะมีอยู่ แล้วกะว่ำมีกลุ่มที่ว่ำเป็นกลุ่มแม่บ้านลักษณะเอ็ดรวมกันด้มสาด กะไปเอ็ดด้มสาดกะไปตัดผ้อ ตัด กกนำกัน กะลงแขกเกี่ยวข้าวกะมีแค่นี้หละกะกะบ่มีอียัง แล้วกะงานวัดกะมีแต่ว่ามันกะโดนๆกะ ถึงสิมีกะผู้ใหญ่บ้านเพิ่นกะสิเป็นผู้ประกาศโฮไปช้อยกันกะได้ไปช้อยกันจ้งซีหละ

คนที่ว่ำอพยพไปมองอื่นนั้นบ่มีดอก แต่ว่าอพยพมากะมีอยู่แต่ว่ากะบ่หลาย กะ อพยพมาแบบว่ำกะมาซื้อบ้านอยู่มาทำกิจการ กะย้ายมาทั้งครอบครัว กะอย่างสวนหมากทั้นนี้หละ กะกะเพิ่นอยู่ สมุดปรกาการเป็นคนไทย วื่อว่ำสุหนั้น มาอยู่หลายปีแล้วกะ เกือบ 10 ปีแล้ว กะว่ำที่ เพิ่นย้ายมากะว่ำเพิ่นขายที่ทางโพนนั้นหนากะเพิ่นว่ำที่ทางโพนบ่เป็นตาอยู่ กะพวกสิงหลายอยู่ใน ป่าไม้หลายจ้วงชั้นนั้นหนา แต่ว่าเงินทองกะเจ้าป้อดเงินใช้ดอก กะจ้วว่าอยู่ลำบาก บาทมาอยู่ทาง เฮาว่า สัมบายอากาศดีกะมาเอ็กกิจการอยู่นี้กะสวนหมากทั้นอยู่ทางออก แล้วกะบ่มีอีกแล้วกะมี หมองเดียว แต่ว่าคนที่ว่ำอพยพได้ตามฤดูกาลกะมีอยู่แต่ว่ากะบ่หลายกะโดนๆเทื่อกะพ้อมีอยู่ แต่ว่าจำบ่ได้ว่าไผ่เป็นไผ่ไหน

นาย บัวผัน ศรีวิเศษอายุ 63 ปีอาชีพ ทำสวน ทำนา86ม.2บ้านค้อใต้.ตำบลค้อเหนือ.อ.เมือง.จ.ยโสธร.วันที่สัมภาษณ์26 ธันวาคม 2545.

มีลูกอยู่ 5 คน

1.คนแรกชื่อว่า นาง กิ่งแก้ว สายงาม อายุ 39 ปีเอ็ดงานอยู่กรุงเทพอยู่บริษัทเป็นโรงงาน ชื่อว่ำโรงงานก้ออุสยาม อยู่บาบอน ไปเอ็ดงานๆได้ 14 ปี แพนเขากะบ่ชัวร์ชื่อจริงชื่อว่าอียังเห็น ต่เขาเอื่อนว่า ชื่อว่ำตุ้ กะเอ็ดอยู่นำกัน เขาได้เงินเดือนๆละ 10,000 เป็นเงินผู้เดียว กะเขากิน ข้าวกับแก๊วกั เงินเดือนเขากะสงมาโฮอยู่ กะปีละเทียสองเทีย เทียละ 1,000-2,000 กะว่าลูก

เขากะเรียนหนังสืออยู่กะอยู่โรงเรียนที่กรุงเทพว่ำโรงเรียน สยาม ลูกเขากะมีอยู่ผู้เดียวค

2.คนที่ สองนี้เอาเมียอยู่บ้านโนนกอย ชื่อว่ำ สมบูรณ์ ศรีวิเศษ เอ็ดโฮเอ็ดนาอยู่นี้หละอยู่ บ้าน กอยเอ็ดโฮเอ็ดนาอยู่นี้หละ อายุ 27 ตั้งแต่ก็ไปเอ็ดสวนอยู่ทางปักใต้ได้ 10 กั้วปีเผิ่นขึ้นมามีปี ที่ แล้ว กะได้เอาเมียบ่ก่อนค้อยลงไปเอ็ดทางใต้ไปเอ็ดอยู่โพนเมียเขาชื่อว่าอุทัย กะไปอยู่โพนไป เอ็ด สวนยางหัวกะมา มากะมาเอ็ดโฮเอ็ดนานากะนาของแม่ยายเขา เพิ่นนี้กะบ่ได้ส่งเงินโฮเฮา กะว่ำ เขากะบ่พ่อยากพอกินกะพ่อยากพอกินส้มโตะเขา

3.คนนี้ยังบ่ทันได้เมีย ชื่อว่ำ สุรพล ศรีวิเศษ อายุ 25 ปีกะบ่ได้เอ็ดงานอียังกะเอ็ดโฮเินา อยู่นำพอกะช้อยอยู่บ้านแล้วกะแบ่งเงินโฮเฮาโฮอยู่กะแล้วแต่ว่ามันสิขอบางเทื่อกะขอเป็นรายวัน หลังมือกะ 40 -50กะแล้วแต่ว่าเขาสิขอ แต่ว่าหลังเทียมีงานใหญ่ๆมันกะเก็นอยู่นั้นหละกะงาน ใหญ่ๆกะอย่างงานไปเทียว ยโสขไปหยังจ้งซีกะโฮมันไป กะอย่างงานบุญบังไฟจ้งซีกะเป็นงานจ้ง

ชี้กะได้ไ้ไปหลาย บางเทียกะขอเป็น 1,000 กะมีเฮากะไ้ไปบางเทียไปกับหมู่กับพวกกะไ้ไป เดือนหนึ่งกะตกอยู่ประมาณ 2-3 พันบาท กะได้ไ้ชูมือเสาร์-อาทิตย์จั่งชี้กะไ้ชั้นลือกออกไปนัจจชี้ กะต้องไ้ช้ออกไปนากะไ้เทียละ 20-30 กะเทียละชาวบาทไปจั่งชั้นหละ

4. ชื่อว่า นาง นงลักษณ์ ศรีวิเศษ แต่งงานแล้วแต่ยังบ่ทันได้ไ้ใช้นาสกุลผิว ผิวชื่อว่า ถาวร เป็น คน ลมบุรี อายุ 31 ปี บ่ทันได้มีลูกตอนนี้กะเรียนต่ออยู่ชื่อว่าโรงเรียนอิหยังจำบได้ไ้ไ้ยินว่าเรียน ลัด แต่ว่าเขากะมีร้านเสริมสวยอยู่นั้น แต่ว่าเขาเรียนต่ออิหยังผกบ่ค่อยเข้าใจ เงินเขากะบ่ได้ หลายกะแค่ไปลดๆ เดือนหนึ่งกะได้อยู่ 6,000-7,000 เขากะส่งไ้ไ้ช้อยู่ 4-5 เดือนกะส่งไ้ครั้งละ 1,000-2,000 กะส่งไ้บางเทียกะส่งไ้ช้อยู่บางปีกะส่งไ้ 3-4 เทีย บางปีกะ 1-2 เทียแต่กะส่งมา เลือยๆอยู่กะพอได้ไ้

5. เสียแล้วกะรถชนตาย เสียอยู่บ้านทางที่ลือกออกไปไสยนี้กะว่าสิไปสอบเป็นตำรวจแล้วกะ ติดแล้วกะบ่ทันได้เป็นตำรวจรถมาชนตายก่อน กะว่าสิไปเฮ็ดงานกลางคือเฮ็ดอยู่ร้านอาหารทาไป บ้านค่าน้อย อยู่ใกล้เมือง ชื่อว่า ชัยยงค์ อายุได้ ปีกะ 29 ปีตอนเสียกะอายุ 27 ปี กะเสียมาได้ 2-3 ปีแล้ว

การช้อยเหลือกันการหยิบยืมกัน ปัจจุบันกับอดีตมีความแตกต่างกัน คือว่าแต่ก็ยืม กันกะไ้กันไปแล้วมาแทนกันไปกะแล้ว แต่ว่าชู่มีน้้มักการหยิบยืมกะต้องมัสัญหอกสัญญาอย่าง ยืมหย้อยอย่างยืมเงินกะต้องมีดอกมีอันอันนั้นไป แต่ว่าถ้าว่าเป็นการยืมแนวอื่นกะคือเก่ายูจั่งว่าข้าว บ่มีกะยืมกันกันไปกิน ชู่มีน้้มันกะยังเป็นคือเก่า การที่ว่าการหยิบยืมเป็นเงินกะได้เปลี่ยนแปลงมาได้ เป็น 9ปี 10ปีแล้ว กะว่าชู่มีน้้มันกะว่าชอกันกินบ่ได้คือเก่าหนาแต่มีอิหยังกะชู่กันกินอยากกินกิน แต่ว่ากะเป็นทั้งญาติกะพี่น้อง กะบ่ว่าเป็นหมู่พวกกะคือเก่าคนอ่อมแ่อมบ้านอ่อมแ่อมกันผู้ได้มีหยิง กะมีปลาอย่างผู้โดยไปตีกแหมากะมาเฮ็ดป่นชู่กันกิน ชู่มีน้้มันกะยังเฮ็ดจั่งชั้นอยู่กะแถวบ้านอ่อมแ่อม นำแนวนี้ กะอย่าง แม่ใหญ่ปิ่น นางวงศ์เดือน นางอ้อ พวกนี้กะยังยืมกันได้อยู่ ถ้าว่าเป็นเรื่องเงินถ้า ว่าตีกกันจั่งชี้กะยืมกันได้กะอย่าง แม่อ้อ นางวงศ์เดือน จั่งชี้กะขร้นว่าบ่มีจั่งชี้กะไปยืมเพิ่นมาใช้ กะ เทียละ 1,000 เทียละ 500 กะเอามาไ้แต่กะบ่ได้เอาทุกเดือน แต่ว่ากะยืมมากะว่าอย่างเฮาหาบ่ทัน อย่างนี้ในการที่ว่าเฮาไปชื้อบักพริกชื้ออิหยังไปจั่งชี้การยืมเป็นญาติกะมีเป็นหมู่กะมี แต่ว่ายืมชู่ปีกะ เป็นญาติกันเป็นหมู่กะมีอยู่กะพวก นายเกี่ยม อย่างหมู่นี้กะบ่ได้เปลี่ยนแปลง แต่ว่าผู้ที่ว่าเปลี่ยน แปลงกะมีที่ว่าจั่งชี้แต่ว่าผมบ่ได้ไปเอานำเขา การหยิบยืมเงินลักษณะจั่งวีกะบ่เคยเห็นแต่ว่ากะรู้จัก อยู่ กะเพิ่นแต่ว่าไ้ไ้ยินชื่อว่าเพิ่นไ้ไ้ยืมเงินแล้วมีแนวคำประกัน กะว่าเป็นพวกครู กะพวกกะเจ้าหา ดอกหาเบี้ยจั่งชี้ พวกครูเจียมพวกหมู่นี้หละที่ว่าเขามาปล่อยดอกปล่อยเบี้ย แต่ว่ากะเห็นแต่จะเจ้า เจ้ากันแต่กะบ่ทันเคยไปเห็นนำหมู่ กะผมกะบ่ได้ยืมกะว่าเจ้าของกะพอได้กินไ้ไ้ยากไ้ไ้หากินสืบ มือไปอยู่จั่งชี้

เวลาที่ว่าเฮาไปหาหมู่หาพวกเฮากะมีของไปฝากไปด่อนกันกะมีครับล้งเทียมีผกมี หยิงกะไปส่งกันกะมีอยู่ชู่มีน้้มันกะยังเป็นคือกัน อดีตกะเป็นคือกันกะว่าถ้าไ้ผยมปลุกผักปลุกหมี่ถ้าว่า

อยาก กะว่าขอแห่นเค้กกะเก็บเอา กะเก็บเอาไปกินกะอย่างปลูกผักไว้จั่งสิ ยามมือแลงมาอย่างผู้ได้ บ่มีชะเจ้ากะมาเก็บไปกิน แล้วเวลาเขาไปเยี่ยมไปยามเขากะคือกันเฮากะมีของไปฝากเขาคือกันของ ฝากกะคือแวนนั้นแวนนั้นอันใดที่ว่าเขาบ่มีอย่างปู อย่างปลาบ้านเฮามีจั่งซีเฮากะซื้อไปฝากเขา กะมีจั่งซีกะอย่างพ้อใหญ่คุณ พ้อใหญ่อาจ พ้อใหญ่เป็น อามที่เขามาหาเฮาเขากะเอาของฝากคือกัน เอ็ดจั่งซีมากะโดนแล้วกะตั้งแต่น้อยๆ กะคือว่าอิหยังมันกะกินนากันมาแต่น้อยมาตลอดตั้งแต่เกิด หละเนาะกะว่าตั้งแต่ 50 ปีที่แล้ว

ที่สวนกะมีเกือบทุกอย่างหนะครับกะพวกผักกะดอกกะเดาพวกหมุ่นี่กะมีกะปลูกอยู่ อัน 10 ไร่ บาดนี้กะแบ่งปลูกเป็นล็อก ๆ มีหมากม่วงหมากหยังกะหมากม่วงกะมีอยู่ 3 ไร่ แล้วกะมี หมากนาวกะหมากนาวประมาณ 4 ไร่กั้ว แล้วกะหมากสีดาแห่นกะสีดากะสิปลูกอยู่ไร่หนึ่งนี้หละดี กะอย่างละเล็กกะน้อยกะประมาณ 10- 9ตัน กะบักพริกกะปลูกประมาณ 100-200 ตัน กะประมาณ งานหนึ่ง กะปลูกได้ครบทั้งเม็ด 10ไร่ กะปลูกไว้เหลือกินกะพอได้ขายแต่ว่าบางต้นมันกะแก่กะบ่อ ยากออกหน่วย แต่กัตั้งแต่ 1-2 แรกออกหลายอยู่จกมันเป็นจั่งได้ หมากนาวกะปลูกหมากนาวบ้าน หมากม่วงกะปลูกหมากม่วงเขียวเสวย กะได้ปลูกมากะตั้งแต่ปี 39 กะปลูกหมุ่นี่นพรวมกันกะพวก หมากม่วงหมากนาวหมุ่นี่นพรวมกันเม็ด บักพริกกะปลูกอยู่เลื้อยปลูกมาได้มันกะตายต่อปีมันกะ อยากสิตายลงไปมันต้องได้ปลูกเสริมขึ้นมาใหม่ แต่ว่าอยู่แถวบ้านกะปลูกอยู่กะปลูกน้อย กะปลูก พวกหัวเคียงโคโยไปจั่งซีแต่ว่ากะบ่ค่อยได้ปลูก การปลูกปีแรกกะได้หลายอยู่ กะได้ 20,000- 30,000 กะว่าปลูกหมากนาว อยู่กะได้ต่อปีกะว่าตอนที่มาใหม่กะเก็บได้เม็ดปีพอเริ่มโดนมันแก มันกะบ่ค่อยออก แต่ว่าหมากม่วงกะได้อยู่แต่ว่าปีนึ่งบ่ทันได้ขายกะได้อยู่ 1,000-2,000 แต่ว่ามัน หลายๆมันกะมีราคาแล้วกะมาเอ็ดหมากม่วงดองนำกะได้อยู่ปีละ 2,000-3,000 กะใช้หมากม่วง แก้วมาเอ็ด แล้วกะพเอ็ดหมากม่วงกว่น หมากม่วงแผ่นกะบ่ค่อยได้ขายกะบ่พอที่สิได้เอ็ด แต่ว่า เงินที่ขายได้ถ้าหักแล้วต้นทุนค่าปุ๋ยมันกะสูงอยู่กะใช้ไปเป็น 10,000 เป็น 10,000กั้วบาทโพน มันกะอาสัญว่าเอ็ดกินไปซื้อๆ กะว่าเฮาลงบับ แล้วกะใส่สะปรังเกอร์นำ น้ำกะเฉพาะค่าอุปกรณ์ ลง ทุนไป แสนกั้วบาทกะลงค่าปุ๋ยปีแลกกะ 7,000กั้วบาทกะใช้ปุ๋ยสูตร 15-15-15 ถุงหนึ่งกะ300 กั้ว บาทเป็นปุ๋ยเสริมเป็นปุ๋ยโตเร็วแล้วกะเจาะน้ำบาดาลอีก 4 บ่อ กะได้เอ็ดกะจากเงินที่ว่าหามาเลื้อยๆ กะลูกช้อยแห่นกะลูกช้อยกะลูกแม่ยิงทั้งสองคนหนะ กะว่าเฮาสิเอ็ดเฮาส่งเงินมาใช้ กะว่าเฮาสิเอ็ด เขากะส่งมาใช้คนละ 20,000-30,000 กะส่งมาใช้ปีแรงกะบ่ได้ขอเขาแต่ว่าลูกเขากะมาแนะนำใช้ ปลูกข้าหมากพริกได้อยู่กะปีละ 500-600 กะพอได้กินกะได้พอค่าฟงค่าไฟหักค่าปุ๋ยค่ายาแล้วกะ เหลืออยู่ดอก 200-300

การเอ็ดสวนกะว่าเห็นเฟิ่นเอ็ดกะเอ็ดนำกะอย่างพวกไทยบ้านกะชะเจ้าเอ็ดกะเจ้า ปลูกกะพวกพ้อใหญ่พุทท พวกหมุ่นี่หละครับชะเจ้าปลูกหมากนาวกะไปขาย แล้วกะลูกเขยเคยปลูก หมากขามปลูกหยังเฟิ่นกะเลยมาแนะนำใช้ปลูกกะแนะนำกะปีโพนหละ หมากขามเขากะปลูกอยู่ 4- 5 ตัน เขากะมาแนะนำการปลูกว่าต้องหุดต้องใส่อิหยังมันถึงเกิด ว่ากะต้องใส่ปุ๋ยอิหยังกะบอกไป

กรรมการเกษตรมีความหมายกับชีวิตอยู่แต่ว่ามันบ่มมาช้อยเหลือกะสิเฮ็ดจังได้ กะเบ็งไฮ้อยู่แต่ว่าบได้มาช้อยเหลืออิหยังเลย กะบมาเบ็งข้าหลั่งเทียกรรมการพัฒนาการเกษตรกะบเห็นมา กะอย่างว่าสิมาประกันราคาข้าวกะบเห็นกะทันได้เห็นอยู่ แต่ว่ากะได้ไปปรึกษากรรมการเกษตรอยู่มันกะมาเบ็งผ่านไป กะบได้มาช้อยอิหยัง ตั้งแต่ก็ผมกะไปเกษตรจังหวัด แต่หลายปีแล้วกะ 6-7 ปีแล้วกะมีกะเกษตรหมอบหนึ่งไปเบ็งอยู่แต่จำชื่อบๆได้แต่ว่าฐัวเป็นคนศรีสะเกด ไปเบ็งควาเดียวหนึ่งว่าสิแนอันนั้นอันนี้ว่าสิหาอันนั้นมาไฮอันนี้มาไฮ กะเลยแล้วเลย กะ4-5-6 แล้วกะเลยย้ายหนีกับอีกผู้หนึ่งกะว่าชื้อบัก ลัก กะมาเบ็งอยู่เทียหนึ่งแล้วมันกะได้ย้ายหนีอีกแล้ว เพ็นเป็นกะเกษตรจำบลอยู่บ้านดอนกอย ชื่อว่า วันลัก เขากะว่ามาเบ็งชื้อบๆกะบได้มาช้อยเหลืออิหยัง เขากะบได้มาแนนำอิหยังเลย มาบอกมาแนนำว่าปลุกจ้งจ้งจ้งชื้อบว่าอิหยังเลย

แต่ว่าจ้วควยกะมีอยู่กะเดียวนี้บได้เลี้ยงแล้ว กะบได้เลี้ยงมากะ10กัปีแล้วกะว่าเลี้ยงมาไถขนาดนี้กะชื้อรถไถกะขายมันไป แล้วกะว่าปล่อยควยมาเลี้ยงจ้วกะเลี้ยงอยู่6-7แล้วบาคนี้เฮาว่ามันยาก บมีคนเลี้ยงกะเลยขายออกไป ตอนนั้นจ้วควยกะบได้เลี้ยง หมู ไก่ กะบได้เลี้ยง แต่ว่าแต่ก็เลี้ยงอยู่กะว่ามันยากหลายกะเลยปล่อยไปกะว่ายากกะคือว่ากะมี 2 คนที่เฮ็ดแล้วมันเก่าช่วงนี้กะเฮ็ดบได้ ลูกชายบเฮ็ด แล้วกะเสียลูกผู้หนึ่งกะว่ามันยาก

นากะเฮ็ดอยู่ครึ่งเฮ็ดอยู่ 20 ไร่ปลุกข้าวเม็ดกะส่วนมาปลุกข้าวมะลิ ข้าวเหนียวกะปลุกอยู่แต่ว่าบหลายปีนี้กะปลุกอยู่ 3 ไร่แล้วน้ำกะมาถ่วมกะถ่วมไปเม็ด 10 ไร่กะปลุกได้กะว่าปลุกข้าวเหนียวน้ำบถ่วมกะเหลืออยู่ 7 ไร่ปลุกข้าวจ้าวกะถ่วมได้กะ 3 ปีแล้วปีกายเม็ดกะถ่วมเม็ดกะขาดทุนกะลงทุนไป 20,000กับาท ขาดทุนมา 2 ปีแล้วแต่ว่าปีนี้คือสิบได้ขาดทุนดอกกะว่ากะสิอยู่โดนากะเฮ็ดมาแต่่น้อยกะพ่อแม่สอนพ่อเพ็นกะชื้อว่า ศรี เพ็นกะตายตั้งแต่ผมอายุ น้อยๆตั้งแต่ผมได้ 7 ปีกว่าอย่างเฮอย่างไปนำท่งนำทักกะเห็นหมูเขาเฮ็ดกะฮู้จักเขาเฮ็ดแบบได้กะเฮ็ดนำกะเลยเฮ็ดเป็นข้าวนี้ถ่าว่าน้ำบถ่วมกะได้ปีหนึ่ง10,000-20,000กะแล้งแต่ราคาบางเทื่อกะ 40-50บาทกะมีดอกหมื่นข้าว กะลงทุน 10,000 กับาทชื้อเมื่อนี้มันลงทุนหลายแต่ว่าปีนี้ยังบได้ขายๆกะสิขายข้าวจ้าวกะว่าสิขาย 2-3 ตันกะบทันได้ขายกะว่าราคาอยู่ แต่ว่าเฮ็ดนากะได้จ้งอยู่กะจ้งเขาคำ มีอละ 120 บาทต่อคน จ้างเกือบพอเดือน จ้างคนกะ 4-5 คน แต่ว่าน่าหว่านกะบทันได้ลองเบ็ง

บ่อปลากะเป็นสระเป็นสระน้อยๆกว้าง 10 เมตร ยาว 10 เมตร จ้างเขาขุดไฮตั้งแต่ มันกะโดนแล้วตั้งแต่คิวละ 15 บาท กะประมาณ 20 กัปีแล้วกะขุดอยู่นาเฮากะนาอยู่ได้บ้าน ที่ว่านาติดบ้านกล้วยบ้านค้อกะบๆได้เลี้ยงปลาอิหยังแต่ว่าปลากะมีอยู่เป็นปลาธรรมชาติ ชุมปลานา

วิกฤตในชีวิตกะมีอยู่แต่ว่ากะบหลายกะบาถึงกับลำบากอิหยังกะพออยู่พอกินอยู่ครั้งว่าน้ำถ่วมกะพอได้กินอยู่ ครั้นถึงว่าถูกกะบถูกว่ากะพออยู่ได้แต่ว่าบางปีกะได้ชื้ออยู่แต่ว่าปีนั้นปีที่ 21 ปีนั้นจ้งบมีอิหยังเลยน้ำถ่วมไปเม็ดถ่วมไปฮอดเม็ด บางเทียกะหาแล่นหาชื้อกิน บางเทื่อกะไปหาขี้มัญจาคีพี่น้องกะคือว่าแต่ก็หละครับ กะบถึงว่าลำบากสุดๆ ถ่าว่ายามแล้งมากะมาปลุกอันนั้นปลุกอันนี้ กะได้พอชื้อกิน

บ้านเขาถือว่าอาชีพที่สร้างรายได้ดีที่สุดมันบ่ค่อยมีคนได้ท้อได้ดอกกะมีแต่พวกเฮ็ด พวกที่ว่าเขาปลูกของขาย อย่างยายมา กะเขาปลูกไธ่ในส่วนประสมจั่งซี่กะขายพอได้กิน กะอย่างพอใหญ่ ทัก พอใหญ่แอร์ อย่างพอใหญ่สา จั่งซี่ เขาปลูกของแบบว่าหน่วยส่งเสริมการเกษตร กะมาปลูกจิ๊กอิยังแห่นปลูกหลายอย่าง เขาบ่ได้มาส่งเสริมเฮากะเพราะว่าเขาบ่ได้เขาโครงการนำเขา มันของโครงการของหน่วยส่งเสริมการเกษตร พวกเขาโครงการนำเขาเขากะได้ดีดีทักเฮ็ดแนวอื่น กะคนละ 1-2 ไร่ เขากะได้ขายชื้อมือแต่ว่ารอบข้างเขากะเลี้ยงปลาน้ำ เขากะมีปลาดุก ปลาดูเพียน อาชีพค้าขายกะดีบ่ท้อกะว่าแต่ก็กะเคยขายของกะของชำต่างๆ กะมันกะขายบ่ค่อยดี กะว่ามันอยู่ใกล้ตลาดกะว่ามันกะใกล้ ยโสข คนมันเลยกะไป ยโสข เลื่อยๆ รถกะไปอยู่เลื่อยมันกะใกล้ ยโสข แค 12 กิโล มันซื้อมาไว้มันกะแล้วไปมันบ่คือกับขายอาหาร กะมาแต่ว่าหม่องอาหารท่อนั้นที่มันได้ขาย

แต่ว่าอาชีพทุกอย่างมันเป็นตาเฮ็ดเม็ดหละครับถ้าเฮ็ดยังมันกะได้ทุกอย่างนอกจากคนสิบ เฮ็ด ถ้าว่าบ่หน้าเฮ็ดกะว่าขายของหละ ถ้าว่าขาดกะขาดหลาย ถ้าว่าได้เขากะได้ แล้วกะว่าเสี่ยงกัการเฮ็ดการเกษตร เพราะว่าการเกษตรนี้ถ้าว่าเฮ้อออกแรงมันกะได้ แล้วว่าผมกะบ่ค่อยได้จั่งดอกกะเฮ็ดเอาบ่แม่นว่าใสปุ๋ยใส่ยา

สิ่งที่เป็นสิ่งที่ว่าสำคัญเฮ็ดไฮชีวิตเฮาดีว่าถึงบ้านเฮากะมีแต่การเกษตรพอได้กิน อันอย่างอื่นมันกะบ่ท้อได้ กะว่าการเกษตรถ้าว่าเฮาบ่ได้ขายเฮากะได้กินหนา แต่ว่าค้าขายกะดีอยู่ กะว่าเฮาแก่แล้ว กะว่าการเกษตรคือว่ามันได้แล้วว่ามีผู้มาส่งเสริมแล้วกะไปขายมีหม่องขาย กะว่าถ้าว่ามีคนมาติดต่อ มีที่ส่งมีบอนส่ง มันกะสิเฮ็ดไฮเฮาดีขึ้น อย่างข้าวขึ้นมาแล้วราคากะตกบางเทีย กะลงทุนหลายๆราคากะตกอีกอย่างว่าข้าวมะลิชื้อมือเขามาชื้อขายหว่าง 12 กิโลกะ 50 กับาทหย่างบางปีขึ้น 100 กับาทกะมี

เงินมีบทบาทในชีวิตเฮากะว่าไผ่มีเงินกะมีหน้ามีตามียากมีกินนั้นหละครับอยากกินอิยังมันกะได้กิน ถ้าว่าบ่มีมันกะบ่ได้คิดฮอดกะว่ามะนอยากยากอยู่ ถ้าว่าหากิแบบเก่ากะได้ อยู่ครับผู้หนึ่งหากินแนวหนึ่งอีกผู้หนึ่งหากินแนวหนึ่ง ผู้ได้บ่ได้ไปกะชื้อกันกิน แต่ว่าอดีตเฮากะบ่ได้ใช้เงินคือชื้อมือนี้ กะว่าแต่ก็ไปตีกแหตักหยังกะพอได้กินอยู่ แต่ว่าเดี๋ยวนีกะหาอยากไปหาหลังมือกะบ่ค่อยได้ เฮากะเฮ็ดคือเก่าได้ แต่ว่ามันกะสิดีคือเก่าเพราะว่ามันเจริญแล้วมันมีแต่ใช้เงินอย่างเดียว บ่คืออดีตคืออดีตเฮาขอกันได้ อันนั้นกินกันได้ อย่างชื้อมือนี้ถ้าว่าบ่แม่นพี่น้องกันอิสิกะบ่ค่อยได้ มันบ่คือเก่ากะว่ามันเป็นไปกับนำสมัยแบบสมัยนี้เขาว่าเป็นสมัยเงินสมัยค่าเขาว่า อย่างว่าสมัยค่าคือว่ากะกูไปหามาถึงกะต้องชื้อกูแต่ก่อนหามากะบ่ค่อยได้ขาย กะบ่ค่อยมีคนชื้อ กะคือมันมีความเจริญ คนมันมีงานทำ ผู้นี้กะทำงาน ผู้นั้นกะหากูกะต้องชื้อ ต่างคนต่างมีงานต่างมีเงิน กะต้องชื้อเอา

ถ้าว่ามีรายได้เป็นรูปของจัวเป็นควยนั้นแหลมันคืออยู่ แต่ว่าเป็นเงินมันกะคืออยู่แต่ว่ามันกะกิน เม็ดไว จัวมันติกะเพราะว่าอย่างเฮาเลี้ยงๆไปมันกะออกแม่แพ่ลูกต่อไปมันกะเสริมไป เลื่อย คิดว่ารายได้จากการเป็นจัว แ่เป็นควย นี้มันติกะคิดมาโดนแล้วกะว่ามันติกะผมกะเคยเลี้ยงอยู่

แต่ครับ กะคิดมาได้ 9-10 ปีมาตั้งผมเลี้ยงมากะว่ามันยากหลายแล้ว ลูกผู้้นมาเสียกะขายออก แต่ว่าอยากสีได้รายได้เป็นรูปนี้มากกว่ากะว่ามันกินปเม็ดเป็น

การเผิงพาอาศัยกันว่าแต่ก็อย่างตำนานคำหยั่งจั้งซี้กะซ้อยกันกะได้ เจ้าแล้งก่อนค้อย แล้วลูกกะไปนำช้อนกัน เดียวนี้ปค้อยมีเดียวนี้เป็นลักษณะจ้าง ลักษณะนี้เปลี่ยนแปลงมาโดนแล้ว เป็นประมาณ 10 ปีชুমือนี้คือว่าถ้าว่าเขาปจ้าวกะบมีผยซ้อยแต่กันกะคือว่าผู้้นว่าแล้วกะไปซ้อย เหลือกันมันกะเปลี่ยนแปลงอยู่

แต่ว่าการดูแลการซ้อยเหลือกันกะบได้เปลี่ยนแปลงกะไปอยู่ถ้าว่าผู้้นป่วยกะไป การดูแลกันกะคือเก่าอยู่ การระวังภัยใส่กันกะมีอยู่ครับถ้าว่าเห็นผู้้นนั้นอันนั้นอันนี้กะบอกกันอยู่ กะ อย่างคนในบ้านที่วาคอยเตือนภัยกะเป็นหมู่ๆพวกๆกันอย่างเพื่อนบ้านกัน อย่างพวกนางกอง นาย ถม นายสุข พ่อใหญ่เสริม หมู่นี้กะมาเบ็งกันกะมากุ่ย บางเพื่อกะมานอนนำกัน

เป้าหมายในการใช้เงินกะว่าเขาหามาได้วางที่กะยามหาบได้ แบบว่าเขาไปหาซื้อ อยู่ซ้อกินไปฮ่าว่าเขาหาบได้เงินทองมันกะหาบได้ชুমือมันหายาก กะต้องหาเงินมาไว้ ว่ามาเก็บบาง มือกะได้เก็บบางมือกะบได้เก็บ กะได้พ่อยากพอกินไปชำนัน กะคือว่าถ้าว่าเอาได้เงินมากกะสิเก็บ ไว้ แต่เอาทอที่ว่ามันกะอยู่โต เพราะว่าผมกะค้อยไปเยี่ยมเงินจากไผจากอิหยัง

การจับจ่ายกะเป็นคนที่ใช้เงินแบบประหยัด กะว่าประหยัดที่สุดบางมือกะออกไป หากินเอาบางมือกะไปตีกแหกะพอได้กินครับกะแล้วไป หลังมือกะค้อยได้ซื้อ หลังกะได้ซื้ออยู่อัน ได้บมีเฮกะซื้อเขาจั้งซี้ แต่ว่าลูกได้ใส่ลูกไปชুমือคือเก่ากะว่าเหลือโดนซาติว่าไปหาหมู่บมี หรือไป งานบุญงานศิล บมีเงินติดถุงกะอิโธชาติ เงินทองภายในบ้านกะใส่หีเมียเปียคนเก็บเวลาอยากได้อิ หยังกะขอเอากะที่ยะละ 9-10-20 กะว่าไป กะว่ายามที่ว้าเขาไปงานบุญงานศิลเขาอยากยาสูบ อยากซื้ออิหยังกะขอเอาไปเอ็ดมาจั้งซี้มากะตั้งแต่เอากันมานี้ผมบเคยเอาเงินใส่ถุงเลย ลูกกะเอา เงินนำแม่โพนลูกกะบเคยมาขอเงินผม

ชুমือนี้กะเฮ็ดกับข้าวกินเอง อยู่เฮียนกะซื้อปลาเขามาแล้วกะมาเฮ็ดกินเอาเอง ที่ว้า เฮ็ดเองกะเพราะว่าถ้าว่าเขาไปซื้อของเขามันกะบถูกปากแหนด หลังเทียมันกะแพงแหนด อย่างซื้อ 20-30 บาทมันกะบแล้วคาบ ถ้าว่าเขาซื้อปลา 10 บาทมาเฮ็ดกินมันคุ้มกั๊ว ผมกะเอ็ดมาแต่โดนแล้วกะเฮ็ด จั้งซี้มาตลอดกะตั้งแต่โพนหละ ตั้งแต่ยายมาอยู่นี้ได้กะ 30 กั๊วปีแล้ว

บ้านที่อยู่นี้กะสร้างมาแล้วได้ 20 กั๊วปีแล้วกะสร้างเอาเอง กะคือว่าตอนนั้นผมไปเที่ยว ปักได้ไปเที่ยวหาเงินนั้นแหละครับไปเอฮ็ดสวนไปเป็นลูกจ้างสวนยางได้เงินมา 6,000-7,000 กะเลย มาเฮ็ดขึ้นแต่กั๊วสตุมันกะยังบทันแพงกะเฮ็ดได้งายกะเลยมาปลูกขึ้นกะเลยมาจางเขาเฮ็ดไฮ่ กะจ้าง เขาเฮ็ดทั้งเม็ด กะเฮ็ดมา 20 กั๊วปีกะเฮ็ดมาเลื่อยๆกะต่อเติมมาเลื่อยๆหลังปีกะได้หน้าต่าง ปางปีกะ ได้อันนี้อันนั้นไปแหละครับ ที่ดินนี้กะเป็นของเมียกะเป็นมรดกเขาที่นากะเป็นมรดกเขา แต่ว่าเครื่อง ใช้ฟอร์นิเจอร์ต่างๆกะซื้อเอาเกือบเม็ด กะมีเอ็ดเองอยู่กะเตียงกะว้าเขาไปเห็นเขาเฮ็ดเตียงอยู่หน้า

บ้านกะมาเฮ็ดเอาเอง กะอย่างที่ว่าพวกชะเจ้าตั้งไว้หน้าบ้านบังอย่างบ้านพ่อทำ เฮากะไปเบ็งแล้ว เฮากะมาเฮ็ดเอาเลย

การฝีมือสารแหกะเม็คนเป็นอยู่กะเมียผมนี่แหละกะสารอยู่ บางทีเยกะสารขายอยู่ กะสารแห กะว่าเฟิ่นเขาแล้วตัวกะว่าเฟิ่นนั่งบ่ทน กะเลยเขาแต่ว่าแต่ก็เฟิ่นกะสารขายนำหม้อยู่ แต่ก็ สารขายกะอันหนึ่งกะราคา 180-190 บาท แต่ว่าสารแหกะบ่ค่อยได้เฮ็ด กะแต่ก็ปีหนึ่งกะได้อยู่ดอก ปีหนึ่งกะสิได้ขายดาง 2 ดาง 3 ดาง เฮ็ดได้กะได้มาแต่พ่อมาแต่แม่ กะพ่อแม่กะเจ้ากะสารตีกิน ชะ เจ้ากะสารตีกินชื่อ ๆ กะนำแม่เมียเฟิ่นกะแม่ใหญ่เขียน พ่อใหญ่ไลย เป็นผู้ที่ว่าสอนสารแหมา แต่ว่าแต่ ก็ของผมนะบ่มีคนสอนกะว่าเบ็งเฟิ่นเอาเบ็งเฟิ่นสารเบ็งจากนำหมื่นแหละไทยบ้าน เขาสอนกันเฮากะ ไปนั่งเบ็ง แต่ว่าเฮากะบ่ค่อยได้สอนกันดอก ที่ว่าเห็นกะเจ้าสารกะพ่อใหญ่กอง เฮากะเบ็งเฟิ่นเอา เฮากะเฮ็ดเป็น กะสารแหนี้สารเป็นมากะได้ 20 กั้วปีแล้ว

ตั้งแต่ก็มาว่าตั้งแต่ก็มานายจ้างเกี่ยวกับเฮากะมีพวกเจ็ก พวกจีนเขาชี้เหนียว อยู่ที่ได้เฮากะหนีไปเฮ็ดหม่องอื่น หลังหม่องกะตีกองหลังหม่องเฮาไปจั่งชี้เฮาไปรับเหมาจั่งชี้บาง หม่องมันกะอยากกองแต่ก่อน กะเป็นเลื่องคำจ้าง กะว่าหลังเทื่อเฮาไปเหมาจั่งชี้มันกะจ่ายไฮเฮาบ เต็ม คลันว่าไร่ละ 200 หรือ 150 จั่งชี้หลังเทื่อผู้รับเหมาต่อมากทอดหนึ่งจั่งชี้กะไฮเฮาหลบลงไปอีก กะว่าถ้าแก่กะมีแต่ไทยเขาทั้งนั้นเป็นคนปักได้บ่แม่นไทยเฮา เขากะพวกชื่อว่ากะเบ็ง เป็นคนได้ มัน กะมีหลาย จำชื่อมันบ่ค่อยได้แหละ พวกเก่าแก่พวกดีมันกะคืออยู่พวกบ่ดีมันกะคือว่านั้นแหละ

การอยู่กับกับพ่อกับแม่ตั้งแต่ก็พ่อแม่กะพาหาอยู่หากินกะคือชื้อมือนี้แหละครับ แต่ว่า แต่ก็อาหารมันหาได้ กะกบเขียดนำไฮ่นานมันหลายชื้อมือนี้มันบ่มี แต่ก็ไปนากะไปหากินอยู่นากะ กินกันเป็นครอบครัวกะหามาชื้อกันกินฮ่าหลังเทื่อกะมีนาไกล ๆ เทียงนาไกล ๆ กันกะมาพักนำกันหามา ชื้อกันกินได้ยังมาชื้อกันกิน แต่ว่าการเฮ็ดนาสมัยนี้กะบ่คือแต่ก็กะว่าคนสมัยนี้มันบ่อยากอยู่ไฮ้อยู่นา ไผกะฝาวแล้วกะฝาวจ้างแล้วกะหนีมาจั่งชี้ แต่ว่าถ้าว่ากินข้าวกะกินคือเก่าอยู่กะลูกหลานกะกินกันเบี ยงวคือเก่ายามมือแลงมือเข้ากะเลิกเรียนกะกินนำกันตลอด อาหารหลักกะพวกปู พวกปลาเนื้อละชื้อ มือ แต่อดิดอาหารกะกินอาหารหลักกะแบบเดียวกันกะกินคือเก่า แล้วกะปลาแดกปลาแดกนี้ขาด บ่ได้

รายได้ชื้อมือนี้กะได้มา ถ้าว่าหลังปีน้ำบ่ท่วมกะได้ขายข้าวแทน กะปีละ 10,000-20,000 กะได้กินนำสวนแทนกะมือละ 50-60 บาทบางมือกะได้ 70 บาทกะมีเงินเข้าบ้านกะได้จาก ผมนกับเมียชื้อยกกันหนี้แหละครับกะได้จากการเฮ็ดสวน เงินกะได้สวนมากะได้จาสวน สวนมันกะลงทุน อยู่เลื่อยสวนนี้กะว่าต้องได้ลงทุนอยู่ตลอด เงินที่ว่าได้มากะชื้อปุ๋ยชะไปชื้ออันนั้นนำนาเหลือแทน กะได้ใช้ไป ค่าปุ๋ยค่ายาปีหนึ่งมันกะหลาย ว่าเฮ็ดแล้วคุ่มบ่กะว่าคุ่มอยู่พอได้อยากได้กิน

งานบ้านมีความจำเป็นมีความสำคัญ กะว่ามันต้องชื้อกันรักษากะเพราะว่ามันสิบกสิ เอ๊ยไปจั่งขึ้นแหละ ถ้าว่าเฮาปล่อยประมันหลายหญ่ากะสิขึ้นกะสิรก บ้านมันกะสิโสมถ้าว่าบ่มีผู้ดูแล แล้วมันกะสิคือบ้านเต้าไปเลย หน้าที่ในบ้านกะบ่ค่อยได้แบ่ง ผู้ได้มาเห็นว่ามันชุกกะกวาดไปเฮ็ดไป

กะเข้ากับน้ำกะเห็ดนำกันกะเห็ดคือกัน หลังเที่ยงเพิ่นเห็ดหลังเที่ยงกะผมเห็ดถ้าว่าเพิ่นยาเพิ่นไปหันมา นี่ผมกะเห็ด บางเที่ยงผมไปเพิ่นอยู่เพิ่นกะเห็ด บางเที่ยงลูกกะเห็ดบ่ได้แบ่งว่าผยเห็ดอียังถวยซามกะบ่ได้ว่าผยเห็ดผลกินกะล้างเอาเองรวมกันเห็ดไปจั่งชั้น

การเลือกซื้อเสื้อผ้าถูกมือนี่เสื้อผ้ามั้กะหลายอย่างหนะ ถ้าว่าซื้อของกะเอาแค่พอห
นุ่ง กะ 3 โต 100 , 4 โต 100 จั่งซื้อการเลือกซื้อเสื้อผ้ากะหนึ่งเบ็งจากราคาแพง สองกะไ้หม้นถนัดไ้
มั้ทนว่าทนที่ไ้ไซ่แบบนี้ทนที่ไ้ไซ่แบบนี้ มั้พอดิโตบ่ถ้าว่าเฮามักสิได้กะจั่งชั้น แต่สมัยแต่ก็กะ
บ่ค่อยมีผู้มาขายเหลคือซุ่มมือนี้ มั้ต้องไปตัดอยู่ที่ยโสกะต้องไปตัดนำร้านโรงแต่ก็เวลาตัดกะเบ็ง
จากราคาแพงสี่ผ้าแพง กะต้องเลือกร้านกะเอาร้านดีจ้แทนวามันรูปทรงแบบได้อันไ้ผ้ามั้ดีปราคา
มั้ถึกน่านั่นหละ

การอยู่ดีกินดีกะว่าสมัยแต่พอ แต่แม่ แต่ปู่ แต่ตา ย้าย ยาย กะว่าสมัยนี้หละมั้ดีกั้ว
แต่ก่อนมั้บ่ค่อยพุ่มเพื่อหาอาหารคือซุ่มมือนี้เงินมั้กะหายากทุกมือกะพอหาไ้ด้อยากไ้กิน แต่ก็กะ
ว่าอยู่กับพ่อกับแม่กะอิดอยาก อิดอยากแบบวามันหาเงินบ่ได้ แต่ซุ่มมือนี้มั้กะมีเงินกะวามันกะมีงาน
ทำไปรับจ้างเพิ่นกะพอไ้ด้อยากไ้กิน ตั้งแต่ก่อนกะเห็ดไ้เห็ดนากะบ่เงินคือไ้รับจ้างคือจั่งซุ่มมือนี้
แต่ว่า ว่าถึงว่าฐานะเฮากะบ่ไ้ดีขึ้นแต่ว่าสมันนี้เงินมั้กะหาง่ายไ้กะไ้จ้ง่าย มั้กะพอไ้กินแต่ว่า
มั้กะดีกั้ววงแต่ก็อยู่

แต่ว่าสมัยแต่ตาแต่ยายการกินอยู่กะดีกั้วที่ไ้ว่าดีกั้วกะว่าแต่ก็บ่ไ้มีบ้านจั่งซี้ กะมุง
หญ้ามุงหยังไปจั่งซื้อ บางคนกะไ้เสาไม้ไผ่ เสาไม้ธรรมดามาเห็ดเอาจั่งซี้ยามหนาวกะบ่มีเสื้อผ้าคือ
จั่งซุ่มมือนี้ แต่ก่อนกะมีเสื้อผู้ละโต 2 โตกะผู้เฒ่าผู้แก่กะอยู่มั้คือสิมาอยู่ไ้ แต่วามันนี้ไ้ว่าอยากไ้
หยังกะไ้ ตั้งแต่ก็รถลากะบ่มีไ้ไปตลาดกะหย่างเอาซื้อจ้

ถ้าว่าไปขายของอยู่ในตลาดกะว่าอยากไปขายอยู่แต่ว่าผมบ่เก่งทางขาย ถ้าว่าไป
ขายกะจักสิเอาอียังไปขายกะว่าผมเป็นคนเวิ้บ่เก่งกะเลยบ่อยากสิไปขายของอยู่ตลาด แต่ไ้ในใจ
กะอยากสิขายอยู่แต่ว่ากะย่านมั้สู้เขาบ่ได้ กะว่าเขาเวิ้บ่เก่งกะว่าเวิ้บ่อยู่ตลาดกะต้องเวิ้บ่อยู่ซุ่มมือ
ละครับ ตลาดความคิดของพ่อจ้กะคือที่ซุ่มชนของคนที่หละที่ไ้ว่าคนมาขายของเขาเลยเ็นตลาด
แล้วถ้าว่ามีตลาดกะต้องมีคนไปซื้อกะต้องไปหาซื้อของซื้ออียัง ผู้จ้ไ้ด้อยากไ้ได้อียังอยู่ในตลาด
กะมาซื้อ เขากะเอารถมาตั้งขายมีคนมาประกาศคนไปซื้อเขากะเลยเออไ้ว่าตลาด

ความคิดที่ไ้ว่ามาปลูกหมากมาปลูกหมากม่วงขายกะคิดว้าเขาปล่อยดินไ้ว้กะ
ปล่อยดินไ้ว้ซื้อจ้ ยานมั้อันนั้นอันนี้กะเลยคิดหาของมาปลูกเบ็งกะหนากะเลยมาปลูกฮ่าวามันไ้
อยากะว่าไ้กิน ที่ไ้ว่าคิดว้าปลูกหมากมาปลูกหมากม่วงเป็นอาหารหลักของไทยบ้าน มือหนึ่ง
มั้ต้องไ้กินอยู่ซุ่มคนหนะ ปลูกหมากม่วงนี้กะปลูกไ้กินซื้อจ้มั้ขายกะบ่อันนั้นบานไ้ขายกะขายบ่
ค่อยไ้ มั้ขายไ้กะอย่างอื่นกะเป็นของที่ไ้ว่าคนกินซุ่มมือ

งานที่ว่าเอ็ดฮั่วเอ็ดสวนนี้แหละที่ว่าเอ็ดแล้วจริดใจสงบ อย่างว่าเขาเอ็ดไปแล้ว เขาเหลียวเห็นของเขารุ่งมาได้ผลได้อิยังกะสบายใจ กะว่ามันงามจังซีกะว่ามันสบายใจเพ็ดเพ็ดดี ก้าวเขาอยู่ซื่อๆหรือว่าไปอันไปนี้มากะบ่มีอิยัง

งานที่ว่าเอ็ดแล้วบ่สบายใจกะว่าการค้าขายถ้าวามันมาขาดทุนกะสิเอ็ดไฮ่กลักกลุ่มใจ มันกะต้องคิดว่าเขาสิหาเงินได้ไปใช้หนี้เขาหนอ กะจากที่ว่าผมได้ยืมมาว่าเขาไปค้าอันนั้นอันนี้บ่ได้เงินมาจังซีแล้วกะเอ็ดไฮ่กลุ่มใจ

งานที่ว่าเอ็ดแล้วมีความเสียกะบ่ค่อยมีกะบ้านนี้เขากะบ่ค่อยมีกลุ่มกันแต่ได้ แต่กะมีที่วเห็นเขาซื้อปุ๋ยมานำกัน วือ ปุ๋ยมาบาคนี้เอาปุ๋ยแจกลูกน้อง เพ็นกะชื่อว่าแหวง กะแต่ก็เพ็นกะรวมกลุ่ม สมัซซา แบบว่าเอาปุ๋ยมาหลายๆเป็นราคา สี่แสนบาคนี้กะมาแจกหมู่ บาคนี้หมู่บ่จ่ายเงินกะเลยบ่มีเงินไฮ่เขา กะว่าตอนแรกว่าสิเอานำกัน กะไปเอาปุ๋ยมาขายกะมาแจกกันไป พอเขาสิไรเอาเงินบาคนี้ พวกนี้กะบ่เอาเงินมาจ่ายค่าปุ๋ยกะต้องรับเอากะ สี่แสน บาท คนในกลุ่มหะบ่รู้จักเขาดอก กะมันมีหลายบ้านผมกะรู้จักกะแต่โตเขา กะว่าบ้านเฮากะบ่ค่อยมีกะมีบ้านดอนกอย บ้านคำนำสร้าง โพนแหล่

ธกส.กะได้ยืมเขาอยู่แต่ก่อนผมกะได้ไปยืมเขาอยู่เที่ยวละ 4,000-5,000 ผมกะยืมมากะมาลงนาบ่มีเงินกะไปยืมเขาจังซีกะยืมมาซื้อปุ๋ยแทนกะยืมมาจ้างคนดำนาแทนจังซี กะยืมมาได้ประมาณ6-7 ปีกะยืมมากะบ่ได้ใช้อย่างนี้ตลอดบางปี ถ้าวามีพอได้ใช้กะบ่ไปเอา กะได้ยืมมานี้ผมกะว่ามันกะคืออยู่ยามที่ว่าเขาบ่มีเฮากะไปเอามาใช้มันกะคืออยู่กะสำหรับผู้ที่ใช้ถึกทาง แต่ว่าผมกะว่าคืออยู่รับ ยามจำเป็นเฮาวิ่งไปขอมันกะได้ แล้วยามนั้นเฮาหาไปแทนเขามันกะบ่มีปัญหา มันกะใครก้าวไปยืมเงินนำบ้านอยู่

เอ็ดสวนนี้กะยืมเงินล้านกะยืมมา 2 ปีแล้วกะยืมมาซื้ออันนี้ ซื้อปุ๋ย มาซื้อบันน้ำ ซื้อยาฉีด เครื่องสูบน้ำ กะว่าเป็นค่าจ้างพวกถากหญ้าแทน กะซ้อยแทนกะคิดว่ากะเอ็ดไฮ่เขาดีขึ้นมาอยู่ดอก แต่ว่ามันกะบ่ทันเป็นคนเป็นโดนกะบ่ทันได้รู้จักหัวแต่เอามาปี 2ปีนี่

อบต. แบบว่าเขากะใหม่อยู่กะบ่ว่าเขาดอกกะบ่ได้มาเอ็ดหยังแต่ว่ากะไครอยู่ ว่าด้านข้อมูลข่าวสารอันได้กะฮู้ว่าเงินอันนั้นเขาเอ็ดอันนั้นอันนี้ กะใครก้าวแต่เก่าอยู่แต่ว่าแต่ก็มันเจียบซุมื่อนี้มันมีประกาศกะ อบต.เป็นผู้ประกาศว่าเอ็ดนั้นเอ็ดนี้เอ็ดทางเส้นนั้นทางเส้นนี้กะซุ้จักเอ็ดคืออยู่ กะว่าใครก้าวเก่าอยู่กะว่าแต่ก็ทางไปหันมานี้มันบ่ดี กะทางลงไฮ่ลงนา แต่ก็ทางลงนากะมีแต่ตมเขา กะไปเอาดินเอาหินมาถมกะเอานั้นไปถมกะพอได้อยู่ กะเอ็ดไฮ่สบายขึ้นจักหนอย แต่ก็กะทางลงซี้ลงหยังจังซี แต่ก็กะเป็นหลุมเบีหยังทางกะรถกะไปบ่ได้หยังกะหย่างอยาก เดียวนี้เขาไปเอ็ดมันกะไครอยู่กะไปง่ายมาง่ายอยู่

บ้านเฮากะเสียแต่ภาษีที่ดินที่กินกับที่นากะรวมกันเมิดหละครบกะอันเดียวกัน กะเสียไฮ่ที่ที่ดินกะที่ดินมาเก็บกะว่าที่ดินเด้มาเก็บกะอบต. กะบ่ได้เก็บ กะว่าที่ดินที่นากะอันเดียวกัน

กะปีที่แล้วกะเสียนำกันเปิด เขากะคิดไร่ละ 3.50 บาท กะไปเสียวอยู่บ้านกำนันโพนเพิ่นกะประกาศบอกนำ

ว่าการเมืองกะป๋อยากเป็นอิหยังกะว่าหั่วปดี แต่ว่ากะคาดหวังว่าอยากใส่รัฐบาลมาซื้ออยู่มาแก้ปัญหาคนยากคนจนนี้หละครับพวกบ่มีหยากบ่มีกิน พวกนี้ ธกส.พวมหมู่นี้หละครับ กะว่าบ้านเฮามันติดหนี้หลาย กะอยากใส่เข้ามาแก้ปัญหาเรื่องการเกษตรแนวหมู่นี้หละครับ กะอย่างน้ำท่วมกะมาแก้ไขใส่เฮ็ดผนังใส่จั้งชี่กะเฮ็ดผนังใส่กะผนังเลาะชี่ กะผนังกะคือเขาที่ว่าเป็นดินออม อย่างที่วามาเฮ็ดที่เขื่อนลำบางไว้อย่างน้ำมันมากะรัดไวโลดกะเฮ็ดมันบ่จอดกันกะเฮ็ดใส่น้ำมันกะลัด บ่เสียวมันหลายกะอยากใส่เข้าช่วยเรื่องทำอยากทำกินเรื่องของการเกษตร กะว่าอยากใส่เข้ามาเบิ่งว่ามันเป็นจั้งได้ ที่ว่าสิ เฮ็ดใส่ได้พอได้อยากได้กินไปจั้งชี่กะอยากใส่มีผู้มาแนะนำมีผู้มาแนะนำแล้วเฮากะจั้งเฮ็ดได้

การเอาโถลอดประสบการณ์ มันกะใครกั้วสมัยก่อนอยู่เด้ครับ สมัยก่อนกะเฮ็ดไปแห่นพอได้อยากได้กินกะเขา ส่วนมากกะเป็น เรื่องเฮ็ดใส่เฮ็ดนาเรื่องหัวเรื่องสวนหละครับ ปลุกหมากถั่วหมากแต่ชุมหมู่นี้หละ แต่กีกะบ่มีการส่งบ่มีการขายถ้าว่าขายกะส่วนน้อย แต่ว่าชุมมือนี้นักได้มีหลายเขากะส่งตลาดเขากะได้ฮั่นได้ โดเฮากะการเอาโถลอกว่าดีกั้วเพราะว่าตอนนีเฮาเฮ็ดได้เฮากะได้ขาย แต่ก่อนเฮ็ดได้กะบ่ค่อยได้ขาย ชุมมือนี้นักว่าผู้ได้ผู้ผู้กันกะได้ ว่าการเอาโถลอดของเฮากะว่าดี กะบ่ดีหลายกะพอได้กิน แต่ว่ามันกะดีกั้วสมัยแต่กีก้อยกะว่าหลายเต็บกะว่าบ่ได้อึดหยากกะขายพอได้กินไปการเอาโถลอดของเฮาดีกั้วสมัยก่อน

ข้างก่อสร้างบ้านเฮากะมีอยู่กะชื่อว่า ทำ มันกะหลายอยู่ครับกะเจ้าไปสร้างเฮียนอยู่ทางโพน ที่ว่าชื่อว่า ทำ เขากะไปรับเหมายอยู่ขอนแก่นกะเป็นลูกหลาย เขาได้ความรู้กะเขากะเฮ็ดมาเลื่อย คือว่าแต่กีกะจบมาช้านี้ แล้วกะไปเป็นลูกจ้างเขากะฝึกมาเอา การจับเส้นจับเอ็นกะมีแต่ผู้เฒ่าโบราณหละ กะอย่างแม่ใหญ่ บุญ เพิ่นบับเส้นมอน เส้นคอ คนปวดดูกแต่ง ปวดดูกขากะทุเลาลงไปจั้งชี่หละอยากใส่มันเฮาฮลิมันกะบ่เฮา เพิ่นกะได้ความรู้แต่ใส กะคงสิได้มาแต่พ่อแต่แม่เพิ่นนั้นหละ เพิ่นกะเฒ่าแล้วเนาะ อายุเพิ่นบ่แมนสิ 80 แล้วบ่ แล้วกะข้างเย็บผ้ากะพวกหมู่นี้เขาขึ้นมาจากกรุงเทพฯ อย่างพวก รังสันดี แม่แหว กะพวกนี้หละ อายุประมาณ 30 กั้วปี กะเขาไปเป็นลูกจ้างเย็บผ้าแล้วกะมาเฮ็ดอยู่บ้าน แล้วกะพวกหนึ่งอยู่บ้านอื่น กะอยู่บ้านค้อเหนือมารับไป

ตั้งแต่เฮ้งงานตั้งแต่ 7-10 ปีที่แล้วกะเฮ็ดสวนกะเฮ็ดเป็นครอบครัวลูกหลานกะมาช้อยอยู่ แม่เขากะขึ้นมาช้อยอยู่คือกันแล้วเวลาเฮ็ดใส่ด้านงานด้านนามเขากะลงมาช้อยอยู่ กะหมายถึงว่าลูกเต้ากะว่าแต่สมัยแต่กีกี้ แต่ว่าเดี๋ยวนีถ้าว่าบ่ได้เขากะอยากเขากะบ่ได้มาเพราะงานทานโนนเขากะมีอยู่กะมาช้อยทุกคนถ้าว่าเขาวาง

ลูกหลานเวลาที่เข้ามาเยี่ยม เขากะข่าวกะมีเขากะเอาไปตัดผู้ผู้ผู้นี้เตียละ 4-5 โล เป็นจั้งชี่แต่ว่าเฮากะบ่เคยส่งไปใส่เขาๆกะบ่ใส่ส่งไป

การที่เล่ากันกะมียู่กะว่าชুমือนี้กะคัมเฮาหละกะเมิดคัม ฮ่าเทียกะเทียละ 30-40 ขะ
 เจ้าว่าเล่ากัน กะคือว่าไปหากันแล้วกะไปหากัน ยามแลงกะแนวยากชู่กันกิน กะซื้อเอากะปู พวก
 ปลาเฮาปมีเฮากะต้องไปหาซื้อ กะพวกไก่พวกหยังซื้อแล้วกะมาเฮ็ดเอากะมาเฮ็ดชู่กัน ชุมือนี้เฮ็ด
 อย่างนี้กะมียู่

หมู่มือนัยากอยู่ที่ว่าสิเฮ็ดอียังผู้เดียว เพราะว่าหลังเทื่อหลังอย่างมันกะต้องหาหมู่มัน บ่ค้อยที่ว่าสิเฮ็ดผู้เดียวได้ แต่ว่าฮ่าว่าบ่ยากกะเฮ็ดผู้เดียวได้ กะคือจ้งไถนาจ้งชีหลังปีกะไถ หลังปี หลังเทียกะต้องเผิงหมู่มิได้ถ้าว่ามีเมี้ยนหลายกะจ้งเขาซ้อย ถ้าว่าจ้งกะจ้งกับลูกกับเต้าไปจ้งชั้น หละ กะอย่างที่ว่าที่เขาเย็บผ้าเขากะเฮ็ดผู้เดียวเขากะเฮ็ดโตไผโตมัน

ข้อมูลพื้นฐานมีความจำเป็นต่อเขาอยู่ บางทีรัฐบาลเขาสิจ่ายยังเพิ่นกะบั่นได้อู้จัก
ว่าเขายากได้อิหยัง ว่าอยากสิเฮ็ดแบบได้มันกะขึ้นอยู่กับชาวบ้านบ่ครบ ถ้าว่าชาวบ้านบ่บอก
ไปเพิ่นกะบู้คือกันว่าเขากิจต้องการอิหยัง แล้วการเป็นอยู่การประกอบอาชีพ กะว่าอยากได้ไฮ่เพิ่น
มาบอกเรื่องการเกษตรจั่งซี กะอย่างว่าเฮสิเฮฮัดไฮ่เฮ็ดนาจั่งซีกะว่าเพิ่นมาเฮ็ดาแบบทฤษฎีใหม่จั่ง
ซีว่าแบบใหม่ว่าเพิ่นเฮ็ดแบบได้ว่าเพิ่นเอามาใหม่ ๆ บ้านเฮถ้าว่าบั้นนั้นมันกะเฮ็ดเต็มๆอยู่ กะว่า
เฮ็ดวิธีได้มันถึงสิได้ข้าวหลาย กะพวกพื้นฐานทางการเกษตรจั่งซีกะว่าบั่นได้มีไผ่มาส่งเสริมข้อ
มูลพวกนี้มีความจำเป็น

ข้อมูลข่าวสารจำเป็นต่อการทำงานแต่ว่า อย่างหน่วยราชการกะมีแต่ว่าส่งหนังสือมาแจ้งซึ่งมันไม่ค่อยมาบอกมันกะไม่ค่อยรู้ กะว่ายามที่ว่าเขาประกาศอยู่ แต่ว่ามันกะปคืออย่างที่ว่าเอ็ดกะอย่างว่าเอี้ยปลุกวิธีนั้นวิธีซึ่งกะใครก็ว่ากันว่าคนบอกมันดีกั้ว ข้อมูลข่าวสารถ้าว่าเขาเอ็ดอยู่ได้ได้ ข้อมูลจากเขากะได้อยู่ครบ แต่ว่ามีข้อมูลอียังเขากะปู้ว่าดีบแต่ว่าเขากะเอากันไปเบ็งอยู่ที่ที่ว่าเขาเอ็ด กะว่าเฮาสีเชื่อถือเขากะว่ามีคนไปเบ็งหลายกะกะเจ้ากะเอาเป็นกลุ่มๆไปไปเบ็ง กะปู้ว่ามันดีข้าได้กะว่าเขาเอ็ดได้คือสวนเขาอยู่โพนมันกะสิบคืออยู่เต้ แต่ว่ามันกะดีบางมองบางมองมันกะสืออาจปดี แต่ว่าโตผมเองกะบเป็นคนที่ว่าเชื่อ่ง่ายดอกโตผมเองกะตาย แต่ว่าโตผมกะพิสูจน์เบ็งว่าหม่องที่ เขาเอ็ดเป็นจังได้ ว่าเขาเอ็ดเอ็ดแบบได้กะส่วนมาผมสิไปเบ็งเอา ว่าเขาเอ็ดจังชั้นมันดีแบบได้กะถามว่าที่ปลุกว่าที่หยังไปจังซี่ แลถ้าว่าเฮามีทุนเฮาเอ็ดได้อยู่ กะว่าเฮาเบ็งเทียเดียวเฮากะตัดสินใจได้ว่ามันดีบตีเฮาเอ็ดได้บได้้อย่างที่ว่าไปเบ็งฮอดปากซ้อง กะนายสมัย โสนแสน ไปเบ็งเฮากะเอ็ดบได้คือเขา เขากะปลุกหมากฝรั่งเป็นร่องๆไว้แล้วบาดนี้ของเขากะมีครบเม็ดทุกอย่าง เฮามาเอ็ดบได้บาดนี้กะว่าบ้านเฮาเรื่องน้ำสำคัญกั้วหมู กะสิเอ็ดได้ อย่างบางเทียเจาะบาดาลน้ำมันกะบ่อยพอเคี้ยงดุดไปแห่นกะเสียด

ข้อมูลข่าวสารต่างๆที่ได้กะหลังเที่ยงกะได้กับหมู่ว่าเขาเอ็ดแบบได้ แต่ว่าข้อมูลข่าวสารส่วนมากกะเป็นญาติหลายกั๊วเป็นลักษณะที่ว่่าที่บอกเอาปุ๋ยสูตรนี้มาไซ้มันดี อันนั้นมาไซ้มาไซ้แล้วมันดี แล้วหลังเที่ยงกะเป็นหมู่มะมีอยู่ ญาติกะเปี้ยจ้ะมีจิต แล้วกะโดยมาหมู่มะมีคือกันเขากะว่าเจ้าเอายานนั้นเด้อมาไซ้ แต่ว่าว่่ากะเปี้ยญาติหลายกั๊วบางเทียเขาฮู้เขากะบอกเฮาเลย

คนมาขโมยเงินกะป๋ายมีดอกครบกะคนกะรู้ว่าผมมันป๋ายมีเงินแค่ค่าสิซื้อปุ๋ยกะยังป๋ออยู่ แต่ว่ากะมีคนมาขโมยอยู่เฮกะป๋อเฮขโมยกะว่าผมกะป๋อคือกันกะว่ามันกะป๋อเฮขโมยกะแต่มีใช้คุมโตไปแค่แต่ละปีละปีไป แต่ว่าขโมยไปชั่วควมมีน้องมาขโมยอยู่ วงศ์เดือนเป็นน้องเมีย ขโมยไปเขาได้เงินล้านเขากะเอามาคืน กะขโมยไป 4,000-5,000 เฮากล้าเฮขโมยไปเพราะว่ากินนังก้อยอยู่ชื้อมือมีอียังกินเขากะมาส่ง แล้วเขากะมีที่มีของหลายอยู่ฐานะเขากะคืออยู่กะเขาเป็นครูสอนอยู่โรงเรียนสมเด็จบ้านค้อไต้ ฟากบ้านกำนัน ตั้งแต่ก็สมัยแต่ก็ถ้าว่าสิเฮไผ่ขโมยเงินว่าเครดิดตีบตีกะเบ็งจากฐานะเบ็งจากความเชี่ยถือที่เขาทำมาตั้งแต่ก็กะว่าเบงจากนิสัยว่าเขาเคยเฮ็ดกับผู้อื่นมาบ่กะเบ็งจากจ้งซี เฮาปต้องถ้าไผ่เฮาเบ็งชื้อเฮากะฮู้เฮากะสังเกตเอาว่าผู้นั้นไปขโมยตั้งผู้นั้นผู้นั้นโกงนี้ ไทยบ้านมันเว้ากันเอง

แต่ก็ไปเฮ็ดงานอยู่ที่มีองอื่นกะมีหมู่ใหม่อยู่ แต่กะบ่ฮู้ว่าเฮากะเฮาบ แต่ว่าเชื่อถือเฮาอยู่กะว่าเฮากะว่าเฮาไปเฮ็ดหยังเฮากะไปนำเขา มีหยังเขากะมาเรียกไปกินกะดักกันไปกะครบกันไปแต่ว่า เขาเชี่ยอหิลีบหรือว่าบ่เชี่ยถืออหิลีบอยู่ กะว่ามีหยังกะช้อยกันมีอียังกะกินนังก้อยแบบจ้งซีแล้วหน้าทีกะบ่ได้แบ่งกันเฮ็ดไผ่ว่ากะเฮ็ดบางเทียกะเฮ็ดนังก้อยบางเทียกะเสียหญ้านังก้อยจ้งซีถ้าว่าเมียกะพักกะเป็นจ้งซี

การทำงานที่ว่ามีสัญญาถ้าว่าเป็นสัญญาขโมยเงินการกู้ยืมแนวหมู่นี้กะต้องมีสัญญาถ้าว่าเป็นสัญญาการทำงานผมว่าดี มันต้องมีสัญญานั้นแหละบางเทียมันถึงสิโกงเฮาบได้ แบบมีสัญญามันดีก็ว่าถ้าว่ามีสัญญาไผ่อยากโกงเฮากะโกงไผ่อยากสือันนั้นเฮากะเฮ็ดไปอย่างว่าเฮาทำไปจักมือจักมือมันกะปลงวันเฮาเฮาได้ กะอย่างผมแต่ก่อนไปรับเหมาเฮาแล้วกะป๋อมีสัญญาอียังเฮากะป๋อเงิน มีสัญญาดีก็ว่า

กลุ่มพ่อกะมีกะกลุ่มครองน้ำเป็นกลุ่มที่เฮ็ดนา นาบั้งกับนาปี คือว่าเป็นกลุ่มที่ว่ายามเฮาอยากเฮ็ดนาเฮากะจับกลุ่มกันครบ ว่าเฮาสีเฮาน้ำจ้งซีว่าสิเฮ็ดบ่สิเฮาบว่ารวมกว่ามีจักคนแล้วกะรวมกลุ่มกันเฉพาะกลุ่มของผมมี 12 คน กะเม็ดครองนี้กะเข้ากลุ่มเดียวกันหละครบกะมีคนเกือบ 200 กลุ่มผมมี กะพ่อใหญ่ เกียม พ่อใหญ่พัน รังสันดี พ่อใหญ่เหลา แล้วอย่างพ่อใหญ่บิเป็นกลุ่มเดียวกัน ฮ่าเทียกะไปนอนนังก้อยชื้อข้าวชื้อน้ำ ไปนอนเผ่านังก้อยเวลาสูบน้ำเขานา กลุ่มผมนี้กะบ่เคยทะเลาะกันเบาะแว้งกันในกลุ่มครั้ง แต่ว่ากลุ่มกะมีคนกลางเดี๋ยวนีกะเฮ็ดไว้อยู่ครบ เพราะว่าผู้กลางนี้กะเป็นผู้ที่ว่าแล่นขอนำขอหยังจ้งซี กะตั้งเป็นผู้เป็นหัวหน้าหลังเทียน้ำบ่พ้อผู้นี้กะต้องไปเพิ่นกะชื้อว่าเกียม นครราช มีปัญหาอียังในกลุ่มเพิ่นหละกะเพิ่นหละเป็นผู้แก้เพิ่นอายุ 61 ปีที่ว่าเอาเพิ่นมาเป็นหัวหน้ากะว่าเพิ่นเป็นคนที่ว่ามีความยุติธรรมแทน เบ็งจากการกะทำว่าเพิ่นเคยไปทำมา ว่าไปเฮ็ดนำหมู่มันเป็นจ้งซีอยู่ กะว่าเคยเฮ็ดถนนหนทางนังก้อยกะไปมานังก้อยมันกะเคยฮู้จักใจกัน ว่าผู้นี้เป็นแบบนี้กะครบกับมาแต่โดนแล้วครบกะตั้งแต่มาอยู่บ้านนี้หละครบเกือบ 20 กั้วยแล้ว

ตอนนี้กะได้วางแผนอนาคตไว้ว่าสิเอายางมาลงสวนนั้นแหละครับฮว่าบักนาวตาย ผกกะสิเอายางมาปลูก กะว่าสิปลูกต้นยาง ไว้อย่างล้องเค็งคือว่าหมากนาวมันหักกันผมเลยว่สิ ปลูกซ้อนกันกับต้นหมากนาวตอนนี้กะปลูกได้ 1,200ต้น กะหว่าแต่ปลูกได้ 3-4 เดือน ที่ว่าปลูกยาง กะเพราะว่าหมากนาวมันป่น กะว่ายางมันดีกั๊วกะปลูกไว้กรีดเอาที่ว่ปลูกยางผมว่ายางกินเม็ดบ่ เป็น ถ้าว่าเฮาปลูกเทียบหนึ่งกะได้โดน 40-50 ปี เฮากะเอาไปส่งอยู่หม่องนี้มันบ่อีกอยู่นี้ครับอยู่คำ แดง นาคำ กะสวนแถวนี้เขาตัดขายอยู่แล้วกะว่ามีคนขี่รถมารับซื้ออยู่บ้านนาคำ คำแดงนี้ละ คำ แดงเต็มอยู่สวนยาง

การเลือกคนี่ว่าจ้างคนมาเอ็ดงานกะว่าเอ็ดนาบ้านเฮากะเลือกบ่ค่อยได้ดอกครับ บ้านเฮามันกะต้องได้จ้างโรงหะครับ บางคนกะเอ็ดดีบางคนกะเอ็ดบ่ดี เฮากะต้องเบิ่งว่าชะเจ้าว่าง บ่ไปช้อยแห่น หรือว่าเอ็ดจั่งชี้ว่าถ้าไปหาผู้้นั้นกะเจ้าสิไปบ่กะเบิ่งผู้ที่ว่เคยสนิดสนมกันก่อน กะเบิ่ง นิสัยว่าถ้ามาแล้วมีแต่ว่าคนเว้าพื้นว่บ่ดีจั่งขึ้นจั่งชี้กะบ่อยากเอาป่านโดย มาบางคนกะเอ็ดพอ หลอมๆแหล่ม กะปล่อยไปเทียบหน้ากะบ่จ้างอีก บางคนกะเอ็ดไฮเฮาบ่เต็มที่บางคนกะเอ็ดดีคนที่ว่ เอ็ดดีเฮากะเอือนเขาซุเทียบ กะว่าอย่างแม่ใหญ่มวน แล้วกะแม่ใหญ่บุญ แม่ใหญ่หาหมู่นี้หะกะเพิน กะรับจ้างส่วนมากกะสิเป็นผู้เก่า

ในรอบปีนี้กะว่าในความคิดผกกะว่าอยากเอายางไฮ้มันได้ เพราะว่ามันต้องได้ฮอดน้ำ มันกะว่า เนี้ยต้นยางมันน้อยอยู่ มันกะแข่งกะเหี่ยวหลายกะเลยว่อยากเร่งฮอดน้ำนี้หะ กะสิ่งทีว่ อยากรู้อะ เอ็ด รอบปีนี้กะอยากสิปลูกยางหลายทีสุดกะว่ามันได้เฮ็ดแล้วกะต้องเอามันไฮ้ได้ มันบ่ได้ หลายกะไฮ้มันได้ช่อนไปแห่นกะพอไฮ้มันพันหน้าร้อน

งานทีว่ว่าเอ็ดอยู่กะว่าเอนว่างงานเป็นกรรมกร กะว่ากรรมกรกะเป็นอาชีพอิสระหะ แ่ ว่บ่ได้รับจ้างเขาที่นั่นหะ กะเอ็ดไฮ้เอ็ดนากะข้าว่ารับจ้างมาพอได้ยากได้กิน กะเป็นอาชีพอิสระ อย่างทีเขาว่านั่นหะ เขาอยากเอ็ดเฮากะเอ็ด ถ้าว่าบ่อยากเอ็ดกะนอนกะได้

งานทีว่ว่ารวมโตเกิดเป็นแรงงานกะอย่างทีว่เอ็ดถนนหนทางอย่างหมู่น้อย่างบ้านนี้ กะหลายคือกัน อย่างว่าเอนไปวัดหมู่นี้ว่ไปกวตถนนเส้นนั้นเด้อ หรืออย่างนั้นไปเอ็ดถนนเส้นนั้น เด้อกะเพรียบ กะอย่างกวตเดินวัดไปตากหญ้าวัดกะไปกะพากันไปเมิดว่า

การตั้งกลุ่มนับถือ สิ่งศักดิ์สิทธิ์กะบ่มีเป็นกลุ่มดอกครับกะนับถือรวมๆกันหะครับ กะอย่างนับถือศาลหลักบ้านอันนี้กะมีอยู่ครับ อย่างตอนเจ้าปู่แต่เก่าจั่งชี้กะเจ้าปู่พรุดดาบ้าน กะประ วัตกะจิกเป็นมาจั่งได้กะตั้งแต่เกิดมาชะเจ้ากะพาเอ็ดอย่างขึ้น ยามเดือน 5-6 คะเจ้ากะเลี้ยงยาม เลี้ยงกะไก่ 2 โตไทยบ้านกะเอาไปรวมกันกะซื้อไข่ซื้ออียังไป แต่ว่ากะมีกันกะทุกบ้าน ยามฝนยาม ลงนากะต้องไปเลี้ยง ว่าปีนี้ฝนสิติบ่กะเบิ่งนาคางไก่เพินกะดึงออกมาจากคางกะเป็นจ้ามๆ แหล่มๆ กะเจ้ากะรูปเบิ่ง กะว่ามันยิดหรือว่ปีได้แล้งมันกะสิหด ถ้าว่ามันหยิดยาวมากน้ำกะสิท่วมจั่งชี้หะ ถ้าว่าพอดิกะก็เ็นโค้งๆจั่งชี้หะ แล้วสิเอ็ดมือได้กะสิเปิดกะผู้ที่ว่เป็นผู้กำหนดวันกะกะมีผู้ทีว่เฝ้า

ดูแลรักษากะพอเถ่าจำเป็นผู้ที่ว่าดูแลพุดตาบ้านกะสิเป็นคนตั้งมือ เพิ่นกะเป็น มัคนายก วัด อายุ 70 ก้าวปี

กลุ่มที่ว่าเฮ็ดแล้วประสบผลสำเร็จบ้านเฮากะปัทนมีกะมีแตกกลุ่มบ่ยี่ชื้อภาพนี้แหละที่ ว่าสิเฮ็ดอยู่เดี๋ยวนี้นำรังไปซื้อเครื่องมา กลุ่มอื่นกะมีกลุ่มสารแหกะกลุ่มชะเจ้าแหละกะเฮ็ดพอได้กินชะ เจ้าอยู่เดี๋ยวยามขายกะเจ้ากกะขายได้อยู่ กะตั้งเป็นกลุ่มนั้นแหละแต่ว่าเวลาขายกะขายไผ่ขายมัน แต่ว่าสารนำกัน

เครือข่ายมีความจำเป็นอยู่หลังเที่ยงคนถูกกันไปหากันมาช้อยกันแห่งสุฟี่น้องกันไป ลงแขกข้าวหรือว่าไปสีข้าวกะเอินกันกะไป อย่างว่าปลูกอันนั้นจึงได้ กะได้ถามกันกะบางเหมียกะถามหมู่คือกันว่าเขาใช้ข้าวพันธ์ใดมันจึงดี กะเบิ่งเห็นข้าวเขามันดีกะถ่าว่าใช้ข้าวพันธ์ใด ถ่าว่าเฮาบมีเครือข่ายเฮากะบ่ดีมันกะต้องเฮ็ดผู้เดียวมันกะบ่ดี บ่ดีคือว่าเฮาสีไปปรึกษาผู้ใดละฮ่าเฮาเฮ็ดยัง มาเป็นยังมากะบ่มีหม่องปรึกษา กะจ้งพวกเกษตรมามันกะถามจ้งซี่ถ่าว่าชะเจ้าใช้คำปึกษาจ้งซี่มัน กะตืออยู่ว่าเฮากะถามเอวว่าเฮ็ดอันนั้นมันเป็นจ้งได้มันได้ดีกั๊วเฮาบ หอกเหเนื่องจากกการใช้คำปึกษา การมีเครือข่ายกะจำเป็นอยู่ อย่างว่าไปเฮ็ดอันนั้นอันนี้ช้อยกันแห่งเด้อจ้งซี่แหล่วทุกเที่ยงกะหากันไป เกี้ยวข้าวกะได้หาไปเกี้ยวข้าวบางปีกะได้หาบางปีกะได้จ้ง หลังเที่ยงมาหาเฮาๆกะไปคือกัน

การช้อยเหลือกันนั้นกะช้อยกันตืออยู่รับกะว่าอยู่ในกลุ่มหมู่บ้านว่าเป็นอาชีพอียิยังกะกะช้อยกันตืออยู่ บางคนเขากะไปรับจ้งซุมี่เฮาไปหาเขา เขากะมาเขากะขาดงานมาช้อย กะบ่ ว่าจำเป็นที่ว่าสิเป็นอาชีพเดียวกันอาชีพอียิยังกะช้อยเหลือกันคือเก่า เพราะเป็นคนบ้านเดียวกัน เห็นกันหละครับหลังเที่ยงกะมีหยังอยากใช้ได้ออยากได้กินนำกันหละครับ ยามมีการมีการมีงานกะกิน นำกันไปคนมาช้อยจ้งซี่กะมีอย่าง เขาบักทำ เขาบักญา ชะเจ้ากะคนละอาชีพกะเจ้ากะเฮ็ดก่อสร้าง ก่อหยัง หลังปีชะเจ้ากะหยุดงานมาช้อยกะมี เกิดแบบจ้งซี่มาโดนแล้วกะเกิดมาหลายสิบปีโพนหละ ตั้งแต่โดนแล้วหละต่างคนต่างหากันเมิดบ้านหากันได้ กะประมาณ 30 ปีได้แต่ว่าเดี๋ยวนีมันกะอยาก สิทางอยู่จ้งซี่น้อยอยู่ แต่ก็มันแนอยู่ถ่าว่าตั้งแต่ 20-30-40 ปีแต่ก็ไสนากะค้อยได้จ้งกะมีแตกกัน โลด เป็นไผ่ยกกะแล้วแตกกันเมิดบ้านหากันไปเมิดเลยโลดเขาบ่าไปปลูกเมียเขากะไป

การใช้ความเคารพกะสิเป็นครอบครัวพวกนี้แหละกะพวกกำนันผู้เถ่าผู้แก่นี้ละผู้เถ่าผู้ แก่กะอย่างพวกพ่อใหญ่ เกียง กะว่าพวกกะเจ้าเป็นผู้ถือสอกถือศีล เป็นพ่อคุ่มน่านโนนกะเจ้าเรียก นั้นหนา กะคือว่าเป็นผู้เถ่าผู้แก่ในหมู่บ้านเขาเว้ากัน เพิ่นกะมาช้อยเฮาอยู่อย่างมีการมีงานกะเจ้ากะมานั่งเป็นหมู่เป็นหยังจ้งซี่กะว่ามาเป็นหมู่เป็นพวกอยู่นำกัน กำนันกะคือกัน เพิ่นกะได้มาช้อยอยู่ ครับ บางเที่ยงเพิ่นกะมาเป็นงานเป็นบุญอียิยังกะเจ้ากะมาจัดหยังช้อย กะใช้คำปึกษาได้อยู่ครับ แล้วบางเที่ยงเพิ่นกะถ่าบ่มีรถบางเที่ยงเพิ่นกะว่ค้อยพาไปจ้งซี่ แล้วกะมีเที่ยงหนึ่งเพิ่นกะชวนเฮ็ดกุงกับ เหลาอยู่แต่ว่าผมกะเฮ็ดบ่ได้ กะว่าชวนค้อยกะว่าค้อยเฮ็ดนำบ่ได้ดอกค้อยปว้าง

เวลาที่ว่าเฮามีปัญหากะไปปรึกษากำนัน คนอ้อมแอ่ละะบ้านนี้ละ แต่ว่าโดยมาก กะเป็นกำนันนี้ละ แต่ว่าครอบครัวกะปรึกษากันอยู่ในครอบครัวมันกะเว้ากันอยู่ กะอย่างคน เจ็บ

คนเป็นแล้วจะไปเอ็นเอาผู้หนึ่งผู้นี้กะไปนำเอาจิ้งซี กะเขาปรึกษาครอบครัวเขากระเรื่องเจ็บเป็นเอนอุ้นนี้หละโดยมาก ถ้าว่าความเป็นความกันกะความเป็นคดีกะจ้งไปปรึกษากำนัน การใช้ความเคารพกันตั้งแต่อดีตมากะบ่อยเปลี่ยนแปลง ผมกะว่าผู้ใหญ่ผู้สูงอายุผู้เฒ่าผู้แก่เป็นหัวหน้าหมู่บ้านกะว่า แนวคิดที่ว่าเขาต้องเคารพกะว่าบาเทียเขาจะต้องได้เผิงพากันไปจ้งซีหละครับถ้าว่าเจ็บเป็นเอนอุ้นว่าเขายากอิยังเพิ่นกะแล่นช้อยขอเป็นคนเคารพ

ตั้งแต่ก่อนมีคนที่ว่าย้ายออกไปอยู่หม่องอื่นย้ายไปทั้งครอบครัวกะมีอยู่ แต่โดนแล้วหละกะประมาณ 30-40 ปีแล้ง ผมกะจำชื่อบ่ได้กะกะเจ้าย้ายไปอยู่อุดรฯ ขอนแก่น ไปจ้งซีกะย้ายไปเฮ็ดไเฮ็ดนากะว่าแต่ก็นำมันถั่วมหลายแถวนี้เขากะเลยย้ายหนีกะเพราะว่านำมันถั่วม ชุมมือนีกะบ่มีคนย้าย แต่กะมีแต่ว่าย้ายแบบว่าแต่งงานกันแล้วย้ายออกไปอยู่หม่องอื่น

ถ้าว่าย้ายเขามากะปีนี้กะบ้านดอนย้ายมา 2-3 ครอบครัว ย้ายครอบครัวมาเมิดเลยกะมี อยู่ 3 ครอบครัว กะมีตำรวจย้ายเข้ามามากะมาปลุกเขียนกะชื่อว่าตำรวจอุดกะอยู่บ้านดอนกอย แล้วกะเป็นพานโรง แต่อยู่บ้านดอนกอยคือกัน ย้ายมาเมิด แล้วกะคนชื่อว่าวัลอยู่บ้านกล้วย ย้ายเขามาอยู่บ้านเขาคือกัน ที่ว่าเขาย้ายมาอยู่กะว่าที่ทางนั้นมันคับแคบที่อยู่บ้านดอนกอยมันขยายบ้านบ่ค่อยได้ที่มันคับแคบ บ้านเขาที่มันกว้างที่มันเป็นถนนมันเป็นตงเป็นป่ากะเจ้ากะมาซื้อกะย้ายมาอยู่ปีก่อนหลังหนึ่งเป็นครุชื่อว่าครุ เจลจบ ย้ายมาแต่บ้านดอนกอย ปีนี้ย้ายมาอยู่ 3 หลังกะคือที่ว่ามาเมื่อกี้ กัที่ว่าย้ายมากะว่ามันแออัดแล้วนำมันกะถั่วมที่บ้านเขามันกะกว้างกว่า

บ้านเขากะผู้มีบารมีมีอำนาจกะพวกหมู่บ้านนี้หละกะพ่อใหญ่ ยงค์ กะพวกกะเจ้ามีเงินมีคำนี้หละเพิ่นกะเป็นคนบ้านนี้หละแต่ว่าเพิ่นอยู่คุ้มโพนหละ คุ้มหมู่บ้าน 14 เหลากะยังติดอยู่ดอกว่าแต่ว่าเหลาเป็นคนแต่ว่าเหลากะเป็นคนที่ว่าคนเกรงยี่นั้นหนา ปลบหลู่กะว่าเหลาเป็นผู้ใหญ่ผู้หลัก เว้าแล้วคนกะอยากเชื่ออยู่ แล้วกะเวลาเตือตร้อนเพิ่นกะช้อยเหลือกะอย่างว่าเขาเตือตร้อนอันนั้นกะว่าพ่อใหญ่ไปเว้าอันนั้นไเฮ่แหนดอันนี้ไเฮ่แหนด กะว่ายามผิดกันกะว่าพ่อใหญ่ไปเว้าไเฮ่แหนดอย่างนี้หนาคะเจ้ากะไปเว้าไเฮ่ แต่กีกะได้มีแนวนี้้อยู่ชุมมือนีกะบ่มีดอก ขนาดบ้านกำนันยังมีเลยเดี๋ยวนีคนเที่ยงกันป่องๆแบ่งๆกะบ่มีคือเก่า

ชุมมือนีเพิ่นบ้านควรลีใช้ความดูแลกัน ผมว่าถ้าว่าผู้หนึ่งอยู่บ้านอีกผู้หนึ่งบ่อยู่บ้านกะเบิ่งแย่งไเฮ่กัน ว่ามีอันได้เอ็ดอันได้เบ็ดกะเงไเฮ่กันจ้งซีผมว่ามันจ้งดี กะว่าเบิ่งบ้านไเฮ่กุแหนดเคื่อกะยังคือเขาว่าฝากบ้านไว้กับตำรวจ แล้วอย่างค่อยเฮ็ดอันนั้นค่อยช้อยเจ้าเจ้าช้อยค่อย แต่ว่าเขาไปตลาดจ้งซีกะว่าฝากชื่อของกะมีอยู่อย่างถ้าว่าไปตลาดกะฝากชื่อของแหนดกะสิบได้ไปชุมมือนีจ้งซีกะมีอยู่กะพวกเขียนนอมแอมกันนี้หละกะอย่างแม่ใหญ่ศรี กะพวกนี้นี้หละ กะอย่างลูกหลายกะชื่อว่าลันอายุ กะ30 ปีกะฝากเพิ่น กะอย่างสมบองกะยามมือเขาไปตลาดเขาบ่ได้ไปซื้อกะว่าเขาอยากเขากะไปซื้อไเฮ่อยู่สวนมาเขากะฝากลูกหลาน

แรงงานในบ้านว่าพอมันกะบ่พอดอกครับ กะเฮ็ดกะสิ่งที่ว่าพอเอ็ดได้กะบ่เฮ็ดเกินโต บางเทียกะได้จ้างอยู่ช่าจำเป็นอิหลีสวนมากะเฮ็ดเอาเองอันได้มันบ่ทันกะได้จ้างอยู่ เขาเฮ็ดเอาเองกะ

อย่างเขาปลูกหมากนาว ปลูกยางบางเทียบเขาจะตากหญ้าตากหยังถ้าว่ามันสกลหลาย ถ้าว่ามันบ่ทัน
กะได้จ้างอยู่ แรงงานเ้ากะพอแห่นบ่พอแห่นถ้าว่าเป็นเรื่องใหญ่ๆกะแรงงานกะบ่พอ ลูกหลานกะลง
มาช้อยอยู่เขาลงมาเขาจะมาชั่วครวกะบ่พอคือเก่า บางเทียบกะได้จ้างเขาว่าถ้าจำเป็น

การเฝ้างานกับคนที่ว่าเฝ้างานกับคนที่ว่ารู้จักมีความเสี่ยงน้อยกัวกะเคยรู้จักใจกันว่
เป็นนิสัยแบบได้ๆกะอยู่ ถ้าว่าเป็นคนนี้ว่าบ่รู้จักกันมักกะยากอยู่ นิสัยมันเฮากะจำบ่ได้ว่ามันเป็นคนนิสัย
แบบได้ กะเคยมีจั่งช้อยู่กะเคยเ็นผู้นั้นมาเอ็ดไฮ้เฮากะบ่เอ็ดไฮ้จักว่าเขาสี เฝ้าหยังบ่เฝ้าหยังกะ
บอกเขาบ่ได้ ถ้าว่าไปขอความช้อยเหลือกันกะสีเป็นแต่คนรู้จักกันกะว่าเชื่อถือกันได้ว่าถ้าว่าเขามา
เฝ้ากะสีช้อยเฝ้าไฮ้เฮาเติบแสงกะอย่างไปเหล่าเขามาจั่งซี เขากะสีช้อยเฮาเต็มที่